

การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ในการทำปฏิญานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปฏิญานิพนธ์

ของ

สมใจ ธนเกียรติมงคล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

เมษายน 2553

การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ในการทำปฏิญานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปฏิญานิพนธ์

ของ

สมใจ ธนเกียรติมงคล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

เมษายน 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง
ในการทำปริญญานิพนธ์ ของนิติระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

ของ

สมใจ ธนเกียรติมงคล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

เมษายน 2553

สมใจ ธนเกียรติมงคล. (2553). การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง, รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2) ศึกษาผลกระทบทางตรง ผลกระทบทางอ้อม และผลกระทบรวม ของตัวแปรสาเหตุภายใต้กรอบทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 3) ศึกษาพฤติกรรมกรรมการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในลักษณะกรณีศึกษาจำนวน 5 คน กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 มีจำนวน 208 คนโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน และกลุ่มที่ 2 คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจำนวน 5 คนโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น ประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาเพื่ออธิบาย ผลการศึกษาพบว่า

1. โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรมและทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 104.064$, $df = 103$, $p > 0.05$, $\chi^2/df = 1.010$, $RMSEA = 0.007$, $SRMR = 0.050$, $GFI = 0.952$, $AGFI = 0.902$, $CN = 271.904$)

2. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ได้รับผลกระทบรวมสูงสุดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมาคือ การสนับสนุนทางสังคม มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.675 และ 0.271 ตามลำดับ และได้รับผลกระทบทางตรงจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงสุด รองลงมาคือ การสนับสนุนทางสังคม มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.987 และ -0.372 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังได้รับผลกระทบทางอ้อมจากลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองสูงสุด โดยส่งผลกระทบทางอ้อมมายังการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ผ่านการสนับสนุนทางสังคมและความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย มีค่า

สัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ -0.143 โดยที่ตัวแปรแฝงเชิงสาเหตุทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ได้ร้อยละ 59.50

3. ผลการศึกษาพฤติกรรมการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาด้วยการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างพบตัวแปรปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การสนับสนุนทางสังคม บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์ และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ตามลำดับ

A STUDY OF CAUSAL RELATIONSHIPS AMONG THE FACTORS AFFECTING SELF-EFFICACY
IN CONDUCTING THESES OF GRADUATE STUDENTS, FACULTY OF EDUCATION:
A CASE STUDY AT SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY.

AN ABSTRACT

BY

SOMJAI THANAKIETMONGKOL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Research and Statistics
at Srinakharinwirot University

April 2010

Somjai Thanakietmongkol. (2010). *A study of causal relationships among the factors affecting self – efficacy in conducting Theses of graduate students, faculty of education: A case study at Srinakharinwirot University*. Master thesis, M.Ed. (Educational Research and Statistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr.Sakesan Thongkhambanjong, Assoc. Prof. Nipa Sripairot.

This research was aimed at studying the relationship between causal models and the perception of self-efficacy in conducting theses based on the theory of self-efficacy of graduate students of the Faculty of Education at Srinakharinwirot University. The study of the relationship was for examining direct, indirect, total effects of causal variables under the frame of self-efficacy theory, and also for studying the behavior of the graduate students in conducting their theses, as a case study done with five students. This research was done with two groups of students. The first group consisted of 208 graduate students studying in the Faculty of Education in the first semester of the 2009 academic year, selected using multi-stage random sampling. The second group consisted of 5 graduate students, selected using purposive sampling. The research tools were a questionnaire and a structured interview. The data analysis was done using the techniques of the Linear Structural Equation Modeling (SEM), and the data were also analyzed qualitatively: Explanatory description.

The findings are as follows:

1. The causal model of self-efficacy in conducting theses that was created using 1) some ideas applicable in education from theories concerning working behavior in organizations, 2) psychological theories concerning working and ethical behavior, and 3) the theory of Bandura on perception of self-efficacy had a good correlation with the empirical data ($\chi^2 = 104.064$, $df = 103$, $p > 0.05$, $\chi^2/df = 1.010$, $RMSEA = 0.007$, $SRMR = 0.050$, $GFI = 0.952$, $AGFI = 0.902$, $CN = 271.904$)

2. The need for achievement and social support had the highest total effect on the perception of self-efficacy in writing theses most (0.675 and 0.271 respectively). The need for achievement also had the highest direct influence on the perception of self-efficacy whereas social support falls the second (0.987 and -0.372 respectively). In addition, future orientation, passed through social support and anxiety about the statistics for doing

research, had the highest indirect influence on the students' perception of self-efficacy in conducting theses; the coefficient value is -0.143. All these latent variables could explain the variance of the perception of self-efficacy in conducting theses at 59.50 percent.

3. From structured interviews, it was found that need for achievement, social support, the advisor's role, and future orientation are factors influencing the perception of self efficacy in conducting theses.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในการทำปริญญาานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ของ

สมใจ ธนเกียรติมงคล

ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน เมษายน พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรวงง)

(อาจารย์ ดร.สุวพร เข้มเฮง)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

(อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรวงง)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ละเอียด รัชฎ์เฝ้า)

ประกาศคุณูปการ

ความสำเร็จของผู้ทำปริญญาโทได้รับ ความกรุณาจากอาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรวง ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ กรรมการควบคุมปริญญาโท ที่ได้กรุณาให้ความดูแล เอาใจใส่ ถ่ายทอดความรู้ วิธีคิด จนทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และเทคนิคการวิจัย รวมทั้งความเมตตา และความปรารถนาดีที่ท่านอาจารย์ทั้งสองมอบให้ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ถือเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับผู้วิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุภาพร เข้มเฮง และอาจารย์ ดร.ละเอียด รักษ์เฝ้า กรรมการสอบปริญญาโท ที่ให้ความเห็นและเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ทำให้ปริญญาโทนี้ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้ความกรุณาทางวิชาการเสมอมา และให้กำลังใจสอบถามความก้าวหน้าในการทำปริญญาโทอย่างสม่ำเสมอมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านในการตรวจพิจารณาเครื่องมือในการวิจัย และอาจารย์ในคณะศึกษาศาสตร์ทุกท่าน ที่คอยอำนวยความสะดวกและช่วยเหลือให้การดำเนินการเก็บข้อมูลลุล่วงด้วยดี

ขอบคุณ คุณสุมาลี มีสกุล คุณอัจฉราพรรณ กันสุขะ และคุณอติราช เกิดทอง ที่คอยเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลตลอดการทำปริญญาโท และคุณ ชุมพล ผิวงาม เพื่อนผู้ช่วยในการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย รวมทั้งเพื่อนๆ รุ่นรหัส 49 สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา ที่ให้กำลังใจ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งถึงความปรารถนาดีที่มอบให้

สุดท้ายนี้ คือ ผู้ที่เป็นกำลังใจสูงสุด คุณพ่อมนตรี-คุณแม่ชุติมา ธนเกียรติมงคล ผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ ผู้คอยให้ความรัก ให้กำลังใจ รวมถึงให้กำลังใจทรัพย์แก่ผู้วิจัยตลอดการศึกษา รวมทั้งหัวหน้างานบริษัท ระบบขนส่งมวลชนกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) คุณจิราพร นิธิสกุล และเพื่อนรักแพทย์หญิง อภิษฎา สุเทพวานนท์ ซึ่งเป็นบุคคลที่เชื่อเพื่อกำลังใจทรัพย์และคอยเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษา

สุดท้ายนี้ ขอให้คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญาโทฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาแด่คุณบิดา มารดา และครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณที่คอยให้การอบรมสั่งสอนตลอดมา

สมใจ ธนเกียรติมงคล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
ข้อตกลงเบื้องต้นของงานวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
สมมติฐานในการวิจัย.....	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย ปริญญาโท/วิทยานิพนธ์และบทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา.....	13
ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒว่าด้วยการศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548	13
ความหมายของปริญญาโท/วิทยานิพนธ์.....	14
ความสำคัญของปริญญาโท.....	17
อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท/วิทยานิพนธ์.....	19
แนวปฏิบัติในการให้คำปรึกษา.....	26
ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์.....	33
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	37
ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	37
ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	38
อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อพฤติกรรม.....	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
แหล่งที่มาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	42
การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	43
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ปัจจัยพื้นฐาน ในการทำวิจัย การสนับสนุนทางสังคม และความวิตกกังวล.....	50
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	50
ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	50
ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง.....	50
ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน.....	51
ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต.....	51
การควบคุมตนเอง.....	52
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน.....	53
ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย.....	56
ความหมายของปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย.....	56
การสนับสนุนทางสังคม.....	58
ความหมายของการสนับสนุนทางสังคม.....	58
รูปแบบของการให้แรงสนับสนุนทางสังคม.....	58
ระดับของการให้การสนับสนุนทางสังคม.....	58
บทบาทของการสนับสนุนทางสังคม.....	59
ความวิตกกังวล.....	60
ความหมายของความวิตกกังวล.....	60
ประเภทของความวิตกกังวล.....	60
องค์ประกอบของความวิตกกังวลในสถิติ.....	61
กระบวนการศึกษาในกรณีศึกษา.....	64
พฤติกรรมและการประเมินพฤติกรรม.....	64
ความหมายของกรณีศึกษา.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
กระบวนการศึกษาในกรณีศึกษา.....	65
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุ.....	68
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปริญญาานิพนธ์/วิทยานิพนธ์ และการวิจัย.....	68
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน.....	75
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล การสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ ความสามารถของตนเอง.....	76
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา.....	78
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	82
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	82
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	86
วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	101
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	101
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	105
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	111
การเตรียมข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น.....	111
การตรวจสอบการขาดหายของข้อมูล.....	111
ผลการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูล.....	112
การตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ของตัวแปรสังเกตได้.....	114
การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้.....	114
ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย.....	117
ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างกับข้อมูลเชิง ประจักษ์.....	117
ผลการวิเคราะห์การสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้าง.....	128

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย.....	138
สรุปผลการวิจัย.....	139
อภิปรายผลการวิจัย.....	142
ข้อเสนอแนะ.....	150
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	150
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	151
บรรณานุกรม.....	152
ภาคผนวก.....	162
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	163
ภาคผนวก ข คุณภาพเครื่องมือ.....	165
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์.....	166
ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่นของตัวแปร.....	170
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA).....	176
ภาคผนวก ค ข้อมูลการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง.....	191
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	210
ภาคผนวก จ คำสั่งที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง.....	232
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	235

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
1	สรุปประเด็นการวัดพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ.....	36
2	สรุปเหตุผลของการกำหนดเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแปรภายใต้กรอบแนวคิด.....	80
3	จำนวนประชากร จำแนกตามชั้นปี และช่วงเวลาการศึกษา.....	83
4	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่ใช้ในโมเดลการวิเคราะห์สมการ โครงสร้างเชิงเส้น แยกตามกลุ่มสาขาวิชาของหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต.....	85
5	คุณภาพของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์.	89
6	สถิติที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิง ประจักษ์และเกณฑ์ที่ใช้พิจารณา.....	103
7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความประสิทธิผลการกระจาย ความเบ้ ความโด่ง และค่าสถิติไค-สแควร์ทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร.....	112
8	เมทริกซ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์.....	116
9	ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในภาพรวม.	118
10	การประเมินความสอดคล้องของโมเดลการวัดในโมเดลการรับรู้ความสามารถของ ตนเองในการทำปริญญานิพนธ์.....	120
11	ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (Path Coefficient) ภายในสมการโครงสร้างการรับรู้ ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์.....	123
12	ผลกระทบทางตรง (Direct effect: DE) ผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect: IE) และ ผลกระทบรวม (Total effect: TE) ของตัวแปรสาเหตุไปยังตัวแปรผล.....	126
13	สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เพื่อเชื่อมโยงไปสู่ตัวแปรเชิงสาเหตุ.....	137
14	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อคำถามของ แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	166
15	ค่าอำนาจจำแนก (r) ความเชื่อมั่น (α) ของตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถ ของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์.....	170
16	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการรับรู้ความสามารถของ ตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff).....	176

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดปัจจัยพื้นฐานในการ ทำวิจัย (Basic R).....	179
18 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch).....	181
19 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดความวิตกกังวลในสถิติ เพื่อการวิจัย (Anxiety).....	183
20 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (FO).....	185
21 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดการสนับสนุนทาง สังคม (Support).....	187
22 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดบทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษาปริญญาโท (Advisor).....	189
23 ผลการสัมภาษณ์นิตินิติกรคนที่ 1 (คนที่ 1).....	192
24 ผลการสัมภาษณ์นิตินิติกรคนที่ 2 (คนที่ 2).....	196
25 ผลการสัมภาษณ์นิตินิติกรคนที่ 3 (คนที่ 3).....	201
26 ผลการสัมภาษณ์นิตินิติกรคนที่ 4 (คนที่ 4).....	205
27 ผลการสัมภาษณ์นิตินิติกรคนที่ 5 (คนที่ 5).....	207

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework).....	7
2 บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษา.....	25
3 ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะ เกิดขึ้น	39
4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะ เกิดขึ้น.....	43
5 ทฤษฎีต้นไม้อัจริยธรรม แสดงจิตลักษณะพื้นฐานและองค์ประกอบทางจิตใจของ พฤติกรรมทางจริยธรรม.....	55
6 เหตุผลของการกำหนดเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแปรภายใต้กรอบแนวคิด.....	79
7 ขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	84
8 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม.....	87
9 ค่าพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าภายในโมเดลสมมติฐาน.....	117
10 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานินพนธ์ (หลัง ปรับโมเดล).....	119
11 โมเดลสมการโครงสร้าง 1 (หลังปรับโมเดล).....	124
12 โมเดลสมการโครงสร้าง 2 และ 3 (หลังปรับโมเดล).....	125
13 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปฏิญานินพนธ์ (S-Eff).....	178
14 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R)...	180
15 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch).....	182
16 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดความวิตกกังวลในสถิติ เพื่อการวิจัย (Anxiety).....	184
17 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน (FO).....	186
18 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดการสนับสนุนทางสังคม (Support).....	188

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
19 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา ปริญญานิพนธ์ (Advisor).....	190

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปริญญาานิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามสถาบันอุดมศึกษา บางมหาวิทยาลัยเรียกว่า “ปริญญาานิพนธ์” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายชัดเจนว่า “เป็นงานเขียนขั้นสูงเพื่อขอรับปริญญาโทหรือปริญญาเอก” ถ้านิสิตนักศึกษายังไม่ได้ทำปริญญาานิพนธ์หรือยังสอบปริญญาานิพนธ์ไม่ผ่าน จะไม่จบและไม่ได้รับปริญญาในสาขานั้น ๆ ในประเทศไทย เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือมหาวิทยาลัยที่เคยเป็นวิทยาเขตของสถาบันแห่งนี้ เรียกว่า “ปริญญาานิพนธ์” ส่วนมหาวิทยาลัยอื่นๆ อีกหลายแห่ง เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏ เรียกว่า “วิทยานิพนธ์” เป็นต้น (สุนทร โคตรบรรเทา. 2547: 2) ดังนั้น เพื่อเป็นการสร้างความคงเส้นคงวากรณศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยจะใช้คำว่า “ปริญญาานิพนธ์” เท่านั้น ยกเว้นกรณีที่ผู้วิจัยได้อ้างอิงเอกสารที่เกี่ยวข้องจากงานเขียนของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ จะยังคงคำศัพท์เดิม คือคำว่า “วิทยานิพนธ์” จึงขอให้ผู้ศึกษาทุกท่านเข้าใจว่า ไม่ว่าจะ เป็นคำว่า “ปริญญาานิพนธ์ หรือ วิทยานิพนธ์” คงไว้ซึ่งความหมายเดียวกัน

วิทยานิพนธ์ (Thesis or Dissertation) เป็นเอกสารวิจัยที่ใช้เป็นส่วนประกอบในการศึกษาเพื่อรับปริญญาบัตร หรือประกาศนียบัตรจากสถานศึกษา แต่อย่างไรก็ตามคำว่าวิทยานิพนธ์นี้ก็ไม่ได้มีผู้นำไปใช้กับเอกสารวิจัยที่ไม่ได้เป็นส่วนประกอบให้ได้รับปริญญาบัตรหรือประกาศนียบัตรก็มี (บุญชม ศรีสะอาด. 2546: 8 ;อ้างอิงจาก ชินวุธ สุนทรสีมะ. 2529: 4) วิทยานิพนธ์หรือปริญญาานิพนธ์ที่เป็นการศึกษาค้นคว้าของนิสิตนักศึกษา เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต หรือดุษฎีบัณฑิต หรือทั้งสองระดับ โดยทั่วไปจะอยู่ในรูปของงานวิจัยซึ่งจะมีอาจารย์ผู้ควบคุมหรืออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ของนิสิต นักศึกษาจะเลือกศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่ตนสนใจ เรื่องที่มีความสำคัญตามนโยบายของสถาบัน คณะภาควิชาที่รับผิดชอบผลิตบัณฑิต และตามความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการศึกษา ระดับปริญญาเอกจะขาดวิทยานิพนธ์ไม่ได้ หลักสูตรระดับปริญญาโท แผน ก แบบ ก (1) ไม่มีการเรียนเป็นรายวิชาแต่จะมีการทำวิทยานิพนธ์เพียงอย่างเดียวไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต แบบ ก (2) ทำวิทยานิพนธ์ซึ่งมีค่าเทียบได้ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต และศึกษางานรายวิชาอีกไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต ระดับปริญญาเอกแบบ 1(2) ทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548) เหล่านี้ชี้ถึงการเห็นความสำคัญของวิทยานิพนธ์

ปัจจุบันงานวิจัยทางการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยของนักศึกษาในระดับบัณฑิต (มหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต) งานวิจัยเหล่านี้นับเป็นจุดเริ่มต้นอันสำคัญในการสร้างนักวิจัยของ

ประเทศ ขณะเดียวกันงานวิจัยที่ผลิตออกมาได้มีการนำไปใช้เป็นเอกสารอ้างอิงอย่างกว้างขวาง การส่งเสริมสนับสนุนให้งานวิจัยที่ผลิตโดยนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีทิศทางที่ตรงตามสถานการณ์และความต้องการในปัจจุบัน มีคุณค่าและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อวงการวิชาการอย่างแท้จริง (จิรพันธ์ อรรถจินดา. 2544: คำนำ) การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หรือระดับบัณฑิตวิทยาลัย นั้นมีจุดเน้นสำคัญที่เป็นสากลร่วมกันอยู่อย่างหนึ่งก็คือ เน้นการพัฒนานักวิชาการและนักวิชาชีพชั้นสูง ให้มีความรู้ซึ่ง รอบรู้ในด้านวิชาชีพที่ตนเองสนใจและรัก ทั้งนี้บัณฑิตวิทยาลัยหรือนักศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัยจะต้องเป็นผู้ที่สามารถสร้างสรรค์ บุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ได้อย่างอิสระ เป็นการจรรโลงใจ พัฒนาความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างต่อเนื่องและตลอดไป (พจน์ สะเพียรชัย. 2544: คำกล่าวเปิด) ยังมีตัวชี้วัดที่สำคัญของวิทยานิพนธ์ที่เป็นผลของการทำวิทยานิพนธ์โดยนิสิต นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาหลายคนได้ให้ข้อมูลสะท้อนกลับมาว่า ความรู้ ประสบการณ์ที่ได้รับจากการทำวิทยานิพนธ์มีประโยชน์ต่อการนำไปปฏิบัติหน้าที่มากเป็นประโยชน์ยิ่งกว่าที่ได้เรียนรายวิชาต่าง ๆ

จากการศึกษาวิจัยพบว่า มีนักศึกษาจำนวนมากที่เข้าศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษาสามารถเรียนจบรายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรต้องการ แต่ติดอยู่ที่ไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จจนถึงขั้นปริญญาตามต้องการได้ พบว่านักศึกษากลุ่มนี้มีปัญหาเกิดหลาย ๆ อย่าง เช่น เรียนจบวิชาที่บังคับตามหลักสูตรแล้วรีบกลับไปทำงาน (ในกรณีที่นักศึกษานั้นกลับมาศึกษาต่อ) โดยหวังว่าระหว่างทำงานไปจะทำวิทยานิพนธ์ไปด้วย แต่เมื่อมีงานประจำเพิ่มขึ้น ภาระทางครอบครัวมากขึ้น ประกอบกับบรรยากาศของที่ทำงานห่างไกลจากแวดวงทางวิชาการ ทำให้โอกาสที่จะทำวิทยานิพนธ์น้อยลง ๆ ในที่สุดก็ไม่สามารถจะเริ่มหรือดำเนินการให้ก้าวหน้าไปได้ดังที่คิดไว้ และในที่สุดความเป็นนักศึกษา 5 ปี หรือ 8 ปี ก็หมดไป และไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จ สำหรับผู้ที่สามารถใช้เวลาทำงานไปทำวิทยานิพนธ์ไป และทำได้สำเร็จก็มี พบว่านักศึกษากลุ่มนี้จะต้องเตรียมการระหว่างที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาเป็นอย่างดี เช่น การเลือกเรียนวิชาต่างๆ ที่จะสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถทำวิทยานิพนธ์ถึงอิสระได้ การเขียนร่างวิทยานิพนธ์ (Research proposal) เสนอขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์อย่างละเอียด คาดการณ์ปัญหาและอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นระหว่างทำวิทยานิพนธ์พร้อมทั้งหาทางแก้ปัญหาไปอย่างพร้อมมูลด้วยความตั้งใจและมั่นใจว่าจะทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จโดยการมีกำหนดเวลาเป็นขั้นตอนก็เป็นส่วนช่วยได้เช่นกัน (ร่มไทร กล้าสุนทร. 2533: 1-2)

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนกับพฤติกรรมของบุคคล แบนคูรา เชื่อว่าการรับรู้ความสามารถของตนมีความสำคัญและมีผลต่อการกระทำของบุคคล มีผลต่อการเลือกกิจกรรม การใช้ความพยายาม ความอดทนในการทำงาน การคิด และปฏิกิริยาทางอารมณ์ของบุคคล บุคคล 2 คนอาจมีความสามารถไม่แตกต่างกันแต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าคน 2 คนนี้มีการรับรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน ในคนเดียวก็เช่นเดียวกัน ถ้ารับรู้ความสามารถของตนในแต่ละ

สภาพการณ์แตกต่างกันก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาได้แตกต่างกัน แบนดูราเห็นว่า ความสามารถของคนเราไม่ตายตัว หากแต่ยืดหยุ่นตามสถานการณ์ ดังนั้น สิ่งที่จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก จึงขึ้นอยู่กับการรับรู้ความสามารถของตนในสภาวะการณ์นั้น ๆ นั่นคือ ถ้าเรามีความเชื่อว่าเรามีความสามารถ เราก็จะแสดงออกถึงความสามารถนั้นออกมา คนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถจะมีความอดทน อุตสาหะ ไม่ท้อถอยง่าย และประสบความสำเร็จในที่สุด (ประทีป จินนี่. 2540: 110)

ในทางการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสำคัญ ซึ่งผลการวิจัยได้แสดงว่าเด็กที่มีความสามารถพอ ๆ กัน แต่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่าจะแก้ปัญหาเชิงวิชาการได้มากกว่า ทำให้ถูกต้องมากกว่า ยกเลิกวิธีการที่ทำผิดได้เร็วกว่า บริหารเวลาได้ดีกว่าและมีความเพียรพยายามมากกว่าเด็กที่มีความสามารถของตนต่ำกว่า (วิลสันลักษณะ ชั่ววัลลี. 2543: 34 ;อ้างอิงจาก Bandura. 1997) แบนดูราจึงได้กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวทำนายผลการปฏิบัติงานที่ต้องใช้ปัญญาได้ดีกว่าตัวแปรด้านทักษะ นอกจากนี้เด็กที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในเรื่องเกี่ยวกับทางวิชาการต่ำมีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวล ดังนั้น ในการที่จะทำให้ความวิตกกังวลของเด็กลดลง จึงควรใช้วิธีการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่าจะไปลดความวิตกกังวลโดยตรง เพราะยิ่งเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตน ความวิตกกังวลก็ยิ่งลดลงและคะแนนของเด็กก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น

กล่าวโดยสรุป การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) เป็นตัวกำหนดที่สำคัญยิ่งตัวหนึ่งของผลสำเร็จที่จะเกิดขึ้นของบุคคล จึงเกิดคำถามในการวิจัยว่า ปัจจัยสาเหตุใดที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์? ทำให้ผู้วิจัยไปศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัยต่าง ๆ จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นจิตลักษณะพื้นฐานที่มีอยู่ในตัวบุคคลซึ่งเป็นแรงผลักดันให้บุคคลเพียรพยายามกระทำการใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เข้ามาขัดขวางการทำงานนั้น (เสกสรรค์ ทองคำบรรจง. 2539: 27) และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นจิตลักษณะประการหนึ่งของทฤษฎีต้นไม้วัยธรรมที่แสดงถึงสาเหตุของพฤติกรรมของคนดีและคนเก่ง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2538) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา เพื่อนำไปสู่การศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับปริญญานิพนธ์ต่อไป

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพบว่าตนเองมีปัญหาด้วยในการทำปริญญานิพนธ์ค่อนข้างมาก อันเกิดจากข้อจำกัดของปัจจัยต่างๆ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีตที่ผ่านมาพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำปริญญานิพนธ์นั้นส่วนใหญ่จะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งหรือมากกว่ากับความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์ (พรทิพย์ ทิพย์พีช. 2527; อนงค์ ปิยะกมลานนท์. 2530; ชนะ กองไตรย์. 2536; สิริรัตน์ คุณจักร. 2539) การศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์

(กริสนา นกสกุล. 2531) หรือปัญหาในการทำปริญญานิพนธ์ในรูปของปัจจัยเชิงสาเหตุ (สายรุ่ง แสงแจ้ง. 2540) แต่การศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญในการประเมินเกี่ยวกับความสามารถของตนเองว่ามีความสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมใดให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์ได้ เกิดจากปัจจัยสาเหตุอะไร ยังมีผู้ศึกษาวิจัยไว้ค่อนข้างน้อย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้การเชื่อมโยงทฤษฎีหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องหลัก 3 แนวคิด คือ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (Psychological Theory of Moral and Work Behavior) (หรือทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม) (ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2538) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา (Bandura. 1997,1986) มาสู่การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ โดยศึกษาจากโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุในรูปของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรได้อย่างสมบูรณ์ เพราะเป็นวิธีที่สามารถอธิบายได้ว่าตัวแปรสาเหตุแต่ละตัวมีอิทธิพลขนาดเท่าไร เป็นอิทธิพลทางตรงหรือทางอ้อมและทิศทางใดต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ ประกอบกับการใช้วิธีการประเมินพฤติกรรมทางอ้อมโดยการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยกรณีศึกษา ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานปริญญานิพนธ์ได้อย่างลึกซึ้ง เพื่อผลการวิจัยในครั้งนี้จะสามารถนำไปเป็นแนวทางการวางระบบการศึกษาในระดับบัณฑิตของนิสิตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อศึกษาผลกระทบทางตรง (Direct effect) ผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect) และผลกระทบรวม (Total effect) ของตัวแปรสาเหตุภายใต้กรอบทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ศึกษาพฤติกรรมการทำงานปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในลักษณะกรณีศึกษา จำนวน 5 คน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีความสำคัญทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ความสำคัญเชิงปฏิบัติ

1. ผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการ เพราะได้โมเดลอธิบายปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อนิสิตในการบริหารจัดการ การศึกษาให้สำเร็จตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด
2. มีข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางแก่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในการวางแผนการทำปฏิญานิพนธ์ ของตนเองให้เกิดความเหมาะสมและสัมฤทธิ์ผล
3. ทำให้ทราบว่าตัวแปรอิสระใดบ้างที่มีอิทธิพลทางตรงและตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพลทางอ้อม ต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองใน และผลกระทบที่แท้จริงอันเกิดการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิต เพื่อ เป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้แก่ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา และคณาจารย์ ได้นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหอันเกิดจากการสูญเปล่าทาง การศึกษาของนิสิตที่มาเรียนครบตามโครงสร้างรายวิชาหลักแต่ละทิ้งการทำปฏิญานิพนธ์

ความสำคัญเชิงทฤษฎีและการศึกษาวิจัย

4. ได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับผลการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุจากวิธีการอื่นนอกเหนือจาก การศึกษาด้วยแนวคิดทฤษฎีหรือเอกสารงานวิจัยว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งเป็นการเพิ่ม องค์ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุด้วยวิธีการต่าง ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 - 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 999 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยวางแผนกำหนดลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิต ระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีจำนวนทั้งสิ้น 208 คน โดย เป็นนิสิตที่ศึกษาในเวลาราชการ 71 คน และนิสิตที่ศึกษานอกเวลาราชการ 137 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้ วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่จะศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

ตัวแปรสาเหตุ (Cause variables)

1. ตัวแปรแฝงภายนอก (Exogenous variables) ประกอบด้วย
 - 1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.2 ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย
 - 1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
 - 1.4 บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท
2. ตัวแปรแทรกกลาง (Mediator variables) ประกอบด้วย
 - 2.1 การสนับสนุนทางสังคม
 - 2.2 ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ตัวแปรผล (Endogenous variable)

3. ตัวแปรตามสุดท้าย (Ultimate Dependent Variable) คือ
 - การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท

ข้อตกลงเบื้องต้นของงานวิจัย

1. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทที่ผู้วิจัยศึกษานั้น ถือเป็นปรากฏการณ์ที่ค่อนข้างซับซ้อนและง่ายต่อการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการอธิบายอย่างถูกต้องและคงที่จึงเป็นไปได้ยากถ้าสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยกำลังศึกษา)

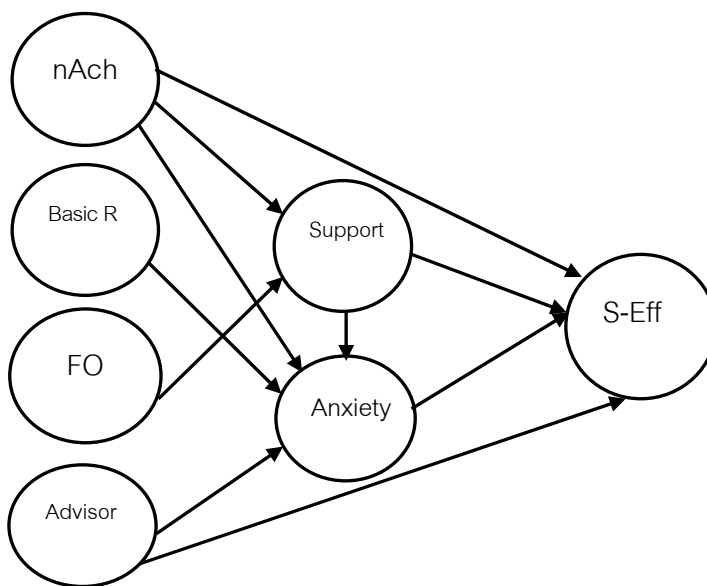
2. เนื่องจากข้อจำกัดในด้านกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาและอยู่ในระหว่างการดำเนินการทำปริญญาโท นิสิตเหล่านี้จะไม่มีการเรียนในรายวิชาหลักภายในห้องเรียน ผู้วิจัยจึงไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้ทั่วถึง ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ปัญหาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์โมเดลลิสมัล ผู้วิจัยจึงเพิ่มวิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวแทนนิสิตเพื่อเป็นการสนับสนุนผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการวิเคราะห์โมเดลลิสมัล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามเหตุผลของการกำหนดเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแปร ผู้วิจัยได้อาศัยพื้นฐานทางทฤษฎีหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องหลัก 3 แนวคิด คือ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (Psychological Theory of Moral and Work Behavior) (หรือทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา

แนวคิด/ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมองค์การในส่วนที่กล่าวถึงตัวแปรทางจิตวิทยาหลายตัวที่จะส่งผลต่อการปฏิบัติงานที่ดี และตัวแปรบางตัวมีความสอดคล้องกับตัวแปรในทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2538) ที่สร้างขึ้นจากผลการวิจัยในคนไทย และพบปัจจัยทางจิตใจที่เป็นพื้นฐานไปสู่พฤติกรรมการเป็นคนดีและทำงานได้สำเร็จ เช่น การเป็นบุคคลที่ตั้งมาตรฐานการทำงานของตนเองไว้สูง และเพียรพยายามไปสู่เป้าหมาย (ซึ่งก็คือตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์) การมีแผนในการทำงาน สามารถคาดการณ์ไกลและควบคุมตนเองเพื่อไปสู่เป้าหมายในอนาคตได้ (ซึ่งก็คือลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน)

ตัวแปรที่ศึกษาเป็นจิตลักษณะกรณีศึกษาการทำปริญญาโท ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ส่วนตัวแปรทางสถานการณ์ ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ส่วนตัวแปรจิตลักษณะเดิมคือปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแสดงดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

สัญลักษณ์และความหมาย

อักษรย่อ

S-Eff	หมายถึง	การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self - Efficacy)
Anxiety	หมายถึง	ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety about statistics research)
FO	หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (Future Orientation)
nAch	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Need for achievement)
Basic R	หมายถึง	ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic Research Factors)
Support	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคม (Social Support)
Advisor	หมายถึง	บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ (Role of thesis advisors)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของคำสำคัญและตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยโดยผ่านการให้คำนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันและนำไปสู่การวัดตัวแปร ดังต่อไปนี้

1. **โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal model)** หมายถึง แบบจำลองแสดงโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงภายในโมเดลของแต่ละสมการโครงสร้าง และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงกับตัวแปรสังเกตได้ภายในโมเดลการวัด

2. **ผลกระทบ** หมายถึง ขนาดอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่ส่งผลต่อตัวแปรผลที่คำนวณได้จากการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น โดยขนาดอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุแต่ละตัวจะส่งผลต่อตัวแปรผลใน 3 ลักษณะ ได้แก่ อิทธิพลทางตรง (Direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect effect) และอิทธิพลรวม (Total effect) เป็นต้น

3. **ปริญญาานิพนธ์** หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่นิสิตชั้นบัณฑิตศึกษาแต่ละคนจะต้องทำ นับเป็นงานสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

4. **การรับรู้ความสามารถของตนเอง** หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้

5. **การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาานิพนธ์** หมายถึง ความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถจัดทำปริญญาานิพนธ์ให้บรรลุได้ตามเป้าหมายที่กำหนดได้ โดยได้แบ่ง 3 ด้าน ดังนี้

5.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นการเขียนเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ คือ ความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนมีความสามารถในการเขียนเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ ซึ่งประกอบไปด้วย

การระบุชื่อเรื่องวิจัย ชื่อผู้วิจัย ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท สาขาวิชา ปีที่ทำวิจัย บทสรุปย่อเกี่ยวกับโครงการเสนอขอทำปริญญาโท ซึ่งแสดงหลักการและเหตุผล ความเป็นมาของปัญหาวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย กรอบแนวคิดการวิจัย สมมติฐานการวิจัย เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แผนการดำเนินงานที่เหมาะสม บรรณานุกรม และภาคผนวก (ถ้ามี) จนกระทั่งถึงกระบวนการสอบป้องกันเค้าโครงปริญญาโทได้อย่างสำเร็จ

5.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นดำเนินการทำปริญญาโท คือ ความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถในการดำเนินการทำปริญญาโทตามแผนที่เขียนในรูปข้อเสนอเค้าโครงปริญญาโทประกอบด้วย การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูล การเขียนรายงานวิจัยให้เกิดความก้าวหน้ามากที่สุด มีจรรยาบรรณนักวิจัย สามารถแก้ไขปัญหาคู่สรรคในการวิจัย และดำเนินการปรับแผนเพื่อดำเนินงานให้สำเร็จตามกำหนด

5.3 การรับรู้ความสามารถของตนภายหลังเสร็จสิ้นการทำปริญญาโท คือ ความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถด้านวิชาการ ความเข้าใจในเรื่องที่ทำวิจัย ความสามารถในการตอบประเด็นซักถามของคณะกรรมการเมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า มีการประเมินปริญญาโทรวมทั้งงานวิจัยไปเผยแพร่ด้วยวิธีการต่าง ๆ เมื่อเสร็จกระบวนการทำปริญญาโท

6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง จิตลักษณะภายในตัวบุคคลอันจะเป็นแรงผลักดันให้บุคคลพยายามหาหนทางและวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การทำงานของตนประสบผลสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยม โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ ที่มาขัดขวาง วัดจาก 3 ด้าน ดังนี้

6.1 กระตือรือร้น หมายถึง นิสิตมีความขยันขันแข็งในการทำปริญญาโท จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ทำทนาย ย้วยุความสามารถของตน เป็นงานที่จะต้องใช้สมองขบคิดและขจัดทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานสำเร็จลุล่วงไป

6.2 ความพยายามพึ่งตนเอง หมายถึง ความพยายามในการเอาชนะอุปสรรคหรือแก้ปัญหาในการทำปริญญาโทด้วยตนเอง

6.3 ความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะของนิสิตที่แสดงถึงความเอาใจใส่ต่อหน้าที่งานที่ได้รับ พยายามทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถและตรงต่อเวลา รวมทั้งให้ความสำคัญที่จะกระทำตามคำพูดที่เคยให้คำมั่นไว้ เคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์ หน้าที่ที่มีต่อตนเองและผู้อื่น

7. ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดได้รอได้ เพื่อรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต

7.1 การมองการณ์ไกลเกี่ยวกับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง การที่บุคคลมีการจัดการ การวางแผนเกี่ยวกับชีวิตของตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอนาคต และสามารถเตรียมพร้อมรับกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างรอบคอบและระมัดระวัง โดยคำนึงถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

7.2 การวางแผนเกี่ยวกับในการดำเนินการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง ความสามารถในการกำหนดเป้าหมายเกี่ยวกับการศึกษาและวางแผนอย่างเป็นระบบเพื่อให้ไปถึงเป้าหมายนั้น โดยพิจารณาถึงความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของตนเองเกี่ยวกับการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

7.3 การรู้จักควบคุมตนเองและรอคอยผลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา หมายถึง ความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดได้รอได้ เพื่อรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่หรือสำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต

8. ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานวิจัยที่ส่งเสริมให้นิสิตจัดทำปริญญาานิพนธ์ ซึ่งหากขาดองค์ประกอบในด้านใดก็ตามอาจจะทำให้นิสิตไม่ประสบความสำเร็จในการทำปริญญาานิพนธ์ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

8. 1 ด้านความรู้ หมายถึง นิสิตมีความรู้ในศาสตร์ที่ทำปริญญาานิพนธ์ ระเบียบวิธีวิจัยที่สัมพันธ์กับปริญญาานิพนธ์ ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และความสามารถทางด้านภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

8. 2 ด้านเวลา หมายถึง เวลาเต็มพินอกเหนือจากภารกิจประจำวันที่นิสิตมีให้ในการทำปริญญาานิพนธ์

8. 3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกการทำปริญญาานิพนธ์ หมายถึง การให้บริการสิ่งต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นิสิตในการจัดทำปริญญาานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย

9. ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย การที่นิสิตมีความรู้สึกตึงเครียด หวาดหวั่น ตื่นตระหนก ไม่สบายใจ เมื่อต้องพบกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถิติเพื่อการวิจัย

9.1 ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ หมายถึง ความวิตกกังวลของนิสิตเมื่อต้องนำเอาหลักการทางสถิติมาทำความเข้าใจเนื้อหาของปริญญาานิพนธ์ หรือเลือกการทดสอบทางสถิติที่เหมาะสม

9.2 ความวิตกกังวลทางเครื่องมือ หมายถึง ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องการคำนวณทางสถิติ ไม่ว่าจะเป็นการคำนวณด้วยมือ เครื่องคิดเลข หรือเครื่องคอมพิวเตอร์

9.3 ความวิตกกังวลในการแปลความ หมายถึง ความวิตกกังวลของนิสิตเมื่อต้องแปลความข้อมูลทางสถิติ ผลลัพธ์ทางสถิติ การตัดสินใจว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ

10. การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้รับความรัก ความเอาใจใส่ เห็นคุณค่า ได้รับการยกย่อง มีความผูกพันซึ่งกันและกัน มีความรู้สึกเป็นส่วนร่วมในสังคมเดียวกัน มีการให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เช่น การให้คำแนะนำ การให้สิ่งของ

10.1 การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ เช่น การให้ความพอใจ การยอมรับนับถือ ความห่วงใย การกระตุ้นเตือน

10.2 การสนับสนุนโดยการประเมิน เช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การเห็นพ้อง การให้การรับรองหรือการยอมรับในสิ่งที่คนอื่นได้แสดงออกมา (Affirmative) รวมถึงแรงสนับสนุนทางสังคม ซึ่งอาจเป็นการช่วยเหลือโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้

10.3 การให้ข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้คำแนะนำ การตักเตือน การให้คำปรึกษา และการให้ข่าวสาร

11. บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท หมายถึง อาจารย์ผู้ที่ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ควบคุมดูแลและให้คำปรึกษานิสิตในการปริญญาโทตลอดจนจบการศึกษา

11.1 คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท หมายถึง คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งมีตามข้อกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ ประกอบด้วย คุณสมบัติทั่วไป คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง และด้านทักษะที่จำเป็น

11.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต หมายถึง ความสัมพันธ์และทัศนคติที่ดีที่อาจารย์มีต่อนิสิต กล่าวคือ อาจารย์ต้องให้ความสำคัญกับนิสิต ส่งเสริมนิสิตยอมรับฟังความคิดเห็นของนิสิต ให้ความช่วยเหลือทั้งด้านวิชาการและกิจกรรมอื่น ๆ รวมทั้งรู้จักบริหารการให้คำปรึกษาปริญญาโทแก่นิสิตได้อย่างเหมาะสม

12. พฤติกรรมการทำปริญญาโท (Behavior in conducting theses) หมายถึง สิ่งที่นิสิตดำเนินการจัดทำปริญญาโทให้เสร็จสิ้นตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นการประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทของนิสิตทางอ้อม โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ พฤติกรรมในการเขียนเค้าโครงปริญญาโท พฤติกรรมดำเนินการทำปริญญาโท และพฤติกรรมหลังเสร็จสิ้นปริญญาโท

13. ตัวแปรแฝง หมายถึง ตัวแปรที่ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่มีโครงสร้างตามทฤษฎีที่แสดงผลออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ตามโครงสร้างเชิงทฤษฎีของตัวแปรแต่ละตัว

สมมติฐานในการวิจัย

การทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าน้ำหนักความสำคัญ ระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ จากรูปภาวะสันนิษฐาน (Hypothetical Model) ผู้วิจัยพิจารณาการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

1. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างชุดตัวแปรปัจจัย กับตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาตามภาวะสันนิษฐานมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2. ตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย การสนับสนุนทางสังคม ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ โดยมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม ดังนี้

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมในเชิงบวกต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านการสนับสนุนทางสังคมและความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ตามลำดับ

2.2 ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนมีอิทธิพลทางอ้อมในเชิงบวกต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์โดยผ่านการสนับสนุนทางสังคม

2.3 ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์โดยผ่านความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ผลการศึกษากรณีจำนวน 5 คน พบตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์สอดคล้องกับผลศึกษาโมเดลการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็น 5 ตอน
ดังนี้

ตอนที่ 1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย ปริญญาโท/วิทยานิพนธ์ และบทบาทอาจารย์ที่
ปรึกษา

ตอนที่ 2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย การสนับสนุนทางสังคม และความวิตกกังวลในสถิติเพื่อ
การวิจัย

ตอนที่ 4 กระบวนการศึกษาในกรณีศึกษา

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุ

ตอนที่ 1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย ปริญญาโท/วิทยานิพนธ์ และ บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา

1.1 ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2548: ออนไลน์) ตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปริญญาโทใน ข้อ 44
ปริญญาโท ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

44.1 นิสิตหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต แผน ก และหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต ต้องทำ
ปริญญาโท

44.2 นิสิตจะดำเนินการเสนอชื่อเรื่องปริญญาโท เมื่อได้ลงทะเบียนเรียนในมหาวิทยาลัย
มาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปีการศึกษา

44.3 คณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาโท โดยการแต่งตั้งของบัณฑิตวิทยาลัย
ประกอบด้วย

44.3.1 ปริญญาโทระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต (Thesis) ประกอบด้วย ประธาน 1 คน
และกรรมการ 1 คนในกรณีที่มีความจำเป็นอาจเสนอกรรมการเพิ่มได้อีก 1 คน

44.3.2 ปริญญาานิพนธ์ระดับปริญญาโท (Dissertation) ประกอบด้วย ประธาน 1 คน และกรรมการ 2 คน ในกรณีที่มีความจำเป็นอาจเสนอกรรมการเพิ่มได้อีก 1 คน ประธานและกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ จะต้องมีความประพฤติตามประกาศของบัณฑิตวิทยาลัย

44.3.3 คณะกรรมการบริหารหลักสูตรมีหน้าที่เสนอรายชื่อคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ต่อบัณฑิตวิทยาลัย และอาจเสนอบุคคลนอกมหาวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิและคุณสมบัติเหมาะสมเป็นกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ได้ แต่ต้องมีอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นคณะกรรมการบริหารหลักสูตรเป็นกรรมการร่วมอยู่ด้วยอย่างน้อย 1 คน และต้องได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย

44.4 คณะกรรมการพิจารณาเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ ประกอบด้วย ประธานกรรมการ และ/หรือกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตอย่างน้อย 1 คน กรรมการบริหารหลักสูตรที่ไม่ใช่กรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตอย่างน้อย 3 คน และจะต้องมีกรรมการพิจารณาเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 5 คน ทั้งนี้คุณสมบัติของคณะกรรมการจะต้องเป็นไปตามประกาศของบัณฑิตวิทยาลัย

44.5 คณะกรรมการสอบปากเปล่าเกี่ยวกับปริญญาานิพนธ์ ประกอบด้วย คณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ทั้งคณะกรรมการอีก 1 คนที่เป็นกรรมการบริหารหลักสูตรประจำวิชาเอกหรือสาขาซึ่งเคยเข้าประชุมพิจารณาเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ของนิสิต และไม่ใช่กรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกอีก 1 คนโดยเป็นการเสนอของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรประจำสาขาวิชาและแต่งตั้งจากบัณฑิตวิทยาลัย กรรมการควบคุมการทำปริญญาานิพนธ์ต้องไม่เป็นประธานกรรมการสอบปริญญาานิพนธ์

44.6 ลิขสิทธิ์ของปริญญาานิพนธ์ซึ่งบัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนิสิตต้องส่งใบข้อตกลงว่าด้วยลิขสิทธิ์ในปริญญาานิพนธ์ ให้แก่ มหาวิทยาลัยพร้อมการส่งปริญญาานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

1.2 ความหมายของปริญญาานิพนธ์/วิทยานิพนธ์

สุวิมล ว่องวานิช; และนางลักษณีย์ วิรัชชัย (2546: 5 - 8) ได้ให้ความหมายของวิทยานิพนธ์หรือปริญญาานิพนธ์ (Thesis หรือ Dissertation) ว่าเป็นเอกสารรายงานการวิจัยที่นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาดำเนินการจัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร เป็นงานชิ้นสำคัญของการศึกษาในหลักสูตรที่มีการบังคับให้ทำปริญญาานิพนธ์ โดยนิสิตนักศึกษาต้องทำการค้นคว้าหาคำตอบในเรื่องที่ตนเองสนใจด้วยกระบวนการวิจัยที่ถูกต้องตามหลักวิธี และมีผลงานที่ได้มาตรฐานที่แต่ละหลักสูตรกำหนด

เคอเนอร์ (Kerchner. 1994) กล่าวว่าทำวิทยานิพนธ์ มิใช่เพียงเพื่อผลิตผลงานวิชาการ หรือเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ตามข้อกำหนดในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเท่านั้น วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการทำวิทยานิพนธ์ยังมีอีก 3 ประการ ประการแรก เพื่อพัฒนาความเป็นวิชาการ (Scholarship) ของนิสิตนักศึกษา เปลี่ยนสภาพจากความเป็นนิสิตนักศึกษาเป็นนักวิชาการเต็มตัวจากการทำวิทยานิพนธ์ ประการที่สอง เพื่อพัฒนาทักษะในการวิจัย (Research Skills) จากการลงมือปฏิบัติจริง และประการที่สาม เพื่อพัฒนาความเป็นผู้เชี่ยวชาญทางปัญญา (Intellectual craftsmanship) จากกระบวนการคิดและกระบวนการทางปัญญาที่นิสิตนักศึกษาต้องใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ กล่าวได้ว่าการทำวิทยานิพนธ์เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้นิสิตนักศึกษาได้พัฒนาตนเองสู่ความเป็นบัณฑิตอย่างสมบูรณ์วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นผลงานที่นิสิตนักศึกษามีความภาคภูมิใจ และวิทยานิพนธ์จำนวนไม่น้อยเป็นผลงานที่เปลี่ยนแนวคิดและวิถีชีวิตของนิสิตนักศึกษาได้

สุนทร โคตรบรรเทา (2547: 2) ให้ความหมายวิทยานิพนธ์ ว่า เป็นงานเขียนชั้นสูง มาจากคำว่า วิทยา+นิพนธ์ อธิบายได้ ดังนี้ วิทยา แปลว่า ความรู้ , นิพนธ์ แปลว่า งานเขียนชั้นสูง

ดังนั้น “วิทยานิพนธ์” จึงหมายถึง “งานเขียนชั้นสูงเพื่อความรู้” วิทยานิพนธ์เป็นงานเขียนชั้นสูง ถ้าเป็นงานเขียนธรรมดา ไม่เรียกว่า “นิพนธ์” นอกจากงานเขียนของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงและงานเขียนของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก เท่านั้น วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท เรียกว่า วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (Master's Thesis) และวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก เรียกว่า วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต หรือ ดุษฎีนิพนธ์ (Doctoral Dissertation)

วิทยานิพนธ์ มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามความชอบมากกว่าของสถาบันอุดมศึกษา บางมหาวิทยาลัยเรียกว่า “ปริญญานิพนธ์” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายชัดเจนว่า “เป็นงานเขียนชั้นสูงเพื่อขอรับปริญญาโทหรือปริญญาเอก” ถ้านักศึกษายังไม่ได้ทำปริญญานิพนธ์หรือยังสอบปริญญานิพนธ์ไม่ผ่านจะไม่จบและไม่ได้รับปริญญาในสาขานั้น ๆ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒหรือมหาวิทยาลัยที่เคยเป็นวิทยาเขตของสถาบันแห่งนี้ เรียกว่า “ปริญญานิพนธ์” ส่วนมหาวิทยาลัยอื่น ๆ อีกหลายแห่ง เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏ เรียกว่า “วิทยานิพนธ์” เป็นต้น

ในต่างประเทศเรียกวิทยานิพนธ์ว่า “Thesis” ซึ่งเป็นคำเอกพจน์ แต่ถ้าเป็นพหูพจน์ เขียนว่า “Theses” หรือเรียกเต็มว่า “Master's Thesis” สำหรับในระดับปริญญาเอก เรียกว่า “Dissertation” หรือเรียกเต็มว่า “Doctoral Dissertation” อย่างไรก็ตามชื่อนี้ไม่ตายตัว บางประเทศหรือบางมหาวิทยาลัยก็เรียกกลับกัน เช่น ปริญญาโท เป็น “Dissertation” และปริญญาเอกเป็น “Thesis” เป็นต้น สำหรับผู้วิจัยจะใช้คำว่า “ปริญญานิพนธ์” แต่ขอให้ผู้อ่านหมายถึง วิทยานิพนธ์ด้วย

มหาวิทยาลัยวิโรฒ (2547: 1-2) กล่าวว่า ปริญญาโท หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่นิสิตชั้นบัณฑิตศึกษาแต่ละคนจะต้องทำนับเป็นงานสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาโทมหาบัณฑิตและปริญญาดุษฎีบัณฑิต มีปริมาณและคุณภาพสูงกว่าสาทรินพธ์ ปริญญาโทจึงเป็นเครื่องแสดงถึงผลงานการค้นคว้าวิจัยที่มีสาร์ตตะและแสดงความคิดริเริ่มเป็นเอกลักษณ์ของผู้วิจัย ซึ่งได้ใช้เวลาศึกษาค้นคว้ามีระยะเวลา 1 ปี เป็นอย่างน้อยในหัวเรื่องนั้นๆ และผู้เขียนต้องรับผิดชอบอย่างหนักหน่วงในการเลือกหัวข้อและกำหนดขอบข่ายของงานที่ศึกษาค้นคว้าวิจัย โดยมุ่งหวังให้ผู้เขียนแสดงความสามารถในการแสดงความคิดเห็นทั้งของตนเองและของผู้รู้จากแหล่งที่ได้ค้นคว้านั้นได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ และยังมุ่งหวังให้ผู้เขียนแสดงความสามารถในเรื่องราวหรือหัวข้อที่ได้ศึกษาพิจารณากันอย่างละเอียดลึกซึ้งในชั้นเรียนในวิชานั้นในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสามารถที่จะค้นหาข้อมูลจากห้องสมุดและรวบรวมข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์เกี่ยวกับหัวข้อที่กำลังศึกษานั้น

2. ความสามารถที่จะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งวิชาการอื่น ๆ นอกเหนือจากห้องสมุดเพื่อประกอบงานนั้นให้มีคุณค่าทางวิชาการเพิ่มเติม

3. ความสามารถที่จะเลือกเฟ้นจากข้อมูล ข้อเท็จจริง และความคิดทั้งหมดที่ได้มาและนำเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องกำลังศึกษาอยู่นั้นมาใช้ให้มีคุณค่า

4. ความสามารถในการรู้จักจัดระบบ เรียบเรียงข้อมูลทั้งปวงได้ด้วยภาษาที่ถูกต้องชัดเจน ประกอบด้วยลำดับของความคิดที่เป็นเหตุผลอย่างดีและดำเนินตามรูปแบบของการเขียนที่มหาวิทยาลัยกำหนด

นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้ผู้ศึกษาปริญญาโทดังนี้

1. เพื่อฝึกให้ผู้ศึกษามีโอกาสและความสามารถศึกษาด้วยตนเองและให้เห็นแนวทางหลาย ๆ ทางในการศึกษาวิชาหนึ่ง ๆ

2. เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ศึกษาอย่างกว้างขวางลึกซึ้ง เพื่อว่าจะให้ได้รับความรู้ ความคิดและความสามารถยิ่งกว่าที่จะได้รับการศึกษาจากตำราเพียงเล่มเดียว หรือจากผู้สอนคนเดียว

3. เพื่อส่งเสริมให้ผู้ศึกษามีนิสัยและความสามารถในการค้นคว้า

4. เพื่อส่งเสริมให้ผู้ศึกษาจักคิดอย่างมีระเบียบ ระบบ มีเหตุผล และรู้จักประมวลผลจากข้อมูล ซึ่งมีหลักฐานเป็นความจริงที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า

5. เพื่อส่งเสริมให้ผู้ศึกษาเกิดความสามารถทางภาษา และความสามารถในการรวบรวม เรียบเรียง ความรู้ ความคิด ได้อย่างเป็นระเบียบ

กระทรวงศึกษาธิการ (2548: ออนไลน์) ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ.2548 กำหนดลักษณะและปริมาณของวิทยานิพนธ์ หรือ ภาคนิพนธ์ หรือการค้นคว้าอิสระไว้แยกตามลักษณะหลักสูตร ดังนี้

ปริญญาโท ให้มีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต โดยแบ่งการศึกษาเป็น 2 แผน คือ

แผน ก เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการวิจัยโดยมีการทำวิทยานิพนธ์ ดังนี้

- แบบ ก 1 ทำเฉพาะวิทยานิพนธ์ซึ่งมีค่าเทียบได้ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต สถาบันอุดมศึกษาอาจกำหนดให้เรียนรายวิชาเพิ่มเติมหรือทำกิจกรรมทางวิชาการอื่นเพิ่มขึ้นก็ได้โดยไม่ต้องนับหน่วยกิต แต่จะต้องมีผลสัมฤทธิ์ตามที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด

- แบบ ก 2 ทำวิทยานิพนธ์ซึ่งมีค่าเทียบได้ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิตและศึกษางานรายวิชาอีกไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต

แผน ข เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการศึกษางานรายวิชา โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ต้องมีการค้นคว้าอิสระไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต และไม่เกิน 6 หน่วยกิต

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย ปริญญาโท/วิทยานิพนธ์ สามารถสรุป ความหมายของปริญญาโทในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

ปริญญาโท หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่นิสิตชั้นบัณฑิตศึกษาแต่ละคนจะต้องทำ นับเป็นงานสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ประกอบด้วย ขั้นตอนการทำปริญญาโทหลักๆ 3 ขั้นตอน คือ การเขียนเค้าโครงปริญญาโท ขั้นตอนการทำปริญญาโท และภายหลังเสร็จสิ้นการทำปริญญาโท ซึ่งทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะนำไปสู่การศึกษาในเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทรวมทั้งพฤติกรรมในการทำปริญญาโทต่อไป

1.3 ความสำคัญของการทำปริญญาโท

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2547: 1) กล่าวว่า การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาถือเป็นการศึกษาในระดับสูง ซึ่งเป็นเป้าหมายมิได้มุ่งหวังให้เป็นเพียงการฝึกทักษะหรือแสวงหาความรู้ทั่วไป เพื่อการประกอบอาชีพ หากการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ในแนวคิด เพื่อการสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ หรือเป็นการต่อยอดทางความรู้ให้เกิดขึ้นในสาขาวิชาต่าง ๆ จึงถือเป็นการศึกษาเพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้ให้แก่ผู้เรียนและสังคม ดังนั้น การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาจึงได้กำหนดให้หลักสูตรต่างๆ มีการทำโครงการวิจัยและนำเสนอออกมาในรูปแบบของปริญญาโทหรือสารนิพนธ์ (ขึ้นอยู่กับหลักสูตรจะกำหนด) เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้

ในการทำวิจัยอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ และได้นำเสนอผลการวิจัยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ ทั้งในทางการศึกษาและพัฒนาสังคมต่อไป

ดังนั้น ปริญญานิพนธ์ จึงเป็นงานวิจัยที่ผู้ศึกษาได้จัดทำขึ้นจากหัวเรื่องที่ผู้ศึกษาให้ความสนใจ (หรือเรียกว่าปัญหาการวิจัย ซึ่งหัวเรื่องดังกล่าวควรจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยทั่วไปด้วย) เพื่อจะแสวงหาคำตอบตามกระบวนการวิจัยที่ผู้ศึกษาเลือกใช้ จนกระทั่งผู้ศึกษาได้คำตอบสำหรับ หัวข้อดังกล่าวและนำเสนอออกมาในรูปของรายงานการวิจัยโดยปริญญานิพนธ์หรืองานวิจัยนั้นจะต้องผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ได้รับการยอมรับถึงคุณภาพของงานวิจัย และระดับความรู้ความสามารถของผู้จัดทำปริญญานิพนธ์ดังกล่าว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2549: 6-7) ได้ให้ความสำคัญของวิทยานิพนธ์ 3 ประการหลัก ได้แก่ ประการแรก มีความสำคัญต่อการศึกษิตตามโครงสร้างหลักสูตร ประการที่สอง มีความสำคัญต่อการสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ และประการสุดท้าย มีความสำคัญในฐานะเป็นเอกสารแสดงความสามารถของผู้ทำวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ความสำคัญต่อการศึกษิตตามโครงสร้างหลักสูตร วิทยานิพนธ์ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญของการศึกษาในสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะในระดับบัณฑิตศึกษาตามแผน ก โดยถือเป็นวิชาบังคับของโครงสร้างหลักสูตรที่นักศึกษาทุกคนต้องทำวิทยานิพนธ์ก่อนสำเร็จการศึกษา ในกรณีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำหนดให้ปริญญานิพนธ์มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต

2. ความสำคัญต่อการสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ วิทยานิพนธ์เป็นผลงานการศึกษิตค้นคว้าของนักศึกษาในประเด็นปัญหาต่างๆ ทั้งปัญหาเชิงวิชาการ หรือเชิงวิชาชีพ ล้วนเป็นประโยชน์และมีคุณค่าทั้งต่อวงวิชาการและวิชาชีพ ทำให้เกิดข้อค้นพบใหม่ ๆ และการพัฒนาวิชาการวิชาชีพ ดังนี้

2.1 การสร้างองค์ความรู้ใหม่ในวิชาการแขนงนั้น ถ้าวิทยานิพนธ์ที่ทำนั้นเป็นการเสาะแสวงหา ค้นคว้าทดลอง เพื่อกำหนดความรู้ใหม่ ผลที่ได้จะทำให้เกิดองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่แขนงวิชานั้น ๆ

2.2 การพิสูจน์และยืนยันทฤษฎี หรือแนวคิดในแขนงวิชานั้น วิทยานิพนธ์หลายเรื่องจัดทำขึ้นเพื่อเป็นการพิสูจน์ หรือยืนยันทฤษฎี แนวคิดในแขนงวิชานั้น ๆ

3. ความสำคัญในฐานะเป็นเอกสารแสดงความสามารถของผู้ทำวิทยานิพนธ์ ผลงานวิทยานิพนธ์จะเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความสามารถในการค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ในเชิงวิชาการและวิชาชีพของผู้เสนอวิทยานิพนธ์ กล่าวคือ หากผู้เสนอวิทยานิพนธ์เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการเชิงวิชาการและวิชาชีพในประเด็นหรือขอบข่ายเนื้อหาที่ศึกษา ผลงานวิทยานิพนธ์ก็จะเป็นสิ่งที่สนใจ

ของผู้แสวงหาความรู้ทั่วไป ทำให้ผู้อ่านวิทยานิพนธ์มีความรู้ความเข้าใจในแขนงวิชานั้น ๆ มากขึ้น และนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ได้ นอกจากนี้ยังแสดงถึงความวิริยะอุตสาหะ ความไม่ใฝ่รู้

จากความสำคัญของปริญญาพนธ์ ผู้วิจัยพบว่าปริญญาพนธ์เรื่องการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความสำคัญต่อการศึกษาตามโครงสร้างหลักสูตร มีความสำคัญต่อการสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ ในด้านการพิสูจน์และยืนยันทฤษฎี หรือแนวคิดในแขนงวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา และมีความสำคัญในฐานะเป็นเอกสารแสดงความสามารถของผู้ทำปริญญาพนธ์ ความวิริยะอุตสาหะ ความไม่ใฝ่รู้

1.4 อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาพนธ์/วิทยานิพนธ์

สุวิมล ว่องวานิช; และนางลักษณ์ วิรัชชัย (2546: 22-38) กล่าวว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา มีภารกิจสำคัญที่สุด คือ การสอนและการให้คำปรึกษาหรือควบคุมการทำปริญญาพนธ์ และการสอบวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา อย่างไรก็ตามแม้ว่าอาจารย์ทุกคนจะสามารถสอนรายวิชาทุกคน แต่มีใช้ว่าอาจารย์ทุกคนจะสามารถเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีคุณสมบัติ และมีความรู้ความเชี่ยวชาญสูงกว่าอาจารย์ผู้สอนทั่วไป

1.4.1 คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาพนธ์/วิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความสำคัญมากต่อการพัฒนาทักษะการทำวิจัยแก่นิสิตนักศึกษาที่อยู่ในความดูแล การคัดเลือกอาจารย์ที่ปรึกษาให้แก่นิสิตนักศึกษา จึงต้องมีการกำหนดเงื่อนไขหลักเกณฑ์เพื่อให้มั่นใจในคุณภาพของอาจารย์ที่ปรึกษา และการให้คำปรึกษา คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มี 3 ด้านใหญ่ ได้แก่ คุณสมบัติทั่วไป ด้านคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง และด้านทักษะที่จำเป็น ดังรายละเอียดแต่ละด้านดังต่อไปนี้

1.4.1.1 คุณสมบัติทั่วไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2548: ออนไลน์) ประกาศให้ข้อกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ทุกคนมีคุณภาพใกล้เคียงกัน และเพื่อให้ทุกมหาวิทยาลัย และสถาบันอุดมศึกษามีแนวปฏิบัติในการแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาในลักษณะที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ตามประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548 กำหนดไว้ว่าอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์ และผู้สอบวิทยานิพนธ์ในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดหลักสูตรระดับบัณฑิตควรต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

หลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต (ปริญญาโท)

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ต้องเป็นผู้ได้รับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาที่สัมพันธ์กัน และมีผลงานวิจัยเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา หากมีคุณสมบัติต่ำกว่าปริญญาเอกต้องเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ หรือผู้ชำนาญพิเศษ (ผู้ที่ไม่ใช่คุณสมบัติหรือไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการและมีความชำนาญในเรื่องที่จะสอนและสอนในระดับปริญญาโทได้ โดยมีผลงานทางวิชาการเทียบเท่าผู้ได้รับปริญญาเอกหรือตำแหน่งทางวิชาการต้องเทียบได้ไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์) ในสาขาวิชานั้น

อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ ต้องประกอบด้วยอาจารย์ประจำและผู้ที่ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน อาจารย์ประจำและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และต้องมีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่มีส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2548: 4) กล่าวว่า อาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโทระดับมหาบัณฑิต และดุษฎีบัณฑิต ต้องเป็นอาจารย์ประจำ มีคุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และต้องมีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่มีส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา

อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ ต้องเป็นผู้ได้รับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชานั้นหรือสาขาที่สัมพันธ์กัน และต้องมีผลงานเพิ่มเติมนอกเหนือจากงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาหรือเป็นผู้ชำนาญพิเศษในสาขาวิชานั้น หากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาเอกต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์หรือเป็นผู้ชำนาญพิเศษในสาขาวิชานั้น

จะเห็นว่ากระทรวงศึกษาธิการกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ไว้ค่อนข้างสูง นั่นคือ นอกจากจะมีความรู้ทางวิชาการในระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าแล้ว ยังต้องมีผลงานวิจัยนอกเหนือจากงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาด้วย

1.4.1.2 คุณสมบัติเฉพาะ

ชนิตา รักษ์พลเมือง; และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2549: 18) กล่าวว่า อาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ นอกจากจะมีคุณสมบัติทั่วไปตามเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดแล้ว ยังต้องมีคุณสมบัติเฉพาะรวม 5 ด้าน ดังนี้

1) มีความรู้ทางวิชาการที่ทันสมัยในสาขาวิชาที่นิสิตนักศึกษาต้องการทำวิทยานิพนธ์ หรือโครงการวิจัย ทั้งภาคทฤษฎีและการประยุกต์สามารถชี้แนะแหล่งค้นคว้า เสนอแนะแนวทางการค้นคว้า และอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าได้อย่างกว้างขวางลึกซึ้ง

2) มีความรู้เรื่องวิธีวิทยาการวิจัย และมีทักษะการวิจัยเพียงพอที่จะให้คำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษาได้ รวมทั้งรอบรู้เรื่องแนวทางปฏิบัติในการทำวิทยานิพนธ์และระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา

3) มีความรู้ทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม เข้าใจความต้องการของสังคม สามารถบูรณาการความรู้ทางวิชาการกับความต้องการทางสังคมให้ได้แนวทางการวิจัยที่เป็นประโยชน์สำหรับนิสิตนักศึกษา

4) มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนิสิตนักศึกษาทั้งแบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคล มีความอดทนและใจกว้างรับฟังและเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้ฝึกใช้ความคิดและแสดงออก มีความอดทนในการแก้ไขความเข้าใจผิดของนิสิตนักศึกษา รวมทั้งสามารถสร้างสัมพันธภาพอันดีกับนิสิตนักศึกษา

5) มีความรู้ความสามารถในการฝึกและการสอนให้นิสิตสามารถเขียนวิทยานิพนธ์ที่ได้มาตรฐานระดับชาติ และ/หรือระดับนานาชาติได้

1.4.1.3 ทักษะที่จำเป็นในการให้คำปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับนิสิตนักศึกษาทั้งในฐานะอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ จึงจำเป็นต้องมีทักษะในการให้คำปรึกษาซึ่งครอบคลุมทั้งหมด 7 ทักษะ ทักษะที่จำเป็นเหล่านี้เป็นทักษะที่สามารถสร้างเสริมให้เกิดขึ้น และพัฒนาให้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้นได้ ทักษะทั้ง 7 มีดังนี้

1) ทักษะการสื่อสาร อาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตนักศึกษาต้องติดต่อสื่อสารกันตลอดช่วงการทำวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาต้องมีทักษะในการสื่อสาร สามารถสื่อสารให้นิสิตนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นคนฉลาดมากหรือฉลาดน้อยทุกคนให้เข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร

2) ทักษะการสอนหรือการชี้แนะโดยการตั้งคำถาม โดยที่การทำวิทยานิพนธ์เป็นกระบวนการสำคัญที่เป็นการฝึกให้นิสิตนักศึกษาได้แสวงหาและเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาต้องมีความสามารถในการสอนแบบเน้นผู้เรียน คือนักศึกษาเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าที่จะบอกหรือสั่งให้นิสิตนักศึกษาทำตาม ทักษะการสอนที่เหมาะสมควรเป็นทักษะการสอนโดยการตั้งคำถามเพื่อชี้แนะให้นิสิตนักศึกษาคิดโดยใช้กระบวนการทางปัญญา

อาจารย์ที่ปรึกษาต้องรู้จักตั้งคำถามอย่างสร้างสรรค์ และมีกลยุทธ์ที่จะตั้งคำถามนำไปสู่คำตอบที่ นักศึกษาค้นพบคำตอบด้วยตนเอง มิใช่การตั้งคำถามที่อาจารย์ผู้ถามเองก็ไม่ทราบคำตอบ

3) ทักษะการติดตามกำกับ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีทักษะในการ ควบคุม ดูแล ติดตาม กำกับ กระบวนการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา ต้องรู้จักใช้กลยุทธ์ที่จะทำให้ นิสิตนักศึกษามาพบและรายงานความก้าวหน้าในการทำงานทุกขั้นตอน ต้องรู้จักผ่อนสั้นผ่อนยาว ไม่ให้นิสิตนักศึกษามีความรู้สึกว่าถูกกดดัน หรือเกิดความเครียด

4) ทักษะการประเมิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีทักษะในการ ประเมินสภาพหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ประเมินคุณภาพวิทยานิพนธ์ และ การประเมินศักยภาพของนิสิตนักศึกษาในการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้การประเมินต้อง ถูกต้องตามหลักการ มีความโปร่งใสและเป็นธรรม

5) ทักษะการอ่าน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีทักษะในการอ่าน รัก การอ่าน สามารถอ่านและทำความเข้าใจเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศได้อย่างรวดเร็ว เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาต้องอ่านและตรวจผลงานของนิสิตนักศึกษา รวมทั้งต้องอ่านรายงานวิจัยใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

6) ทักษะการเขียนและการตรวจแก้ผลงาน ในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ นิสิตนักศึกษาต้องส่งผลงานฉบับร่างให้อาจารย์ตรวจสอบเป็นระยะๆ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ต้องมีทักษะในการเขียน และมีทักษะในการตรวจแก้ผลงานของนิสิตนักศึกษาได้อย่างรวดเร็ว สามารถใช้กลยุทธ์ช่วยจำเรื่องที่นิสิตนักศึกษาทำวิจัย และสามารถตรวจแก้โดยใช้หลักการและ แนวทางที่คงเส้นคงวา ไม่ทำให้นิสิตนักศึกษาสับสน

7) ทักษะการทำงานอย่างมีระบบ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องให้ คำปรึกษานิสิตนักศึกษาในช่วงเวลาเดียวกันหลายคน จึงต้องมีทักษะการทำงานอย่างมีระบบ สามารถ จัดระบบความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4.2 บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

สุวิมล ว่องวานิช; และนางลักษณ วิรัชชัย (2546: 27-28) ได้สรุปบทบาทหน้าที่ของ อาจารย์ที่ปรึกษาไว้ 5 ประการ ดังนี้

1) บทบาทหน้าที่ในการศึกษาค้นคว้า สามารถเป็นแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ อาจารย์ที่ ปรึกษาต้องรู้กฎระเบียบ นโยบายของภาควิชาหรือหน่วยงานและสามารถให้คำแนะนำที่ถูกต้องแก่ นิสิตนักศึกษาที่อยู่ในความดูแลได้

2) บทบาทในด้านปฏิสัมพันธ์กับนิสิตนักศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาควรสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนิสิตนักศึกษา ทำให้นิสิตนักศึกษามีความคุ้นเคยกับหน่วยงาน สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมของเพื่อนนิสิตนักศึกษาและอาจารย์

3) บทบาทในการสนับสนุน อาจารย์ที่ปรึกษาควรให้การสนับสนุนนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในความดูแลอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศภายในหน่วยงานจะเป็นเช่นใด นิสิตนักศึกษาควรเกิดความรู้สึกว่าอาจารย์ที่ปรึกษาของตนเองจะเป็นผู้ที่เข้าใจและให้การสนับสนุนตนเองเสมอ

4) บทบาทในการเป็นแบบอย่าง อาจารย์ที่ปรึกษาควรทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นิสิตนักศึกษาที่อยู่ในความควบคุมดูแลได้ ไม่ว่าจะเป็นบทบาทของการสอนหรือวิจัย

5) บทบาทในการพัฒนาอาชีพของนิสิตนักศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาควรเป็นผู้ทำให้เกิดกระบวนการทางสังคมที่นำไปสู่การพัฒนาอาชีพสำหรับนิสิตนักศึกษา โดยเริ่มต้นตั้งแต่การพัฒนาความสนใจของนิสิตนักศึกษา การทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความคิดและเห็นคุณค่าของในวิชาชีพที่ตนเองจะทำในอนาคตข้างหน้า การสร้างแรงจูงใจหรือแรงจูงใจภายในให้เกิดขึ้นในตัวของนิสิตนักศึกษา ในการประกอบอาชีพ และการส่งเสริมสนับสนุนให้การรับรองถึงความสามารถของนิสิตนักศึกษา เพื่อให้มีโอกาสได้ทำงานในตำแหน่งที่เหมาะสม นอกเหนือบทบาทที่กล่าวมาแล้ว อาจารย์ที่ปรึกษายังต้องเป็นทั้งเพื่อนและพี่เลี้ยงให้กับนิสิตนักศึกษาอีกด้วย

ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์นั้น อาจารย์ที่ปรึกษาต้องพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีพื้นฐานที่ดีสำหรับการเป็นวิจัย นักวิชาการ และผู้ที่มีความสามารถในวิชาชีพของตน สำหรับบทบาทของการเป็นผู้ที่มีความสามารถในอาชีพของตน สำหรับบทบาทของการเป็นผู้ช่วยเหลือในการหางานทำในอนาคตนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้โอกาสนิสิตนักศึกษาในการวางแผนอาชีพของตนเองในอนาคต มีส่วนช่วยในการปรับเปลี่ยนสถานภาพจาก “นิสิตนักศึกษา” ไปเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในวิชาชีพของตนเองอย่างเต็มตัว นิสิตนักศึกษาในความดูแลคาดหวังให้อาจารย์ที่ปรึกษานับสนุนการหางานทำของตนเอง แต่ไม่มุ่งหวังให้อาจารย์ที่ปรึกษาหางานทำให้

สุวิมล ว่องวานิช; และนงลักษณ์ วิรัชชัย (2546: 29) ได้สรุปหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาในการช่วยนิสิตนักศึกษาที่มีปัญหาไว้สนใจ 10 ประการ ดังนี้

1) การตระหนักรู้ตัวอยู่เสมอว่า ตนเองไม่ใช่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความเชี่ยวชาญหรือได้รับการฝึกฝนมารอบด้าน อาจารย์ที่ปรึกษาต้องใช้เวลาและประสบการณ์อย่างมากก่อนที่จะรู้ว่าปัญหาของนิสิตนักศึกษาคืออะไร อะไรที่สามารถช่วยได้ อะไรที่ต้องหาผู้เชี่ยวชาญอื่นมาแก้ไข

2) การรู้ว่านิสิตนักศึกษาที่มีปัญหากำลังมีความรู้สึกว่าคุณ สับสน อาจารย์ที่ปรึกษาต้องไม่เบื่อที่จะฟัง และให้เวลากับนิสิตนักศึกษาของตนเอง

3) การค้นหาให้ได้ว่าปัญหาที่แท้จริงของนิสิตนักศึกษาคืออะไร นิสิตนักศึกษาบางคนอาจไม่บอกความจริง ถ้ายังไม่เกิดความรู้สึกว่าจะมีอาจารย์ที่พร้อมจะรับฟังและเห็นใจ

4) การพยายามระบุปัญหาที่เกิดขึ้น อาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้เวลากับนิสิตนักศึกษา ค้นหาให้ได้ก่อนว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาของใคร เพื่อจะได้แก้ไขได้ตรงจุด เพราะหลายปัญหาอาจไม่ใช่ปัญหาของนิสิตนักศึกษาโดยตรง

5) การเตือนให้นิสิตนักศึกษารู้ว่าการมีปัญหาคือเป็นเรื่องปกติ ชี้แนะให้นิสิตนักศึกษาลดความวิตกกังวล และใช้กระบวนการทางปัญญาในการแก้ปัญหาที่ละขั้นตอน

6) การให้คำแนะนำว่าปัญหาหลายอย่างที่เกิดขึ้นจะเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่มีประโยชน์

7) การให้คำแนะนำให้นิสิตนักศึกษาคิดว่า ในบางครั้งความพยายามหาวิธีการแก้ไขปัญหาบางปัญหาโดยเฉพาะปัญหาที่เกิดจากการสื่อสาร อาจทำให้ปัญหายิ่งเลวร้ายลง ควรปล่อยให้เวลาเป็นตัวคลี่คลายปัญหา

8) การรู้ว่าใครเป็นผู้รู้หรือผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ใช่ผู้รู้และแก้ไขปัญหาได้ทุกอย่าง ควรมีการส่งเสริมนิสิตนักศึกษาไปหาผู้รู้เฉพาะเรื่อง

9) มีการบันทึกปัญหาของนิสิตนักศึกษาแต่ละคนและติดตามผล อธิบายปัญหาของนิสิตนักศึกษาแต่ละคนมาปนกัน

10) การบันทึกวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือวิธีการที่จะใช้ในการแนะนำนิสิตนักศึกษาที่ได้ผล เพื่อจะได้นำไปใช้ประโยชน์ในการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ต้องแสดงบทบาทหลายแบบ จึงสรุปบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ ดังนี้

1) บทบาทในฐานะนักวิชาการและเป็นนักวิจัยที่ทันสมัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องเป็นผู้แสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองโดยใช้กระบวนการวิจัยอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อให้มีความรู้ทันสมัย ก้าวทันต่อความก้าวหน้าในศาสตร์ของตนเอง

2) บทบาทในฐานะครู อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครู เป็นผู้ที่มีเมตตา ชี้แนะ อบรม สั่งสอน และถ่ายทอดความรู้ รวมทั้งชี้แนะให้นิสิตนักศึกษาแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง จนนิสิตนักศึกษาสามารถทำวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพได้สำเร็จตามศักยภาพ

3) บทบาทในฐานะต้นแบบ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นบุคคลเพียงคนเดียวที่นิสิตนักศึกษาได้ร่วมทำงานอย่างใกล้ชิดเป็นระยะเวลาอันยาวนานเกือบตลอดหลักสูตร ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรมีบุคลิกลักษณะโลกทัศน์ และพฤติกรรมเป็นแบบอย่างที่ดีให้นิสิตนักศึกษายึดถือหรือเลียนแบบได้

4) บทบาทในฐานะที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องสามารถคิดวิเคราะห์ คิดเชิงวิพากษ์ สามารถให้ข้อคิดเห็น ให้ข้อมูลป้อนกลับ ชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ที่ถูกต้องให้นักศึกษานักศึกษาได้ โดยไม่ทำให้นักศึกษาลงทางหรือหลงประเด็น รวมทั้งต้องเป็นผู้มีศาสตร์และศิลปะในการให้ปรึกษาเป็นอย่างดี

5) บทบาทในฐานะผู้มีความพร้อมในการเป็นที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีความพร้อมใน 3 ด้าน ด้านแรก มีความพร้อมด้านเวลาในการดูแลนิสิตนักศึกษาอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และให้เวลาแก่นิสิตนักศึกษาอย่างเพียงพอ ด้านที่สอง มีความพร้อมทางวิชาการในเรื่องที่นิสิตนักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ สามารถให้ความรู้หรือเป็นแหล่งความรู้ทางวิชาการ เป็นที่พึ่งของนิสิตนักศึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ได้ดี ด้านที่สาม มีความพร้อมทางจิตใจ ที่จะให้การดูแลนิสิตนักศึกษาในความดูแลด้วยความเข้าใจ เห็นใจ ใส่ใจและปรารถนาดีต่อนิสิตนักศึกษา ให้ความสนิทสนมและมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับนิสิตนักศึกษาเหมือนเป็นเพื่อนร่วมงาน

6) บทบาทในฐานะผู้รอบรู้สาระและแหล่งข้อมูล อาจารย์ที่ปรึกษาต้องเป็นผู้มีความรู้กว้าง และลึกทั้งองค์ความรู้และแหล่งความรู้ทางวิชาการพร้อมที่จะแนะนำที่ดี รอบรู้ทั้งกฎระเบียบ นโยบายของภาควิชา คณะ หรือ มหาวิทยาลัย กำหนดการ/เงื่อนไขการสอบ เกณฑ์การวัดและประเมินผล พร้อมที่จะช่วยให้นักศึกษาวางแผนงานได้เหมาะสม

7) บทบาทในฐานะผู้บริหารจัดการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีความสามารถในการบริหารจัดการโครงการวิจัย สามารถให้คำแนะนำนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการบริหารโครงการวิจัย หรือการทำวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี รวมทั้งสามารถบริหารเวลาของตนเอง และบริหารตัวนิสิตนักศึกษาได้

8) บทบาทในฐานะนักประเมิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ต้องมีศักยภาพในการประเมินคุณภาพวิทยานิพนธ์ และการประเมินความสามารถของนิสิตนักศึกษา รวมทั้งมีความสามารถวิเคราะห์ประเมินความรุนแรงของปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ และสามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอย่างได้ผล

9) บทบาทในฐานะผู้ร่วมงาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต ต้องให้เกียรตินิสิตนักศึกษาเหมือนเป็นเพื่อนร่วมงาน เมื่อมีการผลิตผลงานวิจัยร่วมกัน

เมื่อประมวลแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จะเห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีบทบาทหน้าที่ 3 ประการ ได้แก่

- (1) การเป็นผู้พัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีศักยภาพเต็มความสามารถของตนเอง
- (2) การเป็นผู้รอบรู้ มีส่วนร่วมและแก้ไขปัญหของนิสิตนักศึกษา

(3) การเป็นผู้สนับสนุนส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาของตนเองได้มีโอกาสก้าวหน้าในวิชาชีพของตนเองดังภาพประกอบ 2

บทในฐานะผู้พัฒนาศักยภาพ

บทบาทในฐานะผู้แก้ปัญหา

บทบาทในฐานะผู้สนับสนุนส่งเสริมด้านวิชาชีพ

ภาพประกอบ 2 บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.5 แนวปฏิบัติในการให้คำปรึกษา

สุวิมล ว่องวานิช; และนางลักษณ์ วิรัชชัย (2546) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือโครงการวิจัยในช่วงการกำกับหรือการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ มีความสำคัญและใช้เวลามากที่สุดในกระบวนการให้คำปรึกษา การเสนอเนื้อหาสาระในตอนนี้อาจให้ความสำคัญกับการให้คำปรึกษาเฉพาะช่วงการกำกับการวิจัยของนิสิตนักศึกษา โดยแยกนำเสนอตามขั้นตอนการทำวิจัยรวม 7 ขั้นตอน เริ่มต้นตั้งแต่ขั้นสำรวจความสนใจ และกำหนดหัวข้อวิจัย ขั้นพัฒนารายงานแนวคิดในการวิจัย (concept paper) ขั้นการพัฒนาโครงการเสนอขอทำวิจัย (research proposal) ขั้นการอนุมัติโครงการเสนอขอทำวิจัย (proposal approval) ขั้นการดำเนินการวิจัย ขั้นการสอบปากเปล่า/สอบป้องกัน และขั้นประเมินงานวิจัย รวมไปถึงขั้นการเผยแพร่ผลงานวิจัยของนิสิตนักศึกษา แนวปฏิบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาแต่ละขั้นตอนมีดังนี้

1) ขั้นสำรวจความสนใจ และกำหนดหัวข้อวิจัย

ในช่วงของการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ตั้งแต่นิสิตนักศึกษาเริ่มเข้าเรียน จะมีบทบาทในการให้คำแนะนำทั้งด้านการวางแผนการเรียน การสอบรวบยอด (สำหรับนิสิตนักศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิต) การทำวิจัยและการทำงานในอนาคต อาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตต้องกำหนดแผนการเรียนร่วมกันโดยยึดความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ช่วงแรกอาจวางแผนไว้อย่างยืดหยุ่นก่อน อาจารย์ที่ปรึกษาควรสำรวจความสนใจของนิสิตนักศึกษาคร่าว ๆ โดยเฉพาะหัวข้อเรื่องที่น่าสนใจจะพัฒนาเป็นวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้เพื่อจะได้วางแผนการเรื่องของนิสิตนักศึกษาให้สอดคล้องกับหัวข้อที่นิสิตนักศึกษาสนใจ

ช่วงเวลาที่นิสิตนักศึกษาเริ่มต้นสำรวจความสนใจหรือกำหนดหัวข้อวิจัยนับเป็นช่วงเวลาวิกฤตช่วงหนึ่งในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา แม้ว่านิสิตนักศึกษาจะได้เรียนรายวิชาต่าง ๆ มาแล้ว แต่นิสิตนักศึกษาอาจจะยังไม่รู้ ไม่แน่ใจว่าตนเองสนใจเรื่องอะไรมากที่สุด ไม่รู้ว่าเรื่องใดจะเป็นประโยชน์ต่อหน้าที่การงาน และเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากกว่ากัน ช่วงเวลานี้นับเป็นช่วงเวลาที่นิสิตนักศึกษาว่าวุ่นใจ ไม่มีสมาธิในการอ่านหรือการศึกษา ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาต้องทำหน้าที่ปลูกปลอบขวัญและให้กำลังใจ ชี้แนะแนวทางให้นิสิตนักศึกษาได้เห็นลู่ทางในการทำวิจัยแต่ละแนวทาง เพื่อช่วยให้นิสิตนักศึกษาได้ตัดสินใจด้วยตนเองอย่างถูกต้อง อาจารย์ที่ปรึกษาต้องไม่ชี้แนะให้นิสิตนักศึกษาเลือกหัวข้อที่อาจารย์ปรึกษาเห็นว่าเหมาะสมแต่ต้องให้สารสนเทศที่จะช่วยให้นิสิตนักศึกษาสามารถตัดสินใจได้ การที่อาจารย์ที่ปรึกษาจะปฏิบัติหน้าที่ในช่วงนี้ได้ดี จะต้องมีความรู้ที่ทันสมัย ติดตามสถานการณ์บ้านเมือง และความก้าวหน้าทางวิทยาการเพียงพอที่จะให้คำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษาได้อย่างกว้างขวาง

อาจารย์ที่ปรึกษาต้องทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) ในการช่วยเหลือให้นิสิตนักศึกษามองเห็นทางเลือกต่าง ๆ โดยสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาได้มีโอกาสพูดคุยอย่างเปิดเผยกับอาจารย์ในประเด็นต่าง ๆ ของการวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษาเองต้องตั้งใจฟังความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา และแสดงถึงความเข้าใจในสิ่งที่นิสิตนักศึกษาได้นำเสนอ โดยขอให้นิสิตนักศึกษายืนยันความเข้าใจของอาจารย์ที่ปรึกษาในหัวข้อที่นิสิตนักศึกษาเล่าให้ฟัง อาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีต้องฟังความคิดของนิสิตนักศึกษามากกว่าที่จะบังคับให้นิสิตนักศึกษาฟังความคิดและทำตามอาจารย์ กล่าวโดยสรุป อาจารย์ที่ปรึกษาควรเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้แสดงความคิดของตนเองเกี่ยวกับประเด็นปัญหาและแนวทางแก้ไขตามความคิดของตนเองโดยเป็นผู้ให้คำแนะนำที่ดี และถ้าเป็นไปได้ควรพยายามให้นิสิตนักศึกษาค้นคว้าในหัวข้อเดิม ไม่เปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมากจนทำให้เสียเวลาและสำเร็จการศึกษาช้ากว่าที่กำหนด ดังนั้น หากอาจารย์ที่ปรึกษาสามารถแนะนำให้นิสิตนักศึกษาได้ยึดติดในหัวข้อเดิม และพัฒนาความคิดโดยการทำรายงานในวิชาต่าง ๆ ในหัวข้อที่อยู่ในแนวทางเดียวกันตลอดจะเป็นการดี

2) ขั้นพัฒนากรอบแนวคิดของการวิจัย

การพัฒนาให้นิสิตนักศึกษาสามารถดำเนินการงานการทำวิจัยของตนเองจนสำเร็จและผ่านการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ด้วยดีนั้น ต้องมีการเตรียมการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง กระบวนการเหล่านี้สามารถทำได้โดยการจัดปฐมนิเทศ จัดการสัมมนา หรือจัดประชุมวิชาการ เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้พบอาจารย์ในภาควิชาหรือนิสิตนักศึกษารุ่นพี่ เกิดการแลกเปลี่ยนความคิด และกระตุ้นความคิดของนิสิตนักศึกษาทุกระยะของการทำวิจัย วิธีการเหล่านี้ถือเป็นการวางแผนยุทธวิธีที่ทำให้นิสิตนักศึกษาสามารถจัดทำโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ได้รวดเร็ว เป็นกระบวนการที่ทำให้นิสิต

นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เกิดการรวมกลุ่มกันในหมู่เพื่อนโดยมีเป้าหมายที่แน่นอน การจัดประชุมกลุ่มเหล่านี้นอกจากจะช่วยในการพัฒนาความคิดของนิสิตนักศึกษาแล้ว ยังมีส่วนช่วยในการเตรียมการเพื่อสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ล่วงหน้าด้วย

ในขั้นตอนของการพัฒนารายงานแนวคิดในการวิจัย (concept paper) ซึ่งมีรายละเอียดของเนื้อหาสาระที่ประกอบการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งแนวคิดเชิงทฤษฎี รายงานผลการวิจัย และประเด็นวิจัยที่ผู้วิจัยสรุปได้จากการสังเคราะห์เอกสาร อาจารย์ที่ปรึกษาต้องชี้แนะแนวทางในการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยแก่นิสิตนักศึกษา ตรวจสอบผลการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง การจัดลำดับการนำเสนอความคิด การแสดงเหตุผลเชื่อมโยงเพื่อนำไปสู่การกำหนดประเด็นวิจัย และกำหนดกรอบแนวความคิดของการวิจัยที่สมเหตุสมผล

3) ขั้นการพัฒนาข้อเสนอโครงการวิจัย

ในขั้นการพัฒนาโครงการเสนอขอทำวิจัยมักพบว่านิสิตนักศึกษาจะมีความเครียดอย่างยิ่ง โดยเฉพาะหากต้องมีการเสนอโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ต่อที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาโครงการเสนอขอทำวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาควรเสนอแนะให้นิสิตนักศึกษาเสนอโครงการตามรูปแบบที่สถาบันกำหนด รายละเอียดของหัวข้อในโครงการเสนอขอทำวิทยานิพนธ์ประกอบด้วย ส่วนหน้า ซึ่งระบุชื่อเรื่องวิจัย ชื่อผู้วิจัย ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชา ปีที่ทำวิจัย บทสรุปย่อโครงการเสนอขอทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งแสดงหลักการและเหตุผล ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย แผนการดำเนินงาน บรรณานุกรม ภาคผนวก (ถ้ามี)

อาจารย์ที่ปรึกษามีหน้าที่ต้องให้คำแนะนำแก่นิสิตนักศึกษาในการพัฒนาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ให้มีความใหม่ ทันสมัย ตรงกับสาขาสอดคล้องกับนโยบายของภาควิชา เป็นงานวิจัยที่ใช้วิธีวิจัยที่ถูกต้องเหมาะสม และเกิดประโยชน์ต่อศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ในขั้นนี้อาจารย์ที่ปรึกษาควรติดตามการทำงานของนิสิตนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง นัดหมายให้นิสิตศึกษานำงานมาส่งโดยทยอยส่งแต่ละส่วน และต้องช่วยอ่านให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น ทั้งนี้แนวปฏิบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาต้องมุ่งให้นิสิตนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการวิจัยดีขึ้นด้วย

4) ขั้นการอนุมัติโครงการเสนอขอทำวิจัย

การให้คำปรึกษาในขั้นตอนการขออนุมัติโครงการเสนอขอทำวิจัยเป็นการให้คำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามหัวข้อบังคับ และระเบียบปฏิบัติของสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่ อาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้ความสำคัญกับการควบคุมการดำเนินงานของนิสิตนักศึกษาให้เป็นไปตามข้อระเบียบบังคับ และตามกำหนดเวลาที่นิสิตศึกษากำหนดแผนดำเนินงานไว้ ไม่ควรปล่อยให้นิสิตนักศึกษาเสนอโครงการวิทยานิพนธ์ใกล้วันสุดท้ายของกำหนดเวลา เพราะโครงการเสนอ

วิทยานิพนธ์ที่ทำอย่างเร่งรีบเป็นงานที่ไม่มีคุณภาพ หากไม่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการได้จาก คณะกรรมการพิจารณาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ ก็มีความเป็นไปได้สูงที่นิสิตนักศึกษาจะไม่สามารถ สำเร็จการศึกษาได้ และถึงแม้ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการได้ ก็พบว่าโครงการเหล่านั้นมักเกิดปัญหา ในทางปฏิบัติจริง เนื่องจากมิได้พัฒนามาอย่างรอบคอบ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่ ติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงานของนิสิตนักศึกษาเป็นระยะ ๆ และช่วยเหลือให้นิสิตนักศึกษา ทำงานโดยไม่ถูกกดดันด้วยเงื่อนไขเรื่องเวลา

5) ขั้นตอนการวิจัย

หลังจากที่นิสิตศึกษามีหัวข้อวิจัยและมีการค้นคว้าจนสามารถกำหนดกรอบแนวคิด ของการวิจัย และได้รับอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการเสนอวิทยานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว งาน สำคัญขั้นต่อไปคือการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัยที่เสนอในโครงการเสนอวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาได้อย่างแท้จริง ตั้งแต่ กระบวนการวิจัยขั้นที่สามารถปฏิบัติได้ง่ายจนถึงขั้นที่ปฏิบัติได้ยากและต้องใช้ความสามารถในการ วิเคราะห์การสังเคราะห์และวิจารณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีต้องคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่าในการวิจัยจะมี ปัญหาอะไรเกิดขึ้นได้บ้าง และต้องอธิบายให้นิสิตนักศึกษาคำนี้ถึงประเด็นปัญหานั้น ๆ หากอาจารย์ ที่ปรึกษายังขาดประสบการณ์ วิธีการที่เหมาะสมที่อาจารย์ที่ปรึกษาควรใช้หากคาดการณ์ล่วงหน้าว่า จะมีปัญหาในการทำวิจัย คือ การขอคำปรึกษาจากผู้รู้ในสถาบัน เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาก่อนที่จะ เกิดขึ้นจริง

แนวทางปฏิบัติในการให้คำปรึกษาในขั้นตอนของการดำเนินการวิจัยจำแนกตามหัวข้อต่าง ๆ ออกเป็น 6 หัวข้อดังต่อไปนี้

5.1) การกำหนดตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

สิ่งที่เป็นปัญหาในขั้นตอนของการกำหนดขนาดตัวอย่างและวิธีการได้มาซึ่งตัวอย่างที่ ใช้ในการวิจัย และเป็นข้อบกพร่องที่พบบ่อยมากคือ การไม่ระบุลักษณะของประชากร (สำหรับการวิจัย เชิงปริมาณ) มีคำอธิบายเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง นิสิตนักศึกษามักจะไม่แสดงวิธีการประมาณค่าขนาด ของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ และไม่แสดงรายละเอียดวิธีการสุ่มตัวอย่าง และพบว่านิสิตนักศึกษาอยู่ไม่ น้อยที่มีการลอกกระบวนการสุ่มตัวอย่างจากวิทยานิพนธ์หรืองานวิจัยเล่มเก่าโดยที่ตนไม่มีความเข้าใจ

จุดเน้นที่อาจารย์ที่ปรึกษาควรตรวจสอบอย่างมากคือ การระบุลักษณะกลุ่มประชากร และการอธิบายลักษณะและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งการวิจัยเชิงทดลอง และการ วิจัยที่ไม่ใช่เชิงทดลอง เช่น การวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงบรรยาย การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นต้น ถ้า เป็นการวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีการเชิงทดลอง อาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้นิสิตนักศึกษาอธิบายรายละเอียด เกี่ยวกับการวางแผนการทดลอง กระบวนการทดลอง การจัดกลุ่มทดลองเพื่อให้กลุ่มเท่าเทียมกันก่อน

การทดลอง แต่หากเป็นการวิจัยที่ไม่ใช่เชิงทดลอง ควรให้ความสำคัญกับการเลือกกลุ่มตัวอย่างว่าเป็น การเลือกแบบสุ่มหรือแบบเจาะจงโดยใช้วิธีการเลือกแบบใด รวมทั้งควรตรวจสอบความเป็นตัวแทน ประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมา

5.2) การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

สิ่งที่ต้องระบุในงานวิจัยคือ การนิยามตัวแปรที่ต้องการวัด การสร้างเครื่องมือวิจัย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือวิจัยต้องเชื่อถือได้และให้ ข้อมูลที่ถูกต้อง หากมีการยืมเครื่องมือจากหน่วยงานอื่นหรือจากผู้วิจัยอื่น ต้องมีการแสดงหลักฐาน การขออนุญาตการใช้เครื่องมือ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือซ้ำอีกครั้งว่ามีความเหมาะสมที่จะ นำมาใช้ในงานวิจัยของตนมากน้อยเพียงใด สำหรับผู้วิจัยที่สร้างเครื่องมือขึ้นเองก็ควรแสดงคำอธิบาย กระบวนการพัฒนาเครื่องมือ และตัวอย่างของเครื่องมือที่พัฒนาขึ้น

ข้อบกพร่องที่พบบ่อยในการสร้างเครื่องมือวิจัยคือ การระบุแต่คำอธิบายเกี่ยวกับการ สร้างเครื่องมือ แต่ไม่ค่อยได้มีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ซึ่งทำให้ขาดหลักฐานเชิงประจักษ์ ใน ขั้นตอนนี้อาจารย์ที่ศึกษามีบทบาทอย่างมากในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือขั้นต้น ก่อนนำไป ทดลองใช้ จุดเน้นที่สำคัญคือ การตรวจสอบภาษาที่ใช้และความครบถ้วนของเนื้อหาสาระ ซึ่งต้อง สอดคล้องกับนิยามของตัวแปรที่มุ่งวัด สำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาต้องทำการตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ที่นิสิตนักศึกษาเตรียมให้ผู้เชี่ยวชาญใช้ ประกอบการพิจารณา โดยเน้นย้ำให้เห็นถึงการจัดทำเอกสารที่ง่ายและสะดวกต่อการตรวจสอบของ ผู้เชี่ยวชาญให้มากที่สุด เพื่อมิให้เป็นภาระกับผู้เชี่ยวชาญมากเกินไป ผู้เชี่ยวชาญที่ทำการตรวจสอบ คุณภาพเครื่องมือควรได้รับคำอธิบายเกี่ยวกับตรวจสอบ นิสิตนักศึกษาควรเตรียมนิยาม โครงสร้าง เนื้อหา (Table do Specification) และตารางแสดงว่าข้อความแต่ละข้อมุ่งวัดตัวแปรใด ไม่ควรให้ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแต่เพียงภาษาที่ใช้อย่างเดียว

5.3) การทำการศึกษานำร่อง (pilot study)

การศึกษานำร่องมีความจำเป็นอย่างมากในขั้นของการพัฒนาโครงการเสนอขอทำ วิทยานิพนธ์ ถ้าเป็นวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตยังเป็นเรื่องสำคัญ การศึกษานำร่องเป็นการศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยเพื่อศึกษาผลที่ได้รับ เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ของการดำเนินงาน ก่อนนำไปศึกษาจริง อาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตนักศึกษาควรมีการวางแผนการออกแบบการศึกษานำ ร่องร่วมกัน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษานำร่องจะนำมาใช้ในการพัฒนาโครงการเสนอขอทำวิทยานิพนธ์ ให้สามารถปฏิบัติได้จริง

5.4) การรวบรวมข้อมูล

เมื่อนิสิตนักศึกษาเริ่มเก็บข้อมูล อาจารย์ที่ปรึกษาต้องติดตามการดำเนินงานของนิสิตนักศึกษาอย่างใกล้ชิดทั้งการเก็บข้อมูล การจัดกระทำข้อมูล หรือการทดลอง เพื่อคอยช่วยเหลือให้คำปรึกษาในกรณีที่มีปัญหาเกิดขึ้นและกำกับให้นิสิตนักศึกษาปฏิบัติงานตาม กรณีที่เป็นกรรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม อาจารย์ที่ปรึกษาควรกำหนดตารางการทำงานในแต่ละขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล แนะนำยุทธวิธีที่จะทำให้ได้แบบสอบถามกลับคืนมามากและได้ข้อมูลตามปริมาณที่ต้องการ ควรใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว (หากสามารถทำได้) ที่จะช่วยติดต่อกับหน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้นิสิตนักศึกษาสามารถเก็บข้อมูลได้ตามเป้าหมายที่กำหนด

5.5) การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่กระบวนการเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล อาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้ความสนใจใส่ใจกับการเตรียมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ต่อไป โดยต้องมีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้รับกลับมา กวดขันกับการตรวจข้อมูลให้สะอาดสมบูรณ์ (Clean data) ก่อนการวิเคราะห์ ถ้าเป็นไปได้อาจารย์ที่ปรึกษาควรมีการสุ่มตรวจสอบการลงรหัสข้อมูลของนิสิตนักศึกษาด้วย และควรขอให้นิสิตนักศึกษาแสดงหลักฐานการเก็บข้อมูลและข้อมูลที่ได้กลับคืนมา

ปัญหาที่พบบ่อยในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การใช้สถิติที่ไม่เหมาะสมและแปลผลการวิเคราะห์ไม่ได้ นิสิตนักศึกษาที่ไม่มีทักษะการวิเคราะห์ข้อมูลมักใช้วิธีการจ้างให้ผู้อื่นช่วยวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลให้แทน โอกาสในการเลือกใช้สถิติที่ไม่เหมาะสมจะมีมาก เนื่องจากผู้ที่เป็นเจ้าของงานวิจัยไม่สามารถแนะนำให้ผู้วิเคราะห์ข้อมูลเข้าใจได้ ดังนั้น ในขั้นของการวิเคราะห์ข้อมูล อาจารย์ที่ปรึกษาเองต้องตรวจสอบความเข้าใจของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล และหากอาจารย์ที่ปรึกษาเองไม่มีทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ก็ควรขอคำแนะนำจากผู้ที่มีความชำนาญด้านนี้

บ่อยครั้งที่อาจารย์ที่ปรึกษาไม่สามารถให้คำแนะนำแก่นิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล ปล่อยให้นิสิตนักศึกษาไปปรึกษากับอาจารย์ท่านอื่นหรือนิสิตนักศึกษาว่าจ้างให้ช่วยวิเคราะห์ข้อมูลแทน โดยตัวอาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้สนใจพัฒนาตนเองให้มีความรู้ด้านนี้เพิ่มขึ้น ดังนั้น แม้อาจารย์ที่ปรึกษาจะมีประสบการณ์ในการควบคุมวิทยานิพนธ์มานานก็ปฏิบัติตาม ทักษะในการให้คำปรึกษาก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นจากเดิมเท่าใดนัก เนื่องจากไม่เคยแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ถูกต้องในการให้คำปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาควรมหาโอกาสศึกษาแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลหรือขอคำปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญก่อน เพื่อให้ตนเองมีความเข้าใจแล้วค่อยถ่ายทอดให้นิสิตนักศึกษาในความดูแลนำไปปฏิบัติจริง

ประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญในการตรวจสอบการทำงานของนิสิตนักศึกษาในขั้นนี้สรุปว่า อาจารย์ที่ปรึกษาต้องชี้แนะให้นิสิตนักศึกษาทำความเข้าใจในประเด็นวิจัยของตนเอง รู้จักธรรมชาติ และลักษณะของตัวแปร สามารถวิเคราะห์เป้าหมายของการวิจัยได้ว่าเป็นการบรรยายสภาพ การสำรวจ การอธิบาย การหาความสัมพันธ์ การเปรียบเทียบ หรือการทำนาย นอกจากนี้ยังสามารถระบุ หรือเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม โดยรู้ถึงข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติที่เลือกใช้ อาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้ความสำคัญกับการเตรียมและตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล การเลือกใช้โปรแกรมที่ช่วย วิเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสม และการรู้จักแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยควรขอคู่มือหลักฐาน ของผลการวิเคราะห์ข้อมูล (print out) และตรวจสอบการนำเสนอผล

5.6) การเขียนรายงานวิจัย

การเขียนรายงานผลการวิจัยเป็นขั้นตอนที่ใช้พลังงานอย่างมาก มีนิสิตนักศึกษาหลายคนที่ไม่สำเร็จการศึกษา เนื่องจากเขียนรายงานการวิจัยไม่ได้ การทำงานในขั้นตอนนี้จะออกมาดี หรือไม่ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจซึ่งกันและกันของอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในความดูแล นิสิตนักศึกษาได้ทุ่มเทพลังอย่างมากในการคิดสร้างสรรค์และเขียนรายงานวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษาต้อง วิพากษ์วิจารณ์อย่างระมัดระวัง โดยต้องระวังไม่ให้ข้อวิจารณ์ของตนเองเป็นการทำลายความคิดของ นักศึกษา ทั้งนี้อาจารย์ที่ปรึกษาต้องช่วยนิสิตนักศึกษาอย่างมากมาในการคิดและเขียนในสิ่งซึ่ง สัมพันธ์กับปัญหา เก็บคำวิจารณ์ต่างๆ ระหว่างการทำวิจัยในช่วงแรก และใช้ความสามารถในการคิด และแสดงความคิดเห็นให้เต็มศักยภาพ นอกจากนี้ยังต้องมีการสำรวจแนวทางต่าง ๆ ในการประเมินการ เขียนและการระบุประเด็นต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการรายงานผลการวิจัย อาจารย์ที่ ปรึกษาจะต้องไม่แสดงความเป็นเจ้าของความคิดของงานวิจัย และไม่ควรบังคับให้นิสิตนักศึกษาต้อง เขียนรายงานวิจัยในรูปแบบที่ตนเองชอบ ควรเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้มีอิสระในกาคิดเขียน รายงานตามที่ตนเองต้องการโดยอาจารย์ที่ปรึกษาจะทำตนให้ความช่วยเหลือเหมือนเป็นบรรณาธิการ เท่านั้น

6) ขั้นการสอบปากเปล่าและการประเมินงานวิจัย

การสอบปากเปล่าวิธานิพนธ์เป็นการสอบที่แตกต่างจากการสอบปากเปล่าอื่น ๆ เพราะ เป็นการสอบขั้นสุดท้ายของการเรียนของนิสิตนักศึกษาก่อนที่จะก้าวไปเป็นนักวิชาการในวิชาชีพของ ตนเอง อาจารย์ที่ปรึกษาต้องแสดงถึงความรู้สึกร่วมในความสำเร็จของนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในความ ดูแล นิสิตนักศึกษา อาจมีระดับความรู้ที่กว้างแตกต่างกันไป อาจารย์ที่ปรึกษาต้องสามารถช่วยให้ นิสิตนักศึกษาผ่านอารมณ์ความรู้สึกนี้ไปล่วงหน้า โดยช่วยในการกำหนดโครงสร้างของการสอบปาก เปล่าเพื่อให้การสอบของนิสิตนักศึกษาในความดูแลเป็นที่ประทับใจของคณะกรรมการสอบ การที่นิสิต

นักศึกษาได้รับการแสดงความยินดีด้วยความชื่นชมจากคณะกรรมการหลังการสอบเป็นประสบการณ์อันมีค่าที่นิสิตนักศึกษาจะจดจำตลอดชีวิต

อาจารย์ที่ปรึกษาต้องแสดงทัศนคติเกี่ยวกับกระบวนการสอบให้ผู้เรียนเข้าใจและรับรู้ว่าการสอบจะให้ประสบการณ์ที่มีค่า ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาแผนการเรียนและมั่นใจว่างานวิจัยของตนเองมีเนื้อหาครบถ้วนและมีความเหมาะสมเพียงพอที่จะสอบ ต้องมั่นใจว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในกระบวนการวิจัยทั้งหมด เปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้ระบายความรู้สึกวิตกกังวลของตนเองให้อาจารย์ที่ปรึกษาทราบ ทั้งนี้อาจารย์ที่ปรึกษาต้องเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้มีการบอกเล่าถึงความรู้สึกต่างๆ และระบุถึงความคาดหวังของคณะกรรมการสอบให้นิสิตนักศึกษาได้ทราบ นอกจากนี้ควรแสดงความมั่นใจในความสามารถของนิสิตนักศึกษาว่าจะสามารถทำการสอบได้ดี

ในช่วงการสอบปากเปล่า อาจารย์ที่ปรึกษาอาจขยายประเด็นคำถามที่นิสิตนักศึกษาไม่เข้าใจ ไม่สามารถตอบคำถามได้ทันที นอกจากนี้ยังอาจช่วยตั้งคำถามที่ช่วยกระตุ้นให้นิสิตนักศึกษาได้แสดงความสามารถของตนเองออกมาให้คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์เห็น หรือได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตนักศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อคณะกรรมการ สำหรับช่วงหลังการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาควรประเมินผลงานของนิสิตนักศึกษาระหว่างการสอบ และให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อให้นิสิตนักศึกษาได้รับรู้ถึงจุดเด่นและจุดบกพร่องในขณะสอบ

7) ชั้นเผยแพร่ผลงานวิจัย

วิทยานิพนธ์ถือเป็นผลงานวิจัยที่มีคุณค่า เนื่องจากผ่านกระบวนการจัดทำและตรวจสอบคุณภาพจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และมีการปรับแก้ให้มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด ดังนั้น ผลงานวิจัยที่สำเร็จเรียบร้อย ควรนำไปเผยแพร่ทั้งในที่ประชุมวิชาการหรือตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการเพื่อขยายองค์ความรู้ให้กับศาสตร์ และเผยแพร่ชื่อเสียงเชิงวิชาการของสถาบันการศึกษา ผลงานวิชาการโดยเฉพะะบทความวิจัยที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับนานาชาติเป็นดับ่งชี้ที่สำคัญมากตัวหนึ่งที่ใช้ในการประเมินคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษา ในปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาที่มีการผลิตบัณฑิตระดับดุษฎีบัณฑิตมีการกำหนดเงื่อนไขการขอสำเร็จการศึกษาเพิ่มเติมจากอดีตที่ผ่านมา กล่าวคือ นิสิตนักศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตต้องแสดงหลักฐานการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ของตนเองในที่ประชุมระดับชาติหรือระดับนานาชาติ จึงจะถือว่าสำเร็จการศึกษาอย่างสมบูรณ์

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องของบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยพบว่าบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทประกอบด้วย

1) คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท หมายถึง คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาพึงมีตามข้อกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ประกอบไปด้วย คุณสมบัติทั่วไป คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง และด้านทักษะที่จำเป็น

2) ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต หมายถึง ความสัมพันธ์และทัศนคติที่ดีที่อาจารย์มีต่อนิสิต กล่าวคือ อาจารย์ต้องให้ความสำคัญกับนิสิต ส่งเสริมนิสิต ยอมรับฟังความคิดเห็นของนิสิต ให้ความช่วยเหลือทั้งด้านวิชาการและกิจกรรมอื่น ๆ รวมทั้งรู้จักบริหารการให้คำปรึกษาปริญญาโทแก่นิสิตได้อย่างเหมาะสม

1.6 ขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์

ร่วมไทร กล้าสุนทร (2533: 10 - 11) กล่าวว่า การทำวิทยานิพนธ์เริ่มต้นจากการเลือกหัวข้อที่เกิดจากความสนใจของนักศึกษา (The selecting and shaping) แล้วค้นคว้าเรื่องนั้นเพิ่มเติมจากการทบทวนวรรณคดี (Review literature) เพื่อทราบปัญหาเรื่องที่เรสนใจนั้นมีใครทำวิจัยไว้ในแง่ใดบ้าง มีช่วงว่างตรงไหนที่ถ้าเราทำวิจัยแล้วจะเป็นการสนับสนุนความรู้ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในการเขียนรายงานผลการวิจัย ปกติผู้วิจัยจะเสนอเรื่องที่ควรวิจัยเพิ่มเติมของเรื่องนั้นๆ ไว้เสมอ เราอาจจะได้หัวข้อจากข้อเสนอดังกล่าวนี้ได้ หรืออาจารย์ที่ปรึกษาอาจจะให้ความคิดหรือแนวทางการวิจัยหลาย ๆ เรื่อง เพื่อให้ นักศึกษาลองมาค้นคว้าหารายละเอียดเพื่อดูว่ามีลู่วางวิจัยได้อย่างไรบ้าง โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกหัวข้อวิทยานิพนธ์ ดังนี้

- 1) หัวข้อนั้นสนับสนุนความสนใจของเราจริงๆ เป็นหัวเรื่องที่จุดความคิดหรือท้าทายความสามารถของเรา
- 2) หัวข้อนั้นต้องทำวิจัยได้ ใช้ตัวอย่าง และเวลาพอสมควร
- 3) หัวข้อนั้นต้องไม่เกินความสามารถที่เราจะทำการวิจัยได้
- 4) ผลของการวิจัยหัวข้อนั้นจะเป็นความรู้ใหม่ที่สนับสนุนความรู้เก่าที่มีอยู่ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
- 5) เป็นหัวข้อวิจัยที่ผู้วิจัยสามารถทำการวิจัยได้เองโดยอิสระด้วยระเบียบวิธีวิจัยที่เหมาะสม

การเตรียมเขียนโครงร่างวิจัย หรือการเขียนเค้าโครงปริญญาโท (Preparing the Research Proposal)

ร่วมไทร กล้าสุนทร (2533: 15 - 17) กล่าวว่า โครงร่างโครงการวิจัยเป็นเอกสารที่จำเป็นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่จะเริ่มทำวิจัยโครงร่างจะเป็นเหมือนเอกสารข้อตกลงระหว่างนักศึกษากับคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ว่า การดำเนินการเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ทุกขั้นตอนจะยึดโครงร่างวิจัยเป็นแม่บท หากมีอะไรผิดเพี้ยนไปจากโครงร่างวิจัยนี้ จะต้องมีการปรึกษาหารือกันระหว่างนักศึกษากับ

คณะกรรมการวิทยานิพนธ์ก่อน ฉะนั้นโครงร่างวิจัยจึงเสมือนแผนการดำเนินการทำวิจัย ซึ่งจะต้องสามารถตอบคำถามได้ว่า วิจัยเรื่องนั้นมีวัตถุประสงค์อะไร มีสมมติฐานหรือคำถามการวิจัยอะไร มีการกำหนดระเบียบวิธีวิจัยอย่างไร หน่วยในการวิเคราะห์คืออะไร ตัวอย่างที่ได้ในการวิจัยได้มาอย่างไร จะเก็บข้อมูลเท่าไร อย่างไรด้วย ใช้เครื่องมือวัดชนิดใด จะรักษาความเชื่อถือได้และความเที่ยงตรงของข้อมูลได้ทำอย่างไร มีแผนการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร จะรายงานการวิจัยอย่างไร กำหนดเวลาและงบประมาณที่จะทำวิจัยมากน้อยเพียงไร

เมื่อโครงร่างวิจัยผ่านการรับรองจากคณะกรรมการวิทยานิพนธ์แล้ว สิ่งแรกที่นักศึกษาต้องทำ คือ เปลี่ยนแปลงแก้ไขโครงร่างวิจัยให้เป็นไปตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ โครงร่างวิจัยที่เขียนละเอียดทุกขั้นตอนจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการดำเนินการวิจัย ประโยชน์อย่างแรกคือ การเขียนวิทยานิพนธ์อย่างย่อบทนำ (Introduction) บททบทวนวรรณคดี (Review of Literature) และบทวิธีดำเนินการวิจัย (Methodology) ที่เขียนเสนอไว้ในโครงร่างวิจัยนำมาแก้ไขขัดเกลาสำนวน ต่อเติมให้เป็นไปตามความเป็นจริงขณะดำเนินการวิจัยเท่านั้น เราก็จะได้ร่างหนึ่งของวิทยานิพนธ์ 3 บทเหลือเพียงเขียนรายงานผลการวิจัยและสรุปผล ข้อเสนอแนะ และวิธีการนำผลวิจัยไปใช้เท่านั้น การยกร่างวิทยานิพนธ์ร่างแรกก็จะเสร็จอย่างไม่ลำบากนัก นอกจากนั้นเมื่อในโครงร่างเสนอเค้าโครงที่จะเขียนรายงานไว้บ้างแล้ว ในขั้นเขียนรายงาน และสรุปก็เพียงการขยายเค้าโครงนั้น ๆ ให้ละเอียดขึ้นเท่านั้น ซึ่งย่อมเป็นการง่ายที่จะทำให้เป็นรายงานที่สมบูรณ์ในโอกาสที่นักศึกษาได้รวบรวมวิเคราะห์ แปลผล และสรุปผลข้อมูลเรียบร้อยแล้ว

การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์

ร่มไทร กล้าสุนทร (2533: 87-91) กล่าวว่า หลังจากแก้ไขร่างวิทยานิพนธ์ตามคำแนะนำของคณะกรรมการเรียบร้อยแล้วก็ถึงขั้นตอนที่จะต้องสอบปากเปล่าเพื่อป้องกันวิทยานิพนธ์ โดยนักศึกษาต้องส่งร่างวิทยานิพนธ์ล่วงหน้าต่อกรรมการสอบวิทยานิพนธ์เพื่อให้โอกาสคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้อ่านและหาข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ ดังนั้น จุดมุ่งหมายในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ส่วนหนึ่งคือ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ต้องการทราบว่านักศึกษามีความสามารถให้เหตุผลและหลักเชิงวิชาการอย่างไร เพื่อจะอธิบายข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนของวิทยานิพนธ์จนเป็นที่ยอมรับในเชิงวิชาการได้ ดังที่ โคล และ บิกกาโล (Cole, Bigelow 1964: 20-21) กล่าวว่า การสอบป้องกันวิทยานิพนธ์คือ การที่นักศึกษาจะต้องป้องกันจุดอ่อนที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ โดยแสดงให้เห็นว่าจุดอ่อนนั้นมีเหตุผลทางวิชาการที่ยอมรับได้

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญาวิทยานิพนธ์สามารถสรุปประเด็นการวัดพฤติกรรมการทำปริญญาวิทยานิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ดังตาราง 1

ตาราง 1 สรุปประเด็นการวัดพฤติกรรมการทำงานปริญญาโทอย่างมีประสิทธิภาพ

ระยะการดำเนินงาน	กระบวนการทำงาน	เกณฑ์คุณภาพ
ช่วงเขียนเค้าโครง ปริญญาโท	กำหนดประเด็นปัญหาการวิจัย	กำหนดจากหัวข้อที่นิสิตสนใจและตรงตามจุดเน้นของแต่ละสาขาวิชาเอกที่นิสิตศึกษา
	ทบทวนวรรณกรรม	ทบทวนวรรณกรรมไว้เพียงพอและสอดคล้องต่อการศึกษา
	วางแผนการดำเนินการศึกษา	กำหนดได้สอดคล้องกับระยะเวลาและงบประมาณอย่างเหมาะสม
	กำหนดแผนการดำเนินงานวิจัย	
	กำหนดวิธีวิทยาการวิจัย	ถูกต้องตามแบบแผนหลักวิชา
	กำหนดระยะเวลาการดำเนินงาน	กำหนดได้สอดคล้องกับปริมาณตามแผนการดำเนินงานวิจัย
	กำหนดกลุ่มประชากรและตัวอย่างที่ศึกษา	เป็นกลุ่มที่สามารถศึกษาได้ถูกต้องตามหลักวิชาการ และกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแทนที่ดีของประชากร
เขียนข้อเสนอเค้าโครงปริญญาโท กำหนดผลที่คาดว่าจะได้รับ	ถูกต้องตามหลักวิชาการ เห็นผลชัดเจน สามารถวัดผลได้เป็นรูปธรรม	
ช่วงระหว่างการดำเนิน โครงการวิจัย	ดำเนินการโครงการวิจัย/เก็บข้อมูล	ดำเนินการตามแผนที่เขียนไว้ในข้อเสนอโครงการวิจัยทั้งแผนการดำเนินงานระยะเวลาและงบประมาณ กรณีที่มีปัญหาสามารถแก้ไขปัญหา/อุปสรรคที่เกิดขึ้น และปรับเปลี่ยนให้สามารถดำเนินการไปได้อย่างเหมาะสม
	วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล	ถูกต้องตามหลักวิธีวิทยาและวิชาการ
	เขียนรายงานผลการศึกษา	มีการประเมินผลการศึกษาของตนว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์และมีคุณภาพตรงตามที่ตั้งวัตถุประสงค์การวิจัยไว้
ภายหลังเสร็จ โครงการวิจัย	เผยแพร่ผลงานวิจัย	เข้าสอบปากเปล่า 5 บทได้ และนำผลงานวิจัยเผยแพร่ด้วยวิธีการต่าง ๆ

หมายเหตุ ดัดแปลงมาจากปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550: 19)

ตอนที่ 2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Perceived Self-Efficacy หรือที่นิยมใช้ว่า Self-Efficacy นักการศึกษาหลายท่านได้นิยามความหมายของ การรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ดังนี้

แบนดูรา (Bandura. 1986: 391) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการจัดการระบบและกระทำพฤติกรรม เพื่อให้ได้ผล การปฏิบัติตามแบบที่กำหนดไว้

วูด และ ล็อก (Wood; & Locke. 1987: 1013-1014) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อในความสามารถแต่ละบุคคลว่าตนมีความสามารถในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ ความเชื่อในความสามารถ เกิดจากองค์ประกอบของคุณลักษณะต่างๆ เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดความเชื่อและความสามารถในการเข้าใจ การตัดสินใจ เกี่ยวกับ การสร้าง และความสามารถในการควบคุมตนเอง

ประทีป จินฉี (2540: 110) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในสถานการณ์ที่บางครั้งอาจจะมี ความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน มีความแปลกใหม่ที่ ไม่สามารถทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งสภาพการณ์เหล่านี้มักจะทำให้บุคคลเกิดความเครียดได้ การรับรู้ความสามารถของตอนนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้นเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของบุคคลว่าเขาสามารถทำอะไรได้ด้วยทักษะที่เขามีอยู่

วิลาสลักษณ์ ชิววลี (2543: 29) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และกระทำเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดได้

ระพีพันธ์ ฉายวิมล (2544: 119) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง มีแนวทางในการแสดงพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ บุคคลที่มีความสามารถเท่ากัน แต่รับรู้ความสามารถแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมแตกต่างกัน

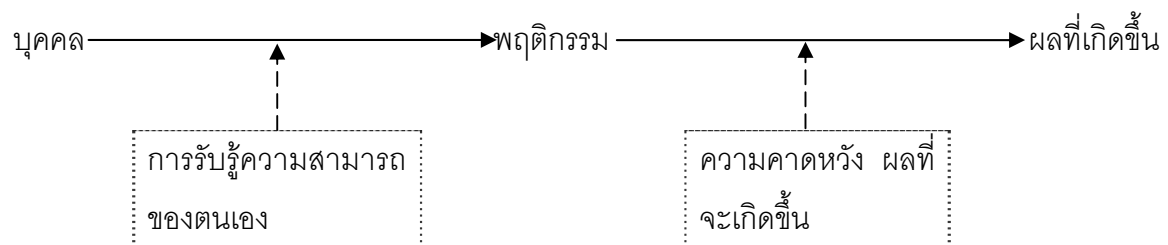
นภาพร ปรีชามารท (2545: 31) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองว่า สามารถกระทำพฤติกรรมบางอย่างในสภาพการณ์ที่เฉพาะเจาะจงได้หรือไม่ ซึ่งการรับรู้ความสามารถส่วนตนเองนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้น หากแต่ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของบุคคลว่าเขาสามารถทำอะไรได้ด้วยทักษะที่เขามีอยู่

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้

2.2 ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แนวคิดพื้นฐานการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ ปัญหาทางสังคม ของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2541: 57-59; อ้างอิงจาก Bandura. 1997 ,1986,1977a) มีความเชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คนอาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าคน 2 คนนี้มี การรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน ในคนคนเดียวก็เช่นกัน ถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์แตกต่างกัน ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมออกมาได้แตกต่างกันเช่นกัน แบนดูรา มีความเห็นว่าความสามารถของคนเรานั้นไม่ตายตัว หากแต่ยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ ดังนั้นสิ่งที่ จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก จึงขึ้นอยู่กับการรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาวะนั้นๆ นั่นคือ ถ้าเรารับรู้ว่ามีความสามารถ เราก็จะแสดงออกถึงความสามารถนั้นออกมา คนที่รับรู้ว่ามี ความสามารถจะมีความอดทนอดสูสาเห ไม่ท้อถอย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด

แบนดูรา ได้เสนอภาพแสดงความแตกต่างระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของ ตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น

การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าจะสามารถทำงานได้ในระดับใด ในขณะที่ความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นนั้น เป็นการตัดสินใจว่า ผลกรรมใด จะเกิดขึ้นจากการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว เช่นที่นักกีฬาที่มีความเชื่อว่า เขากระโดดได้สูงถึง 6 ฟุต ความเชื่อดังกล่าวเป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเอง การได้รับการยอมรับจากสังคมการได้รับรางวัล การพึงพอใจในตนเองที่กระโดดได้สูงถึง 6 ฟุต เป็นความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น แต่จะต้องระวัง

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความหมายของคำว่าผลที่เกิดขึ้น ผลที่เกิดขึ้นในที่นี้จะหมายถึง ผลกรรมของการกระทำพฤติกรรมเท่านั้น มิได้หมายถึงผลที่แสดงการกระทำพฤติกรรม เพราะว่าผลที่แสดงถึงการกระทำพฤติกรรมนั้นจะพิจารณาว่าพฤติกรรมนั้นสามารถทำได้ตามการตัดสินใจความสามารถของตนเองหรือไม่ นั่นคือกระโดดได้สูงถึง 6 ฟุตหรือไม่ ซึ่งการจะกระโดดได้สูงถึง 6 ฟุตหรือไม่นั้น มิใช่ ความคาดหวังที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมุ่งที่ผลกรรมที่จะได้จากการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว

การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นนั้นมีความสัมพันธ์กันมาก โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองนี้ มีผลต่อการตัดสินใจ ที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งจะเห็นได้ดังภาพประกอบ 4

		ความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้น	
		สูง	ต่ำ
การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	สูง	มีแนวโน้มที่จะแน่นอน	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำแน่นอน

ภาพประกอบ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น

แบนดูรา (วิลาสลักษณ์ ชวัลลสี. 2538: 97-98; อ้างอิงจาก Bandura. 1986) กล่าวว่า ความรู้และทักษะเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จ แต่ยังไม่เพียงพอ เพราะจริงๆ แล้วคนเรามักจะไม่ปฏิบัติให้ดีที่สุด ถึงแม้ว่าเขาจะรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ทั้งนี้เนื่องจากว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเข้ามาแทรกกลางระหว่างความรู้กับการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่า บุคคลนั้นตัดสินใจความสามารถของตนเองอย่างไร และการรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อแรงจูงใจและ การกระทำของเขาอย่างไร การรับรู้ความสามารถของตัวนี้จะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลนั้นจะมี พฤติกรรมอย่างไร มีแบบแผนการคิดอย่างไร และมีการตอบสนองทางอารมณ์อย่างไร เมื่อเขาอยู่ในสภาพการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามสูง แบนดูรา (Bandura. 1997) ยังมีความเชื่ออีกว่ามนุษย์มีความกระตือรือร้นที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อชีวิตของเขา แต่เขาไม่เห็นด้วยกับ นักทฤษฎีที่กล่าวว่า ความต้องการที่จะควบคุมเป็นแรงขับที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ เขาเห็นว่ามนุษย์ทุกคนอย่างน้อยก็พยายามที่จะมีอิทธิพลต่อสิ่งที่มีผลกระทบต่อชีวิตเขา ซึ่งไม่ได้แสดงว่าเป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ และก็ไม่ได้หมายความว่า การควบคุมจะเป็นเป้าหมายสุดท้าย เขาเชื่อว่าการที่มนุษย์ใช้วิธีการควบคุมสิ่งแวดล้อมที่ได้มาซึ่ง

ผลลัพธ์ที่พึงปรารถนา และป้องกันผลลัพธ์ที่ไม่พึงปรารถนาจะมีคุณค่ามหาศาล และจะเป็นแหล่งจูงใจที่สำคัญของมนุษย์ต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองต่างจากการคาดหวังในผลกรรรมที่จะเกิดขึ้น แต่ทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน หากบุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีความคาดหวังในผลกรรรมที่จะเกิดขึ้นสูงเช่นกัน และมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นแน่นอน ในทางตรงข้าม ถ้าบุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำและมีความคาดหวังในผลกรรรมต่ำด้วย หรือการคาดหวังส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้าม มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรที่สำคัญในการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล การรับรู้ความสามารถของตนเองจึงเป็นตัวกำหนดที่สำคัญของประสิทธิผลในการเรียนรู้ของผู้เรียน อาจกล่าวได้ว่า ถ้าหากผู้เรียนมีความเชื่อว่าตนมีความสามารถในการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองได้ ก็จะแสดงออกถึงความสามารถนั้นออกมา โดยจะมีความอดทน อุทิศสาคะ ไม่ท้อถอยง่าย ๆ และบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ในที่สุด

2.3 อิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของคนที่มิต่อพฤติกรรม

แบนดูรา (Bandura.1986: 393 - 395) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อบุคคล ดังนี้

1. การเลือกกระทำพฤติกรรม (Choice Behavior) ในชีวิตประจำวันบุคคลจะต้องตัดสินใจอยู่ตลอดเวลาว่าเขาจะกระทำพฤติกรรมใด นานแค่ไหน และในสภาพการณ์ใดบ้าง ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้ความสามารถของตนเอง บุคคลมีแนวโน้มจะหลีกเลี่ยงงาน หรือสถานการณ์ที่เขาเชื่อว่าจะเกินความสามารถของตนเอง แต่ในขณะเดียวกันบุคคลก็เลือกที่จะทำงานนั้นถ้าเขาเชื่อว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะทำงานนั้นได้สำเร็จ แต่การที่บุคคลรับรู้ความสามารถของตนสูงเกินจริงมักจะประสบความล้มเหลวในการทำงาน ทำให้เกิดภาวะการณ์เครียด ส่วนบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ก็มักจะขาดความพยายาม และความมุ่งมั่นในการทำงาน

2. การใช้ความพยายามและความมุ่งมั่นในการทำงาน (Effort Expenditure and Persistence) การรับรู้ความสามารถของบุคคลเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลต้องใช้ความพยายามมากเท่าไร และจะใช้ความมุ่งมั่นเผชิญกับอุปสรรค หรือประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจนานแค่ไหนในการเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ บุคคลที่รับรู้ว่ามีความสามารถสูงจะมีความกระตือรือร้นและใช้ความพยายาม ความมุ่งมั่นในการทำงานนานกว่าบุคคลที่รับรู้ความสามารถต่ำ และการที่บุคคลใช้ความพยายาม และมุ่งมั่นในการทำงานอย่างเต็มที่ตลอดเวลา บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จสูง

3. กระบวนการคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ (Thought Patterns and Emotional Reactions) การตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลจะมีอิทธิพลต่อกระบวนการคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์

ของบุคคลในระหว่างที่กระทำพฤติกรรม และมีผลต่อการจัดการกับสภาพแวดล้อมใน ภายหน้าของเขา บุคคลที่รู้ว่าตนเองมีความสามารถสูงจะมีความพยายามและเอาใจใส่ใน การกระทำพฤติกรรม เมื่อพบปัญหาหรืออุปสรรคบุคคลจะยิ่งใช้ความพยายามมากขึ้น ส่วนบุคคลที่ ระบุว่าตนเองมีความสามารถต่ำ จะมีแนวโน้มที่จะมีปฏิกิริยาทางอารมณ์ต่อตนเองในทางลบ เช่น 'ไม่มีความสุข รู้สึกท้อแท้' มีความเครียดสูง และจะแสดงพฤติกรรมไม่เต็มความสามารถ ซึ่งยังเป็น การทำให้บุคคลล้มเหลวในการ ทำพฤติกรรมมากขึ้น

4. เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดผลของการกระทำมากกว่าเป็นการทำนายพฤติกรรม (Humans as Producers Rather than Simply Foretellers of Behavior) บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของ ตนเองสูง ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่กระทำพฤติกรรมด้วยความพยายาม และยอมรับผลที่เกิดจาก การกระทำพฤติกรรมของตนเอง จะเลือกการกระทำที่มีความท้าทาย และใช้ความพยายามอย่างมาก เพื่อให้การกระทำบรรลุเป้าหมาย ถึงแม้ว่าในบางครั้งการกระทำนั้นจะล้มเหลวบ้างก็ตาม ก็จะไม่ ท้อถอยและไม่อ้างว่าเป็นเรื่องของโชคชะตา แต่เขาจะให้เหตุผลของความล้มเหลวที่เกิดขึ้นว่า เป็นสิ่งที่ ช่วยส่งเสริมประสบความสำเร็จต่อไป แตกต่างจากบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มักจะเป็นคนที่ไม่ค่อยกระทำพฤติกรรม จะรอให้ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการกระทำเป็นไป ตามความเชื่อหรือคำทำนาย มักจะหลีกเลี่ยงการกระทำที่มีลักษณะยากๆ ขาดความพยายาม มีความ ทะเยอทะยานต่ำ และมีความเครียดสูง เป็นต้น

วิลสันลักษณะน์ ชิววลลี (2543: 29-30) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นสิ่ง กำหนดในเรื่องต่อไปนี้

กระบวนการรู้คิด (Cognitive process) การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลกระทบต่อแบบ แผนการคิดที่สามารถส่งเสริมหรือบั่นทอนผลการปฏิบัติงานได้บุคคลจะตีความสถานการณ์ในอนาคต อย่างไรก็ขึ้นอยู่กับว่าเขามีความเชื่อในความสามารถของตนเองอย่างไร คนที่เชื่อว่าตนเองมี ความสามารถสูงจะมองสถานการณ์ที่เขาพบว่าเป็นโอกาส เขาจะมองภาพความสำเร็จและให้เป็นสิ่ง นำทางการกระทำของเขา ส่วนคนที่ตัดสินใจว่าตนเองด้อยความสามารถจะตีความสถานการณ์ที่ไม่ แน่นนอนว่าเป็นความเสี่ยง และมีแนวโน้มจะมองเห็นภาพความล้มเหลวอยู่ในอนาคต การคิดในทางลบ ของผู้ที่รู้สึกว่าตนเองด้อยความสามารถจะทำลายแรงจูงใจในตนเองและทำลายการปฏิบัติงานด้วย เพราะ เป็นการยากที่บุคคลจะประสบความสำเร็จ ถ้ายังสงสัยในความสามารถของตนเองอยู่

กระบวนการจูงใจ (Motivation process) ความสามารถที่จะจูงใจตนเองและกระทำตามที่ ตั้งเป้าหมายจะมีพื้นฐานมาจากกระบวนการคิด ขณะที่คิดคาดการณ์ในอนาคตจะทำให้เกิดแรงจูงใจ และการควบคุมการกระทำของตนเองได้ กล่าวคือสิ่งที่คิดเอาไว้ล่วงหน้าจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสิ่งจูงใจ และการกระทำซึ่งจะถูกควบคุมด้วยกระบวนการกำกับตนเอง แรงจูงใจส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจาก

การคิด และความเชื่อในความสามารถของตนก็จะมีบทบาทสำคัญในการคิดที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจ บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองและตั้งเป้าหมายไว้สูงจะมีแรงจูงใจในการกระทำและจะปฏิบัติงานได้ดีกว่าคนที่สงสัยในความสามารถของตนเอง

กระบวนการด้านความรู้สึก (Affective process) การรับรู้ความสามารถของตนสามารถมีผลกระทบต่อประสบการณ์ทางอารมณ์โดยผ่านการควบคุมตนเองทางด้านการคิด การกระทำและความรู้สึก ในด้านการคิด ความเชื่อในความสามารถของตนมีอิทธิพลต่อความสนใจและการตีความเหตุการณ์ในชีวิตที่อาจให้ความรู้สึกในทางบวกหรือทางลบได้ และมีผลต่อการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถที่จะควบคุมความคิดทางลบที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ด้วย ด้านการกระทำ การรับรู้ความสามารถของตนจะจัดการกับสภาวะทางอารมณ์โดยการส่งเสริมการกระทำที่มีประสิทธิผล เพื่อเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ ส่วนด้านความรู้สึกจะเกี่ยวข้องกับการรับรู้ว่าคุณสามารถทำให้สภาวะทางอารมณ์ของคุณที่ไม่ดีให้ดีขึ้นได้หรือไม่

กระบวนการเลือก (Selection process) บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงกิจกรรมและสภาพการณ์ที่เขาเชื่อว่ายากเกินความสามารถของเขา และบุคคลจะกระทำกิจกรรมและเลือกสิ่งแวดล้อมที่เขาแน่ใจว่ามีความสามารถที่จะจัดการได้ ผู้ที่ยังมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะเลือกกิจกรรมที่ยังมีความท้าทาย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนจะเป็นตัวกำหนดตัวหนึ่งว่าบุคคลจะมีพฤติกรรมอย่างไร มีแบบแผนการคิดอย่างไร และมีการตอบสนองทางด้านอารมณ์อย่างไร เมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามสูง ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการรู้คิด กระบวนการจูงใจ กระบวนการด้านความรู้สึก และกระบวนการเลือก กระบวนการทั้งสี่ที่กล่าวมาจะทำงานร่วมกันมากกว่าแยกกันในการกำกับพฤติกรรมมนุษย์

2.4 แหล่งที่มาของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แบนดูรา (Bandura, 1986: 399-401) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของบุคคลพัฒนามาจากปัจจัยหลัก 4 ประการ คือ

1. ประสบการณ์จากความสำเร็จ (Enactive Attainment) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของบุคคลมากที่สุด เนื่องจากความสำเร็จจากการกระทำเป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับโดยตรง และเป็นข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงสูง การที่บุคคลได้รับความสำเร็จจากการทำงานซ้ำกันหลายๆ ครั้ง ทำให้บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าในบางครั้งจะประสบความล้มเหลวบ้าง แต่ก็ไม่มีผลมากนัก เพราะบุคคลจะมองว่าความล้มเหลวที่เกิดมาจากสาเหตุอื่นๆ

2. การได้เห็นตัวแบบประสบความสำเร็จ (Vicarious Experience) การรับรู้ความสามารถของบุคคลส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลจากการได้เห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ การได้เห็นบุคคลอื่นกระทำ

พฤติกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันแล้วประสบความสำเร็จ จะทำให้บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น หากแต่ว่าบุคคลจะต้องมีความสามารถในการทำกิจกรรมนั้นได้เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ถ้ามีความตั้งใจและความพยายาม เขาจะสามารถทำงานนั้นได้และประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน

3. การพูดชักจูงจากผู้อื่น (Verbal Persuasion) การที่ผู้อื่นใช้คำพูดชักจูงให้บุคคลเชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จ จะช่วยให้บุคคลมีกำลังใจ มีความเชื่อมั่นในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ มากขึ้นซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้สำเร็จ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุคคลที่ชักจูงด้วย บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการพูดชักจูงให้ผู้อื่นคล้อยตามนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่ถูกชักจูงให้ความเชื่อถือ ไว้วางใจ และมีความสำคัญต่อตัวเขา เช่น พ่อ แม่ ครู เพื่อน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อเขา เป็นต้น

4. สภาวะทางกาย (Physiological State) เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจความสามารถของบุคคล การรับรู้ความสามารถของบุคคลจะสูงหรือต่ำ ส่วนหนึ่งมาจากสภาวะทางกายของเขาเอง กล่าวคือ ในสภาวะที่ร่างกายเกิดการตื่นตัว เช่น เครียด วิตกกังวล ตื่นเต้น อ่อนเพลีย เมื่อยล้า หรืออยู่ในสภาวะอารมณ์ที่ถูกกระตุ้นกว่ากล่าวตกเตือน หรือในสภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นมากๆ มักจะทำให้บุคคลกระทำพฤติกรรมได้ไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น การรับรู้ความสามารถของบุคคลนั้นสามารถเกิดขึ้นได้จากปัจจัยต่างๆ อันได้แก่ ประสบการณ์จากความสำเร็จ การได้เห็นตัวแบบประสบความสำเร็จ การพูดชักจูงจากผู้อื่น และสภาวะทางกาย ถึงแม้ว่ามีปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของบุคคล ส่วนหนึ่งเกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก แต่กระบวนการรับรู้ความสามารถของบุคคลเกิดจากภายในตัวบุคคลเอง การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับที่พอดีจะส่งผลต่อความสำเร็จในการกระทำพฤติกรรม มากกว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงหรือต่ำเกินไป

2.5 การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ความเชื่อในความสามารถของตน ไม่ใช่ลักษณะรวมๆ แต่เป็นชุดของความเชื่อที่มีต่อตนเองที่แยกจากกันเป็นเรื่องๆ ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะอย่างชัดเจน ดังนั้นในการวัดการรับรู้ความสามารถของตนจะไม่ใช้การวัดที่คลุมเครือในเรื่องรวมๆ แต่เป็นการวัดการรับรู้ความสามารถในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างมีบริบท และก็มีใช้การวัดที่ละเอียดในเรื่องนั้นเช่นกัน เพราะบุคคลอาจรับรู้ความสามารถของตนสูงในแต่ละทักษะย่อย แต่อาจรับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำในทักษะที่บูรณาการแล้วก็ได้ (วิลสันลักษณะ 2543: 32-33)

แบนดูรา (Zimmerman. 1995: 203; Bandura. 1977b,1986) ได้พัฒนาระดับการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยพิจารณาใน 3 ลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการกระทำหรือเนื้อหา ดังนี้

1. ระดับ (Level) การรับรู้ความสามารถของตนเองจะเปลี่ยนแปลงไปตามระดับความยาก (Magnitude) ของงาน ดังเช่น เพิ่มมากขึ้นเมื่อจำเป็นต้องแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์
2. หลักการทั่วไป (Generality) เกี่ยวกับการเปลี่ยนความเชื่อในการรับรู้ความสามารถของตนเองเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไป ดังเช่น ความแตกต่างของเนื้อหาวิชาที่เรียน
3. ความมั่นใจ (Strength) วัดได้จากระดับความแน่ใจที่บุคคลนั้นจะสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำได้

ลัสต์ ซีลซ์ และเซาเวอร์ช (Lust, Celuch; & Showers. 1993: 1426-1434) ได้เปรียบเทียบแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองเกี่ยวกับการใช้เครื่องบดอย่างปลอดภัย โดยวัดทั้งก่อนและหลังการทดลองเพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบวัด 4 ลักษณะ คือ

1. วัดระดับความยาก (Magnitude) เป็นการถามกลุ่มตัวอย่างว่าจะสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ เมื่อมีระดับความยากเพิ่มขึ้นได้หรือไม่ ข้อคำถามเป็นแบบการเล่าเรื่องย่อๆ แล้วให้ ผู้ตอบตอบว่า “ใช่” / “ไม่ใช่” ถ้าตอบไม่ใช่ให้ “0” และตอบใช่ให้ “1” คะแนน ถ้ายังมีคะแนนรวมสูงแสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง
2. วัดความมั่นใจ (Strength) เป็นการถามกลุ่มตัวอย่างว่ามีความมั่นใจที่จะกระทำพฤติกรรมเมื่อระดับความยากที่สัมพันธ์กับงานเพิ่มขึ้น โดยประเมินความมั่นใจจาก ไม่มีความมั่นใจ (0 คะแนน) ถึง มีความมั่นใจมากที่สุด (10 คะแนน) หรือใช้หลักความน่าจะเป็นจาก 0% ถึง 100% การวัดความมั่นใจสามารถวิเคราะห์ได้หลายทาง
3. วัดแบบผสม เป็นการวัดทั้งความมั่นใจและระดับความยากของงาน โดยใช้ข้อคำถามเดียวกันแต่แยกข้อคำถามเป็น 2 ช่อง (ช่องหนึ่งเป็นแบบตอบ ใช่/ไม่ใช่ และอีกช่องหนึ่งเป็นแบบร้อยละ) แต่ในครั้งนี้เป็นารรวมคะแนนความมั่นใจทุกข้อคำถามที่ผู้ตอบตอบว่า “ใช่” เป็นระดับความยาก
4. การวัดแบบอื่นๆ ที่ไม่ได้ระบุความยาก ซึ่งต่างจากมิติของความยากและความมั่นใจของแบนดูรา โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert)

ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดความมั่นใจมีความสัมพันธ์สูงกับแบบวัดระดับความยากและแบบผสม ส่วนแบบวัดระดับความยากสัมพันธ์กับแบบผสมในระดับที่น้อยกว่า ส่วนการวัดแบบอื่นๆ มีความสัมพันธ์กับมิติต่างๆ ของแบนดูราในระดับที่แตกต่างกันมาก

ลีและบอบโค (Lee; & Bobko. 1994: 364-369) ได้เปรียบเทียบแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบวัด 5 ลักษณะ คือ

1. วัดความมั่นใจ (Strength) เป็นวิธีการวัดที่มีการนำมาใช้มากที่สุด โดยถามเกี่ยวกับความมั่นใจที่จะกระทำพฤติกรรมเมื่อระดับความยากของงานเพิ่มขึ้นได้ เพียงใด โดยประเมินความมั่นใจจาก ไม่มีความมั่นใจ (0 คะแนน) ถึง มีความมั่นใจมากที่สุด (10 คะแนน) หรือใช้หลัก ความน่าจะเป็น จาก 0% ถึง 100%

2. วัดระดับความยาก (Magnitude) เป็นวิธีการวัดที่มีการนำมาใช้รองลงมา เป็นการถามว่าจะสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ เมื่อมีระดับความยากเพิ่มขึ้นได้หรือไม่ ข้อคำถามเป็นแบบการเล่าเรื่องย่อๆ แล้วให้ผู้ตอบตอบว่า “ใช่” / “ไม่ใช่” ถ้าตอบใช่ให้ “1” คะแนน และตอบไม่ใช่ให้ “0” ถ้ายังมีคะแนนรวมสูงแสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง

3. วัดแบบผสม เป็นการวัดทั้งความมั่นใจและระดับความยากของงาน ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ นิยมใช้ ข้อคำถามเดียวกันแต่แยกช่องคำตอบเป็น 2 ช่อง ช่องหนึ่งเป็นแบบตอบใช่/ไม่ใช่ และอีกช่องเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือเป็นแบบร้อยละ หรือวัดอีกแบบหนึ่งโดยวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้งระดับความยากและความมั่นใจ โดยพิจารณาในระดับเดียวกัน เช่น จากข้อคำถามให้ประเมินจาก “ฉันไม่สามารถทำได้” (0 คะแนน) ถึง “ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถทำได้มากที่สุด” (100 คะแนน) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แบนดูรา (Bandura. 1986) มากที่สุด

4. วัดแบบผสมโดยแปลงคะแนนความมั่นใจให้เป็นคะแนนมาตรฐานซี (Z-score)

5. วัดความมั่นใจ โดยใช้ข้อคำถามเดียวเกี่ยวกับงานที่กำหนด แล้วให้ผู้ตอบประเมินค่าระดับความมั่นใจของตนเอง

ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดแบบผสมทั้งแบบที่ 3 และ 4 มีความเที่ยงตรงเชิงเอกนัย (Convergent Validity) และความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predictive Validity) สูงที่สุด และพบว่า แบบวัดความมั่นใจโดยใช้คำถามข้อเดียว มีความเที่ยงตรงเชิงเอกนัย และความเที่ยงตรงเชิงทำนายต่ำที่สุด และแบบวัดทั้ง 5 ลักษณะสัมพันธ์กันเชิงบวก มีค่าเท่ากับ .62

มอน (Mone. 1994: 516-529) ได้เปรียบเทียบความเที่ยงตรงของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อใช้ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการกระทำพฤติกรรมทางการเรียน โดยเห็นด้วยกับแนวคิดของแบนดูรา (Bandura. 1986) ที่เชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นการตัดสินใจ ความสามารถของตนเองว่าจะสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ได้ในระดับใด และยังมีบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำพฤติกรรม โดยได้แบ่ง ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านกระบวนการ (Process Self-Efficacy) เป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าจะกระทำพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนได้ในระดับใด ประกอบด้วย การจำ (Memorization) , ความตั้งใจในการเรียน (Class Concentration), ความเข้าใจ (Understanding), การ

อธิบายเนื้อหา (Explaining Concepts), การวิเคราะห์เนื้อหา (Discriminating Concepts) และการจดบันทึกตามคำบรรยาย Note-taking

2. การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านผลลัพธ์ (Outcome Self-Efficacy) เป็นความคาดหวังว่าจะเกิดผลกรรมใดจากการกระทำพฤติกรรมของตน ซึ่งได้แก่ ความตั้งใจในการสอบ (Exam Concentration) เป็นต้น

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านผลลัพธ์มีความเที่ยงตรงในการทำนายเป้าหมาย และการกระทำของบุคคลมากกว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านกระบวนการ

วูด และลอค (จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. 2541: 54; อ้างอิงจาก Wood; & Locke. 1987) ได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถของตนเอง เพื่อวัดระดับความสามารถของบุคคลในสถานการณ์เฉพาะ ดัดแปลงไปใช้กับวิชาต่าง ๆ ที่สร้างตามแนวคิดของแบนดูรา ที่วัดด้านการคาดหวังในความสามารถกระทำพฤติกรรมตามระดับงานที่กำหนดให้ได้หรือไม่ระดับใด โดยคำถามที่สร้างขึ้นจะครอบคลุมเนื้อหา 6 ด้าน คือ

1. ด้านความจำ (Memorization) สัดส่วนของเนื้อหาและแนวคิดที่นักเรียนสามารถจำได้
2. ด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ (Class concentration) สัดส่วนของชั่วโมงเรียนที่นักเรียนมีความตั้งใจและเอาใจใส่ในสิ่งที่ครูสอนอย่างเต็มที่
3. ด้านความตั้งใจในการสอบ (Exam concentration) สัดส่วนของเวลาที่นักเรียนจะทำความเข้าใจและตอบคำถามในขณะที่สอบ
4. ด้านความเข้าใจ (Understanding) สัดส่วนของเนื้อหาและแนวคิดที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้
5. ด้านการอธิบายเนื้อหา (Explaining concepts) สัดส่วนของเนื้อหาและแนวคิดที่นักเรียนสามารถอธิบายได้ชัดเจน
6. ด้านการจดบันทึก (Note-taking) สัดส่วนของเวลาที่นักเรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนจดบันทึกได้

แบนดูรา; และคณะ (Bandura; & et al.1985) ได้พัฒนาเครื่องมือในการประเมินการรับรู้ความสามารถของตน โดยเชื่อว่าสถานการณ์ที่แตกต่างกันอาจจะกระตุ้นความวิตกกังวล หรือความโกรธแตกต่างกันออกไป ดังนั้น ผู้เข้าสอบต้องตอบว่าเขาสามารถทำกิจกรรมนั้นได้หรือไม่โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สามารถทำได้ ถ้าสามารถทำได้ต้องตอบต่อไปว่ามีระดับความมั่นใจมากเท่าไรในการทำกิจกรรมนั้น โดยมีระดับ ตั้งแต่ 10 ถึง 100 สเกลในการตอบนั้นจะเป็นระดับความแน่ใจ โดยมีรูปแบบดังนี้

ทรงศรี ชำนาญกิจ (2548: 3) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญของรูปแบบการตอบของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการในแต่ละด้านว่าถ้ารูปแบบการตอบต่างกันแล้วจะมีคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและความเชื่อมั่นต่างกันหรือไม่ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการ 3 ด้าน คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาไทย แต่ละด้านสร้าง 2 รูปแบบ คือ รูปแบบการตอบของลัสท์ (Lust; & et al. 1993: 1426-1434) และรูปแบบการตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและเลือกใช้แบบวัดที่มีคุณภาพดีและเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน

ตัวอย่างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการรูปแบบการตอบของลัสท์

ข้อความ	ความสามารถ		ระดับความมั่นใจ										
	ทำได้	ทำไม่ได้	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
ด้านคณิตศาสตร์													
0. ทำการบ้านคณิตศาสตร์ด้วยตนเอง													
00. อธิบายเนื้อหาคณิตศาสตร์ให้เพื่อนเข้าใจได้													

ตัวอย่างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการรูปแบบการตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ

ข้อความ	ระดับความมั่นใจ					
	0	1	2	3	4	5
ด้านคณิตศาสตร์ นักเรียนสามารถ						
0. ทำการบ้านคณิตศาสตร์ด้วยตนเอง						
00. อธิบายเนื้อหาคณิตศาสตร์ให้เพื่อนเข้าใจได้						

ผลการวิจัยสรุปว่า แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการในแต่ละรูปแบบของลัสท์มีค่าเท่ากับ 0.864 , 0.859 และ 0.850 และรูปแบบการตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ มีค่าเท่ากับ 0.775 , 0.705 และ 0.811 ตามลำดับ จากการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านภาษาไทยมีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการรูปแบบการตอบของลัสท์มีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบวัดรูปแบบการตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความเฉพาะเจาะจงต่อ งานมาก ซึ่งส่วนใหญ่นิยมวัดระดับความยากและความมั่นใจในการกระทำพฤติกรรมเข้าด้วยกัน เนื่องจากมีความเที่ยงตรงเชิงทำนายสูงกว่าการวัดแบบอื่น ทั้งยังเป็นการวัดทั้ง 2 มิติ ตามแนวคิดของ แบนดูรา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามรูปแบบการตอบ ของลัทธิ เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นสูงเกิน 0.850 ตามงานวิจัยของทรวงศรี ชำนาญกิจ นำแบบวัดตัว แปรตามการวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการมาปรับหัวข้อคำถามให้สอดคล้องกับการ รับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

สำหรับตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรตามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำ ปริญญานิพนธ์นั้น ผู้วิจัยได้ประมวลเอกสารจากที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญานิพนธ์/วิทยานิพนธ์ งานวิจัย มาผนวกกันให้สอดคล้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวของแบนดูราทั้งสี่ กระบวนการ คือ กระบวนการรู้คิด กระบวนการจูงใจ กระบวนการด้านความรู้สึกและกระบวนการเลือก จึงเลือกตัวแปรสังเกตได้ที่สอดคล้องกับขั้นตอนในการทำปริญญานิพนธ์ ดังนี้

1) การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นการเขียนเค้าโครงปริญญานิพนธ์ คือ ความ เชื่อมั่นของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถในการเขียนเค้าโครงปริญญานิพนธ์ ซึ่งประกอบไปด้วยการ ระบุชื่อเรื่องวิจัย ชื่อผู้วิจัย ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ สาขาวิชา ปีที่ทำวิจัย บทสรุปย่อ เกี่ยวกับโครงการเสนอขอทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งแสดงหลักการและเหตุผล ความเป็นมาของปัญหาวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย กรอบแนวคิดการ วิจัย สมมติฐานการวิจัย เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน การวิจัย แผนการดำเนินงานที่เหมาะสม บรรณานุกรม และภาคผนวก (ถ้ามี) จนกระทั่งถึงกระบวนการ สอบป้องกันปริญญานิพนธ์ได้อย่างสำเร็จ

2) การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ คือ ความเชื่อมั่นของ นิสิตว่าตนเองมีความสามารถในการดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ตามแผนที่เขียนในรูปข้อเสนอเค้าโครง ปริญญานิพนธ์ ประกอบด้วย การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และแปลความหมายข้อมูล การเขียนรายงานวิจัยให้เกิดความก้าวหน้ามากที่สุด มีจรรยาบรรณนักวิจัย สามารถแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการวิจัย และดำเนินการปรับแผนเพื่อดำเนินงานให้สำเร็จตามกำหนด

3) การรับรู้ความสามารถของตนภายหลังเสร็จสิ้นการทำปริญญานิพนธ์ คือ ความเชื่อมั่น ของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถด้านวิชาการของนิสิต ความเข้าใจในเรื่องที่ทำวิจัย ความสามารถในการตอบประเด็นซักถามของคณะกรรมการเมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า มีการประเมินปริญญานิพนธ์ รวมทั้งนำงานวิจัยไปเผยแพร่ด้วยวิธีการต่าง ๆ เมื่อเสร็จกระบวนการทำปริญญานิพนธ์

ตอนที่ 3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน บัณฑิตพื้นฐานในการทำวิจัย การสนับสนุนทางสังคม และความวิตกกังวลในสถิติ เพื่อการวิจัย

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (McClelland; & et al. 1953: 110 -111) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลว

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2552: 172) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of excellence) ที่ตนตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อจะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง จิตลักษณะภายในตัวบุคคล อันจะเป็นแรงผลักดันให้บุคคลพยายามหาหนทางและวิธีการต่างๆ เพื่อให้การทำงานของตนประสบผลสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยมโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ที่มาขัดขวาง

3.1.2 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

รุ่งโรจน์ สิทธิเวทย์ (2534: 19 – 20) ได้สรุปเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ทำให้เขาได้พบข้อเท็จจริงที่จะระบุพฤติกรรมของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง 6 ลักษณะคือ

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร ในเหตุการณ์ที่ต้องใช้ความสามารถโดยไม่ขึ้นกับโชคชะตา มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวไม่ลังเล ต้องการงานที่ยากลำบากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตน
2. กระตือรือร้น ขยันขันแข็ง หรือชอบการกระทำแปลกๆ ใหม่ๆ ที่จะทำให้นุคนั้นเกิดความ รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักไม่ขยันขันแข็งในงานที่เป็นกิจวัตรประจำวันแต่จะขยันเฉพาะงานที่ต้องใช้สมองหรืองานที่ไม่ซ้ำแบบใคร
3. รับผิดชอบต่อตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง มีความต้องการเสรีภาพในการคิดและการกระทำ ไม่ชอบผู้อื่นมาบงการ

4. ต้องการทราบแน่ชัดถึงผลการตัดสินใจของตนเอง โดยไม่ใช่เพียงการคาดคะเนเอาว่าต้องเป็นลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้ นอกจากนี้ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงยังมีความพยายามที่จะทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมเสมอ เมื่อทราบแน่ชัดว่าผลการกระทำของตนเองเป็นอย่างไร

5. มีการทำนายหรือคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักเป็นบุคคลที่มีแผนระยะยาว เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน ซึ่งเป็นลักษณะที่แมคเคลแลนด์มีความเห็นว่าควรจะมี แต่ยังมีหลักฐานการค้นคว้ามาสนับสนุนได้ไม่เพียงพอ

วิลาลักษณ์ ชัวชวลี; และคณะ (2547: 34) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานที่มีประสิทธิผลและมีจริยธรรม ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นคนที่อยู่ในโลกความเป็นจริง ชอบทำงานที่ยากกว่าคนอื่น ๆ ชอบความท้าทายและมีความรู้สึกว่าจะสามารถทำได้ดีกว่าคนอื่น ๆ มีความอดทน พยายามพึ่งพาตนเอง มีความเชื่อมั่นมากกว่าคนอื่น ๆ เมื่อประสบอุปสรรคหรือเกิดความล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อ คิดหาทางแก้ไข ปรับปรุงการทำงานจนบรรลุความสำเร็จ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวแปรแฝงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง จิตลักษณะภายในตัวบุคคลอันจะเป็นแรงผลักดันให้บุคคลพยายามหาหนทางและวิธีการต่างๆ เพื่อให้การทำงานของตนประสบผลสำเร็จด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยมโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ที่มาขัดขวาง วัตถุประสงค์ 3 ด้าน ดังนี้

1. กระตือรือร้น หมายถึง นิสิตมีความขยันขันแข็งในการทำปริญญานิพนธ์ จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ยึดความสามารถของตน เป็นงานที่จะต้องใช้สมองขบคิดและขจัดทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานสำเร็จลุล่วงไป

2. ความพยายามพึ่งตนเอง หมายถึง ความพยายามในการเอาชนะอุปสรรคหรือแก้ปัญหาในการทำปริญญานิพนธ์ด้วยตนเอง

3. ความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะของนิสิตที่แสดงถึงความเอาใจใส่ต่อหน้าที่งานที่ได้รับ พยายามทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถและตรงต่อเวลา รวมทั้งให้ความสำคัญที่จะกระทำตามคำพูดที่เคยให้คำมั่นไว้ เคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์ ภูหน้ำที่ที่มีต่อตนเองและผู้อื่น

3.2 ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน

3.2.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ นักจิตวิทยาทั้งหลาย ได้แก่ โคลเบอร์ก มิสเชล และไรท์ พบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้ (Ego-Strength) ของบุคคล ซึ่งจะเป็แนวทางให้ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถ

ระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่าง ๆ ของตนได้ โดยมีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

มิสเชล (Mischel. 1974: 287) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่ได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติ ต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต การดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลาานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

เพ็ญแข ประจวบจักษ์ (2526: 15) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้ รู้จักหักห้ามใจตนเอง เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งความสำเร็จหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่า รวมทั้งความสามารถในการทำนายหรือคาดการณ์ล่วงหน้า และมีความสัมพันธ์กับลักษณะนิสัยความรับผิดชอบด้วย

พนิดา สินสุวรรณ (2527: 8) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ เพราะเล็งเห็นผลภัยที่จะเกิดตามมาหรือการพากเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต (2531: 48) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะของการมองสู่ออนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกล ที่จะมีผลไม่เพียงเฉพาะแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมบุคคลชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

จากความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลในการควบคุมตนเอง ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือมีความพยายามในปัจจุบัน เพื่อจุดมุ่งหมายหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่าในอนาคต

3.2.2 การควบคุมตนเอง

3.2.2.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง

แคชดิน (Kazdin. 2000: 303) ได้ให้ความหมายการควบคุมตนเองว่า โดยทั่วไปแล้ว การควบคุมตนเองหมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ และเป็นสิ่งที่พิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับคอมเมียร์ และคอมเมียร์ (ประเทือง ภูมิภทราคม. 2540: 326) ว่า การควบคุมตนเอง คือ กระบวนการที่บุคคลใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีร่วมกัน เพื่อ

เปลี่ยนแปลงตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วยตนเอง

สกินเนอร์ (ประเทือง ภูมิภักทราคม. 2540: 326) ให้ความหมายการควบคุมตนเองคือ ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเอง เพื่อให้ได้รับผลกระทบตามที่ตนต้องการ โดยพฤติกรรมแต่ละอย่าง จะให้ผลกระทบที่แตกต่างกันในเวลาที่แตกต่างกัน พฤติกรรมบางอย่าง ให้ผลกระทบทางบวกในปัจจุบัน แต่ให้ผลกระทบทางลบในอนาคต เช่นการดื่มสุรา การสูบบุหรี่ อาจให้ความพึงพอใจในปัจจุบัน แต่อาจเป็นผลเสียต่อสุขภาพในอนาคต และพฤติกรรมบางอย่างให้ผลกระทบทางลบในปัจจุบัน แต่ให้ผลกระทบทางบวกในอนาคต เช่นการขยันอ่านตำรา ทำให้ไม่มีเวลาเที่ยวเตร่ในปัจจุบัน แต่ทำให้สอบได้ เรียนสำเร็จ มีงานที่ดีทำในอนาคต เป็นต้น

ส่วนการควบคุมตนเองหรือที่เรียกว่า “วินัยในตนเองนั้น” หมายถึง การบังคับตนเอง การปรับปรุงตนเอง หรือการจัดระเบียบพฤติกรรมบางชนิดของตนเอง โดยการจัดการของตนเอง และไม่ต้องพึ่งการควบคุมบังคับจากผู้อื่น แต่อย่างไรก็ตามการที่บุคคลจะควบคุมตนเองได้ เขาจะต้องมีจุดประสงค์บางอย่างเกิดขึ้นก่อน ซึ่งก็คือการมุ่งอนาคตในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ดังนั้น การควบคุมตนเองโดยปราศจากการมุ่งอนาคตเป็นเบื้องต้นแทบจะไม่ปรากฏ แต่การมุ่งอนาคตที่ไม่มีการควบคุมตนเองนั้นมิปรากฏอยู่บ่อยๆ และแสดงถึงความล้มเหลวในความตั้งใจของบุคคลนั่นเอง

ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตรวมทั้งมีความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จัดอดได้รอได้เพื่อรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าที่จะมาในอนาคต

การวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง วิลลาสลักษณ์ ชิววัลลี;และคณะ (2547) ได้สร้างแบบวัดมาใช้กับข้าราชการระดับ 3 ถึง10 ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงสาธารณสุขกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย จำนวน 1,969 คน มีข้อคำถาม 27 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86 ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบวัดของวิลลาสลักษณ์ ชิววัลลี; และคณะ (2547) มาปรับใช้โดยการปรับสเกลของแบบวัดละข้อคำถามให้สอดคล้องกับงานวิจัยนี้

3.2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง

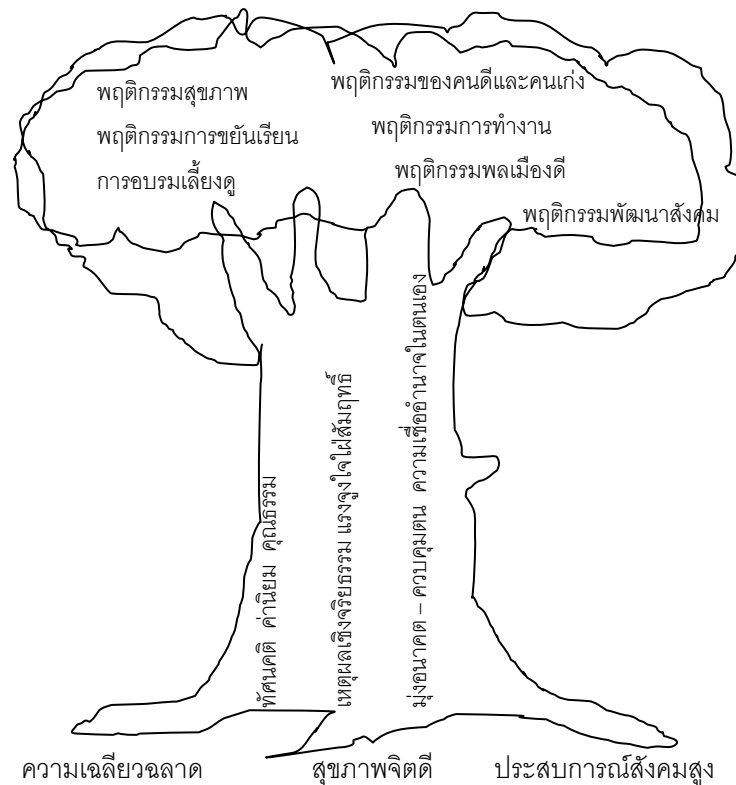
ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538) ได้ศึกษาจิตลักษณะที่สำคัญซึ่งมีผลต่อการเป็นคนดีและคนเก่ง และได้ตั้งเป็นทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง เป็นจิตลักษณะประการหนึ่งในทฤษฎีนี้ จึงขอเสนอทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรม เพื่อให้เกิดความเข้าใจลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3.2.3.1 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมแสดงถึงสาเหตุของพฤติกรรมของคนดีและคนเก่งว่า พฤติกรรมเหล่านี้มีสาเหตุทางจิตใจอะไรบ้าง ซึ่งทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมนี้มีเนื้อความว่า ถ้าเปรียบเทียบพฤติกรรมของคนเทียบกับพฤติกรรมของผลไม้บนต้น เช่น ผลมะม่วง การที่จะได้มะม่วงดกใหญ่หวานอร่อยบนต้นนี้ ลำต้นและรากจะต้องสมบูรณ์ ลักษณะทางจิตใจ 5 ประการ เปรียบเสมือนส่วนลำต้นของต้นไม้จริยธรรมซึ่งเป็นสาเหตุของพฤติกรรม ได้แก่ ทศนคติ คุณธรรม ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่กำลังพิจารณา เหตุผลเชิงจริยธรรมหรือการเห็นแก่ผู้อื่นส่วนรวมและหลักสากลมากกว่าการเห็นแก่ตัว ลักษณะมุ่งอนาคต สามารถคาดการณ์ไกลและสามารถควบคุมตนเองให้อดได้รอได้อย่างเหมาะสม ความเชื่ออำนาจในตนเองว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วต้องได้รับโทษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือความมุ่งมั่นบากบั่นฝ่าฟันอุปสรรคจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ลักษณะจิตใจทั้ง 5 ประการนี้ถ้ามีมากในบุคคลใด บุคคลนั้นจะเป็นผู้มีพฤติกรรมของคนดีและคนเก่งอย่างสม่ำเสมอ และถ้าขาดลักษณะหลายประการมากเท่าใด บุคคลนั้นก็ไม่สามารถเป็นคนดีและคนเก่งได้

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

1. ส่วนที่เป็นดอกและผลไม้บนต้น แสดงถึงพฤติกรรมการทำงานที่ดีละเว้นความชั่วและพฤติกรรมการทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อส่วนรวม ซึ่งเป็นพฤติกรรมประเภทต่างๆ ที่รวมกันเข้าเป็นพฤติกรรมของพลเมืองดี พฤติกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศและพฤติกรรมการประกอบอาชีพอย่างขยันขันแข็ง ผลที่ออกมาเป็นพฤติกรรมต่างๆ ที่น่าปรารถนานี้ มีสาเหตุอยู่ 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นลำต้นและส่วนที่เป็นราก
2. ส่วนลำต้นของต้นไม้ เป็นสาเหตุทางจิตใจ ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ด้าน คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ความเชื่อในอำนาจแห่งตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และทศนคติ คุณธรรมและค่านิยม (ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้นๆ หรือสถานการณ์นั้น) ถ้าต้องการที่จะเข้าใจอธิบาย และพัฒนาพฤติกรรมชนิดใดจะต้องใช้จิตลักษณะทั้ง 5 ด้านนี้ประกอบกันจึงจะได้ผลที่ดีที่สุด
3. ส่วนที่เป็นรากแก้ว เป็นจิตลักษณะกลุ่มที่สองมี 3 ด้าน คือ สติปัญญาสุขภาพจิต ประสพการณ์ทางสังคม จิตลักษณะทั้งสามนี้อาจใช้เป็นสาเหตุของการพัฒนาจิตลักษณะทั้ง 5 ประการที่ลำต้นของต้นไม้ โดยจะพัฒนาไปเองโดยอัตโนมัติ ถ้าบุคคลมีความพร้อมทางจิตใจทั้ง 3 ด้านดังกล่าว และอยู่ในสภาพแวดล้อมทางบ้าน โรงเรียนและสังคมเหมาะสม นอกจากนั้นบุคคลยังมีความพร้อมที่จะรับการพัฒนาจิตลักษณะบางประการใน 5 ด้านนี้ โดยวิธีการอื่นๆ ด้วย ฉะนั้นจิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการ จึงเป็นสาเหตุของพฤติกรรมของคนดีและคนเก่ง นอกจากนี้ จิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการที่รากแก้วนี้อาจเป็นเหตุร่วมกับจิตลักษณะ 5 ประการที่ลำต้น เพื่อใช้อธิบาย ทำนาย และพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวมา ดังแสดงในภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม แสดงจิตลักษณะพื้นฐานและองค์ประกอบทางจิตใจของพฤติกรรมทางจริยธรรม

3.2.3.2 วิธีการใช้ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม

1. ใช้ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม เป็นกรอบในการกำหนดลักษณะทางจิตและพฤติกรรมที่จำเป็นสำหรับคนดีและคนเก่ง คือ ควรมีลักษณะทั้งหมด 9 ประการ (จิตลักษณะ 8 ประการ และพฤติกรรมต่างๆ) ถ้าพัฒนาจิตลักษณะเหล่านี้แล้ว ส่วนใหญ่จะเกิดผลต่อพฤติกรรมหลายด้านในหลากหลายกาลเทศะ ทฤษฎีจิ้งจอกที่ทางลัดตัดตรงในการพัฒนาบุคคลนั่นเอง

2. ใช้ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม กำหนดจิตลักษณะที่บกพร่องที่ควรพัฒนาเมื่อทราบว่าคนดีและคนเก่งต้องมีจิตลักษณะ 8 ประการ เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่น่าปรารถนาแล้วก็นำเยาวชนหรือผู้ที่ควรได้รับการพัฒนามาวิจัยแบบตรวจอาการว่ามีจิตลักษณะใดที่เหมาะสมอยู่แล้วและมีลักษณะใดที่มีอยู่น้อยในวัยรุ่นนั้นควรพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตและความสามารถควบคุมตนเอง

3. ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม ช่วยให้ทราบว่าควรพัฒนาจิตลักษณะใดก่อน ตามทฤษฎีนั้นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาให้เป็นคนเก่งและคนดี คือการเริ่มที่รากของต้นไม้จริยธรรมจะเป็นการสร้างพื้นฐานทางจิตใจเป็นเบื้องต้น นั่นคือ สติปัญญา ประสบการณ์ทางสังคมและสุขภาพจิต ซึ่งเป็นสาเหตุของการพัฒนาจิตลักษณะอีก 5 ประการนั้นอยู่ที่ลำต้นจะพัฒนาไปได้และทำให้เกิดพฤติกรรมที่พึงปรารถนาอย่างสม่ำเสมอ

4. ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ จะช่วยบอกว่า ผู้ที่เข้ารับการพัฒนานั้นควรมีความพร้อมทางจิตใจหรือพฤติกรรมของมนุษย์ มักจะทำกันทีละด้าน เช่น การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตในราชการใหม่ การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กโต (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2538: 52-62) และจิตลักษณะที่เห็นว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญด้านหนึ่งที่จะพัฒนาในช่วงก่อนวัยรุ่นและวัยรุ่น คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวแปรแฝงลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดได้รอได้ เพื่อรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าหรือสำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ ดังนี้

1. การมองการณ์ไกลเกี่ยวกับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง การที่บุคคลมีการจัดการ การวางแผนเกี่ยวกับชีวิตของตนเองและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอนาคต และสามารถเตรียมพร้อมรับกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างรอบคอบและระมัดระวัง โดยคำนึงถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

2. การวางแผนเกี่ยวกับในการดำเนินการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง ความสามารถในการกำหนดเป้าหมายเกี่ยวกับการศึกษาและวางแผนอย่างเป็นระบบเพื่อให้ไปถึงเป้าหมายนั้น โดยพิจารณาถึงความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของตนเองเกี่ยวกับการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

3. การรู้จักควบคุมตนเองและรอคอยผลที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา หมายถึง ความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดได้รอได้ เพื่อรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่หรือสำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต

3.3 ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

3.3.1 ความหมายของปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

สุภางศ์ จันทวานิช (2528: 47-50) ได้กล่าวว่า ผลงานวิจัยไม่อาจเกิดขึ้นได้ในสุญญากาศ ดังนั้น งานวิจัยที่มีคณะวิจัยและรูปแบบการวิจัยที่ดีเยี่ยมก็อาจประสบความสำเร็จได้ถ้าปัจจัยที่สิ่งแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยและได้เสนอบรรยากาศที่จะเกื้อกูลให้การวิจัยลุล่วงไปด้วยดี ว่าประกอบด้วยปัจจัยหลัก 3 ด้าน คือ นักวิจัย หน่วยงานวิจัย และบริบทของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับนักวิจัย การวิจัยที่ดีจะเกิดขึ้นเมื่อนักวิจัยมีความรู้ความสามารถที่สำคัญ 6 ประการ ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องระบบการศึกษา ความรอบรู้ในสังคมศาสตร์บางด้าน ความรอบรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ความรอบรู้ในเชิงทฤษฎี ความสามารถในการเชิงวิเคราะห์วิจารณ์และความสามารถในการถ่ายทอดผลการวิจัย

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานวิจัย แบ่งออกเป็นสององค์ประกอบย่อย ได้แก่

2.1 โครงสร้างของหน่วยงาน ซึ่งหน่วยงานที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีโครงสร้างที่ให้ปัจจัยป้อนเข้าในแง่ต่อไปนี้เป็น คือ มีศูนย์ข้อมูลพื้นฐานที่ดีและพร้อมจะหยิบข้อมูลมาใช้ มีเอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องเพียงพอสำหรับการวิจัยแต่ละเรื่อง มีคณะวิจัยที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว มีอุปกรณ์และเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการวิจัย และมีทุนสำหรับการทำวิจัย

2.2 ระบบบริหารของหน่วยงานวิจัย ได้แก่ มีการจัดหาและกระจายบุคลากร ความสามารถ ตลอดจนทรัพยากรต่างๆ สำหรับการวิจัยอย่างเหมาะสม มีการแบ่งแรงงานและความรับผิดชอบอย่างเหมาะสม มีผู้นำที่มีประสิทธิภาพสูง และมีช่องทางหรือเครือข่ายสำหรับการเผยแพร่ และติดต่อในการวิจัย

3. ปัจจัยที่เกี่ยวกับบริบทของการวิจัย (Research Context) ซึ่งในส่วนี้มีลักษณะเป็นนามธรรมและอาจตัดสินใจได้ไม่ถนัดนักว่ามีอยู่สมบูรณ่มากน้อยเพียงใดในสังคมของเรา แต่ในส่วนที่มองเห็นได้ยากนี้เองเป็นส่วนที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อคุณภาพการวิจัย ปัจจัยเหล่านี้ได้แก่ แบบแผนการแสวงหาความจริงที่มีมาแต่โบราณ ความใจกว้างในการรับฟังคำติชมและการเปลี่ยนแปลงค่านิยมต่อการศึกษา ความต้องการงานวิจัย ผลตอบแทนที่ไม่ใช่วัตถุในการทำวิจัย ความสัมพันธ์อันดีระหว่างระบบการศึกษากับระบบย่อยอื่นๆ ในสังคมและระหว่างนักศึกษา กับนักวิชาการสาขาอื่น ๆ ความสัมพันธ์กับวงการศึกษาระดับสูงและการสังคมนานาชาติในต่างประเทศ ความเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

การทำปฏิญานิพนธ์เพื่อขอจบการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตศึกษานับว่าเป็นการวิจัยอย่างหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาจากปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานวิจัยที่ส่งเสริมให้นิสิตจัดทำปฏิญานิพนธ์ ซึ่งหากขาดองค์ประกอบในด้านใดก็ตามอาจจะทำให้นิสิตไม่ประสบความสำเร็จในการทำปฏิญานิพนธ์ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความรู้ หมายถึง นิสิตมีความรู้ในศาสตร์ที่ทำปฏิญานิพนธ์ ระเบียบวิธีวิจัยที่สัมพันธ์กับปฏิญานิพนธ์ ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และความสามารถทางด้านภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

2. ด้านเวลา หมายถึง เวลาเต็มทีนอกเหนือจากภารกิจประจำวันที่นิสิตมีให้ในการทำปฏิญานิพนธ์

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกการทำปฏิญานิพนธ์ หมายถึง การให้บริการสิ่งต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นิสิตในการจัดทำปฏิญานิพนธ์ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย

3.4 การสนับสนุนทางสังคม

3.4.1 ความหมายของการสนับสนุนทางสังคม

ฟอร์เบอร์ (Farber.1983: 5) ได้อธิบายว่า การสนับสนุนทางสังคมประกอบด้วยแรงยึดเหนี่ยว ระหว่างบุคคลที่สามารถให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งทางอารมณ์และทรัพยากรอื่น ๆ

แมคไควร์ (Macquire.1983: 51) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคมไม่ใช่การรักษาโดยตรงแต่เป็นความรู้สึกเป็นเจตคติ เป็นกริยาที่แสดงออกมาถึงความสนใจเมตตากรุณาที่ได้รับจากครอบครัว เพื่อน ญาติพี่น้อง ผู้ร่วมงาน เมื่อบุคคลเหล่านี้มารวมกันหรือประสานกันโดยมีจุดประสงค์ในการให้ความช่วยเหลือ ก็จะเป็นการเกิดเครือข่ายของการสนับสนุนทางสังคม

พิลิสุก (Pilisuk.1982: 21-29) ให้ความหมายว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคน ไม่เฉพาะแต่ความช่วยเหลือด้านวัตถุและความมั่นคงทางอารมณ์เท่านั้น ยังรวมไปถึงการแสดงออกในด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

จากการกล่าวถึงการสนับสนุนทางสังคมดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้รับความพึงพอใจ ความเห็นใจ ยกย่อง ให้ความช่วยเหลือ ทั้งในด้านวัตถุสิ่งของ ข่าวสาร หรือด้านจิตใจเกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างบุคคล ซึ่งจะทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น

3.4.2 รูปแบบของการให้แรงสนับสนุนทางสังคม

เฮาส์ (House.1981) ได้แบ่งรูปแบบของพฤติกรรมแรงสนับสนุนทางสังคม ออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

1. การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotion Support) เช่น การให้ความพอใจ การยอมรับนับถือ ความห่วงใย การกระตุ้นเตือน เป็นต้น
2. การสนับสนุนโดยการประเมิน (Appraisal Support) เช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การเห็นพ้อง การให้การรับรองหรือการยอมรับในสิ่งที่คนอื่นได้แสดงออกมา (Affirmative) รวมถึง แรงสนับสนุนทางสังคม ซึ่งอาจเป็นการช่วยเหลือโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้
3. การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information Support) เช่น การให้คำแนะนำ การตักเตือน การให้คำปรึกษา และการให้ข่าวสาร
4. การให้การสนับสนุนด้านเครื่องมือ (Instrumental Support) เช่น แรงงาน เงิน เวลา

3.4.3 ระดับของการให้การสนับสนุนทางสังคม

กอทลิป (ภัทรพงศ์ ประกอบผล.2534: 43) ได้แบ่งระดับของแรงสนับสนุนทางสังคม ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกว้าง (Macrolevel) เป็นการพิจารณาถึงการร่วมหรือการมีส่วนร่วมในสังคม อาจวัดได้จากความสัมพันธ์กับสถาบันในสังคม การเข้าร่วมกับกลุ่มต่าง ๆ ด้วยความสมัครใจและการดำเนินชีวิตอย่างไม่เป็นทางการในสังคม

2. ระดับกลุ่มเครือข่าย (Mezzolevel) เป็นการมองที่โครงสร้างและหน้าที่ของเครือข่ายสังคม ด้วยการจัดเฉพาะถึงบุคคลที่มีความสัมพันธ์ภาพกันอย่างสม่ำเสมอ เช่น กลุ่มเพื่อน ชนิดของการสนับสนุนในระดับนี้ ได้แก่ การให้คำแนะนำ การช่วยเหลือด้านวัสดุ ความเป็นมิตร ให้การสนับสนุนทางสังคมและการยกย่อง

3. ระดับความลึกหรือระดับแคบ (Microlevel) เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ของบุคคลที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากที่สุด ทั้งนี้ความเชื่อว่าคุณภาพของความสัมพันธ์มีความสำคัญมากกว่าปริมาณ ได้แก่ สามี ภรรยา และสมาชิกในครอบครัวหรือคนรักซึ่งมีความใกล้ชิดทางอารมณ์ ให้การสนับสนุนทางจิตใจ แสดงความรักและห่วงใย (Affective Support)

3.4.4 บทบาทของการสนับสนุนทางสังคม

ผลของการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อภาวะเครียดนั้น โคเฮนและวิลส์ (Cohen; & Wills. 1985: 310) ได้เสนอสมมติฐานไว้ 2 ประการ คือ

1. ผลกระทบทางตรง (The Main Effect Model) สมมติฐานข้อนี้อธิบายว่าการสนับสนุนทางสังคมมีผลกระทบโดยตรงต่อภาวะเครียด กล่าวคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะทำให้มีผลโดยตรงต่อสภาวะจิตใจและร่างกาย ผลทางด้านจิตใจทำให้เกิดอารมณ์ที่มั่นคงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และตระหนักในการมีคุณค่าของตนเอง ผลทางด้านร่างกายจะมีผลต่อการทำงานของระบบต่อมไร้ท่อ ระบบฮอร์โมน และระบบภูมิคุ้มกัน ทำให้ร่างกายรู้สึกสบายและผ่อนคลาย และมีสุขภาพที่แข็งแรงมีภูมิคุ้มกันโรค

2. ผลกระทบทางอ้อม (Buffering Effect Model) สมมติฐานในข้อนี้อธิบายว่าการสนับสนุนทางสังคมจะทำหน้าที่เป็นตัวกันชนช่วยลดผลกระทบจากภาวะเครียด ทั้งนี้เนื่องจากภาวะเครียดเกิดจากการประเมินสถานการณ์ที่มาคุกคามตนเอง แล้วทำให้ตนเองไม่สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่นั้นว่าเป็นสถานการณ์ที่มาคุกคามตนเอง แล้วทำให้ตนเองไม่สามารถเผชิญกับเหตุการณ์นั้นได้ หลังจากนั้นก็เกิดปฏิกิริยาสนองตอบต่อสถานการณ์นั้นในทางลบ คือ เกิดความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า สูญเสียความภาคภูมิใจและจะไม่สามารถเผชิญกับสถานการณ์นั้นได้ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะมีผลต่อการประเมินสถานการณ์ที่มาคุกคามนั้นว่าเป็นสถานการณ์ที่ไม่รุนแรง เพราะว่าการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่ามีบุคคลให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาแม้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม จึงทำให้ประเมินสถานการณ์ที่มาคุกคามว่าเป็นสถานการณ์ที่ไม่รุนแรง ซึ่งจะมีผลให้ปฏิกิริยาสนองตอบต่อสถานการณ์ในทางลบนั้นมีน้อยลง นอกจากนี้ผลกระทบทางอ้อมอีกประการหนึ่ง

ก็คือการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจะทำให้ได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับตนเอง สถานการณ์ และวิธีเผชิญหน้า ซึ่งการได้ข้อมูลเหล่านี้จะทำให้บุคคลเข้าใจตนเองมากขึ้น มีแรงจูงใจในตนเอง ความรู้ความสามารถของตนเองและรู้วิธีการแก้ปัญหาจะทำให้บุคคลมีศักยภาพในการเผชิญปัญหาและสามารถแก้ปัญหาได้ สถานการณ์ที่เป็นการคุกคามก็จะหมดไป ความรู้สึกเครียดก็จะลดลง

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกตัวแปรแฝงการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้รับความรัก ความเอาใจใส่ เห็นคุณค่า ได้รับการยกย่อง มีความผูกพันซึ่งกันและกัน มีความรู้สึกเป็นส่วนร่วมในสังคมเดียวกัน มีการให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เช่น การให้คำแนะนำ การให้สิ่งของ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ ดังนี้

1. การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotion Support) เช่น การให้ความพอใจ การยอมรับนับถือ ความห่วงใย การกระตุ้นเตือน

2. การสนับสนุนโดยการประเมิน (Appraisal Support) เช่น การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การเห็นพ้อง การให้การรับรองหรือการยอมรับในสิ่งที่คนอื่นได้แสดงออกมา (Affirmative) รวมถึงแรงสนับสนุนทางสังคม ซึ่งอาจเป็นการช่วยเหลือโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้

3. การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information Support) เช่น การให้คำแนะนำ การตักเตือน การให้คำปรึกษา และการให้ข่าวสาร

3.5 ความวิตกกังวล

3.5.1 ความหมายของการวิตกกังวล

ความหมายของความวิตกกังวลนั้น มีผู้ให้ความหมายและกล่าวถึงความวิตกกังวลไว้มากมายซึ่งผู้วิจัยขอเสนอดังต่อไปนี้

เมย์ (Baloglu. 1999: 3-4) ได้ให้ความหมายว่า ความวิตกกังวล เป็นสภาวะที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่ไม่แน่นอน การไม่ได้รับความช่วยเหลือ และการถูกคุกคามต่อส่วนที่สำคัญของบุคลิกภาพ

ผกา สัตยธรรม (2543: 39) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นลักษณะของจิตใจที่ไม่สงบขาดสมาธิ เป็นความรู้สึกของแต่ละบุคคล ขาดความมั่นใจ คิดไปว่าไม่สามารถจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ตามความต้องการ หรือไม่สามารถแก้ปัญหาบางอย่างได้ ทำให้จิตใจไม่ปกติ

จากคำนิยามต่าง ๆ ข้างต้น พอที่จะสรุปได้ว่า ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกตึงเครียดไม่สบายใจ เกิดจากการประเมินของบุคคลว่าจะมีสิ่งมาคุกคามหรือเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจจะต้องพบกับสถานการณ์หรือเหตุการณ์ใดในอนาคต ซึ่งอาจเป็นจริงหรือเป็นเพียงการคาดการณ์ของบุคคลก็ได้

3.5.2 ประเภทของความวิตกกังวล

สปีลเบอร์เกอร์ (อนันต์ชนก วิจิตรนิเทศ. 2546: 14-15) ได้แบ่งความวิตกกังวลเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ความวิตกกังวลเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (Trait Anxiety หรือ A-Trait) เป็นความวิตกกังวลที่มีอยู่ในตัวของแต่ละบุคคลเป็นลักษณะประจำตัวและมีลักษณะค่อนข้างคงที่ความวิตกกังวลเป็นลักษณะประจำตัวนี้จะไม่ปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมโดยตรง แต่จะเป็นตัวเสริมของความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ (State Anxiety) คือ เมื่อมีสิ่งเร้าเข้ามากระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจหรือทำให้เกิดอันตราย บุคคลที่มีความวิตกกังวลเป็นลักษณะประจำตัวสูงจะมีแนวโน้มในการรับรู้ต่อสิ่งเร้าที่ทำให้ไม่พอใจหรือทำให้เกิดอันตรายได้เร็วกว่าบุคคลที่มีความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวต่ำ นอกจากนี้ความวิตกกังวลเป็นลักษณะประจำตัวที่มีผลต่อความรุนแรงของการเกิดความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ ซึ่งความวิตกกังวลประเภทนี้จะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวถือเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ

2. ความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ (State Anxiety หรือ Situational Anxiety หรือ Acute Anxiety หรือ A-State) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อมีสถานการณ์เฉพาะอย่าง โดยจะเกิดขึ้นทันทีทันใดเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจหรือไม่พอใจ หรือทำให้เกิดอันตรายต่อบุคคล มีผลทำให้เกิดพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นในช่วงเวลาที่ถูกกระตุ้นส่งผลให้บุคคลเกิดความตื่นเครียด กระวนกระวาย มีการตื่นตัวของระบบประสาทอัตโนมัติซึ่งความรุนแรงที่แสดงออกต่อสภาวะดังกล่าวจะแตกต่างกันไปตามบุคคลแต่ละบุคคล

3.5.3 องค์ประกอบของความวิตกกังวลในสถิติ

ความวิตกกังวลในสถิติ มีการมองว่าเป็นมโนทัศน์ที่ประกอบด้วยมิติหลากหลายหรือมีหลายองค์ประกอบ ทั้งที่มองว่าประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ (Zeidner, 1991) หรือมากกว่า 2 องค์ประกอบ (Cruise; et al. 1985; Onwuegbuzie, 1997; Onwuegbuzie; et al. 1997) ดังนี้

ไซด์เนอร์ (Zeidner, 1991: 319) ได้แบ่งความวิตกกังวลในสถิติ ออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ ความวิตกกังวลในการสอบสถิติ (Statistics test anxiety) และความวิตกกังวลในเนื้อหาสถิติ (Statistics content anxiety) ซึ่งได้พื้นฐานมาจากงานของราวน์ และเฮนเดล (Round & Hendel) ที่พบว่าความวิตกกังวลในคณิตศาสตร์ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ ความวิตกกังวลในการสอบคณิตศาสตร์ (Math test anxiety) และความวิตกกังวลในตัวเลข (Numerical anxiety)

ครุยส์ และคณะ (Cruise; et al. 1985: 99-94) ได้ทำการวิเคราะห์ห่องค์ประกอบชี้ให้เห็นว่าความวิตกกังวลในสถิติประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่

1. การเห็นคุณค่าของวิชาสถิติ (Worth of statistics) คือ การรับรู้ของนักศึกษาถึงการนำไปใช้ประโยชน์ (Relevance) ของวิชาสถิติ
2. ความวิตกกังวลในการแปลความ (Interpretation anxiety) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาต้องตัดสินใจ หรือแปลความข้อมูลทางสถิติ

3. ความวิตกกังวลในการสอบและชั้นเรียน (Test and class anxiety) คือ ความวิตกกังวลเมื่อต้องอยู่ในชั้นเรียน หรือสอบวิชาสถิติ

4. อคติในทัศนคติในการคำนวณ (Computation self-concept) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ รวมไปถึงการรับรู้ถึงความสามารถในการทำความเข้าใจและคำนวณทางสถิติของตน

5. ความกลัวที่จะขอความช่วยเหลือ (Fear of asking for help) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องถามเพื่อนหรืออาจารย์ให้ช่วยอธิบายทางสถิติ เช่น บทความ หรือผลลัพธ์ที่ได้จากการประมวลผล

6. ความกลัวผู้สอนวิชาสถิติ (Fear of statistics teacher) คือ การรับรู้ของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอนวิชาสถิติว่าขาดความเชื่อมโยงกับนักศึกษาได้

อนวนูกูซึ (Onwuegbuzie. 1997: 20 - 21) ได้ทำการศึกษาพบความวิตกกังวลในสถิติ 4 องค์ประกอบ ที่นักศึกษาปริญญาโทประสบเมื่อต้องเขียนเค้าโครงการวิจัย ได้แก่

1. การเห็นประโยชน์ของวิชาสถิติ (Perceived usefulness of statistics) คือ นักศึกษาเชื่อว่าวิชาสถิติจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาในอาชีพหรือทางการศึกษาของตน นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในองค์ประกอบนี้มากจะมองว่าวิชาสถิตินั้นนำไปใช้ไม่ค่อยได้ (Irrelevant)

2. ความกลัวภาษาสถิติ (Fear of statistics language) คือ ความกลัวสูตร สัญลักษณ์ ศัพท์ต่าง ๆ นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในองค์ประกอบนี้สูง มีแนวโน้มที่จะมองการเรียนวิชาสถิติว่าเหมือนการเรียนภาษาอีกภาษาหนึ่ง

3. ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ (Fear of application of statistics knowledge) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องการใช้หลักการทางสถิติ ทำความเข้าใจผลของบทความงานวิจัยเชิงปริมาณ หรือเลือกการทำทดสอบทางสถิติที่เหมาะสม

4. ความวิตกกังวลระหว่างบุคคล (Interpersonal anxiety) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาขอความช่วยเหลือจากเพื่อนหรืออาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับปัญหา หรือเรื่องที่ไม่เข้าใจทางสถิติ

อนวนูกูซึ และคณะ (Onwuegbuzie. 2000: 324; citing Onwuegbuzie; et al.1997) ได้ศึกษาเชิงลึกทางปรากฏการณ์นิยม พบว่า ความวิตกกังวลในสถิตินั้นมีลักษณะเป็นมิติต่างๆหลายด้าน โดยอนวนูกูซึและคณะได้ระบุว่า ความวิตกกังวลในสถิตินั้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลักคือ

1. ความวิตกกังวลทางเครื่องมือ (Instrument anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องการคำนวณทางสถิติ ไม่ว่าจะเป็นการคำนวณด้วยมือ เครื่องคิดเลขหรือเครื่องคอมพิวเตอร์

นักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลทางเครื่องมือมากมักจะมีทักษะทางคณิตศาสตร์หรือคอมพิวเตอร์ไม่ ดีนัก

2. ความวิตกกังวลทางเนื้อหา (Content anxiety) ประกอบด้วยความกังวลที่เกิดจากการรับรู้ของนักศึกษาว่าวิชาสถิตินั้น มีลักษณะเป็นระเบียบและเข้มงวด มีการเน้นวิธีทำและคำตอบที่ถูกต้อง และมีการสอนที่เป็นขั้นเป็นตอน แนวความคิดดังกล่าวทำให้เกิดความวิตกกังวลเนื่องจากลักษณะการให้คำอธิบาย คำศัพท์ ภาษาและโครงสร้าง ข้อตกลงเบื้องต้น สูตรต่าง ๆ และแนวคิดที่ใช้ในวิชาสถิติ ลักษณะดังกล่าวนี้เองทำให้นักศึกษาจำนวนมากห่างไกลจากวิชาสถิติ นักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลทางเนื้อหาสูงมีแนวโน้มว่าจะเกิดความยากลำบากในการปรับตัวในการเรียนวิชาสถิติ

3. ความวิตกกังวลระหว่างบุคคล (Interpersonal anxiety) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนหรืออาจารย์ที่สอนวิชาสถิติ นักศึกษามีความวิตกกังวลระหว่างบุคคลสูง โดยทั่วไปมีความกลัวที่ถามคำถามเพราะการถามคำถามจะทำให้คนอื่นรู้ว่าตนไม่มี ความสามารถทางสถิติ

4. ความวิตกกังวลที่จะล้มเหลว (Failure anxiety) เป็นความกลัวที่จะถูกประเมินในทางลบ ความวิตกกังวลนี้จะเกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาต้องเรียนไปเพื่อสอบหรืออยู่ระหว่างขั้นตอนการสอบ นอกจากนี้ ยังเกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วย โดยนักศึกษามีความวิตกกังวลที่จะล้มเหลวมากจะคิดถึงเกรดที่ตนจะได้รับในวิชาสถิติ ที่โดยทั่วไปนั้นก็มักจะคาดการณ์ว่าตนจะสอบตกหรือได้เกรดที่ต่ำ ซึ่งถือว่าการสะท้อนความล้มเหลวของตน

จากเอกสารงานที่เกี่ยวกับความวิตกกังวลในการทำวิจัย ผู้วิจัยสรุปว่า ปริญญาณิพนธ์ที่นิสิตจัดทำขึ้นทุกหัวข้อเรื่องต้องผ่านขั้นตอนการใช้สถิติ ซึ่งในขั้นตอนนี้ทำให้เกิดความวิตกกังวลในสถิติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกวัดตัวแปรแฝงความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย หมายถึงการที่นิสิตมีความรู้สึกตึงเครียด หวาดหวั่น ตื่นตระหนก ไม่สบายใจ เมื่อต้องพบกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถิติเพื่อการวิจัย ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ ดังนี้

1. ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ หมายถึง ความวิตกกังวลของนิสิตเมื่อต้องนำเอาหลักการทางสถิติมาทำความเข้าใจเนื้อหาของปริญญาณิพนธ์ หรือเลือกการทดสอบทางสถิติที่เหมาะสม

2. ความวิตกกังวลทางเครื่องมือ หมายถึง ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องการคำนวณทางสถิติ ไม่ว่าจะเป็นการคำนวณด้วยมือ เครื่องคิดเลข หรือเครื่องคอมพิวเตอร์

3. ความวิตกกังวลในการแปลความ หมายถึง ความวิตกกังวลของนิสิตเมื่อต้องแปลความ ข้อมูลทางสถิติ ผลลัพธ์ทางสถิติ การตัดสินใจว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ

ตอนที่ 4 กระบวนการศึกษาในกรณีศึกษา

เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมในการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จึงขอประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

4.1 พฤติกรรมและการประเมินพฤติกรรม

ประทีป จินน์ (2540: 5) กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก หรือสนองตอบต่อสิ่งเร้า ที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ตรงกัน

การประเมินพฤติกรรม

ประทีป จินน์ (2540: 19 -36) กล่าวว่า การประเมินพฤติกรรมเป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งของการปรับพฤติกรรมเพราะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะช่วยทำให้สามารถวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อม และสภาวะของอินทรีย์ที่มีผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก ผลที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนี้เองจะช่วยทำให้สามารถกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง เพราะจะทำให้ทราบว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนา นอกจากนี้ยังสามารถทำให้เลือกเทคนิคการปรับพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป้าหมายได้ ประการสุดท้าย การประเมินพฤติกรรมยังช่วยให้สามารถประเมินประสิทธิภาพของเทคนิคการปรับพฤติกรรมได้อีกด้วย

ปัจจุบันการปรับพฤติกรรมได้เปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาที่ศึกษากระบวนการทางปัญญาเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ดังนั้น ตัวแปรที่เป็นตัวแปรภายใน เช่น อารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ทศนคติ ความวิตกกังวล ฯลฯ นั้นบุคคลอื่นไม่สามารถสังเกตเห็นได้ นอกจากตัวบุคคลนั้นจะเป็นผู้บอกออกมาเอง ซึ่งวิธีการประเมินตัวแปรภายในเหล่านี้ อาจใช้วิธีการประเมินทางอ้อม คือ การสัมภาษณ์ (Interview) และการรายงานตนเอง (Self-Report)

จากสาระสำคัญของการของประเมินพฤติกรรมข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกเฉพาะเทคนิควิธีการพฤติกรรมทางอ้อมด้วยการสัมภาษณ์ เนื่องจากพฤติกรรมในการทำปฏิญานิพนธ์ ประกอบด้วยตัวแปรความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ เป็นต้น ซึ่งไม่สามารถวัดประเมินได้โดยตรง ดังนั้นการเก็บข้อมูลแบบกรณีศึกษาด้วยวิธีการนี้เพื่อทำให้ผู้วิจัยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่หนักแน่นมากขึ้นและเชื่อถือได้

4.2 ความหมายของกรณีศึกษา

การวิจัยเชิงบรรยายเป็นการวิจัยที่มุ่งค้นหาข้อเท็จจริงหรืออธิบายปรากฏการณ์สภาพการณ์ที่ปรากฏในปัจจุบันว่ามีสภาพความเป็นจริงอย่างไร ซึ่งกรณีศึกษาเป็นวิธีการหนึ่งของการวิจัยเชิงบรรยาย จึงได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของกรณีศึกษาไว้ดังนี้

องอาจ นัยพัฒน์ (2546: 1) กล่าวถึงความหมายกรณีศึกษา หมายถึง การสืบค้นหาความรู้ ความจริง อย่างละเอียดลุ่มลึกเกี่ยวกับปรากฏการณ์บางอย่างที่น่าสนใจ ซึ่งเกิดขึ้นในบริบทหรือระบบ ที่มีขอบเขตเฉพาะเจาะจง (Specific context or bounded system) ปรากฏการณ์ที่สนใจศึกษาอาจ เป็นบุคคล กลุ่มบุคคล โครงการ เหตุการณ์ ชุมชน หรือองค์การ เฉพาะรายใดรายหนึ่งหรือหลายรายก็ได้ที่นักวิจัยเลือกมาทำการศึกษาวิจัย กรณีศึกษา ไม่ได้มีความหมายจำกัดอยู่แค่เพียงการบันทึก และการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของบุคคล (Case record or case history) สำหรับนำไปใช้ในด้านการให้บริการรักษาพยาบาล การแนะแนวและให้คำปรึกษา หรือการสืบสวนสอบสวน ของตำรวจ เท่านั้น แต่ยังมี ความหมายครอบคลุมถึงการนำข้อมูลในประเด็นเกี่ยวข้องกับปัญหาการวิจัยที่ต้องการ สืบค้น หาความรู้ ความจริงจากกรณีศึกษานั้นมาทำการวิเคราะห์ และตีความหมายอย่างละเอียด เข้มข้น โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อต้องการศึกษา หรือเรียนรู้กรณีที่น่าสนใจเป็นการเฉพาะและเพื่อให้เข้าใจ ปรากฏการณ์ดังกล่าวอย่างแจ่มแจ้ง

นิภา ศรีโพธิ์โรจน์ (2547: ออนไลน์) กล่าวว่า กรณีศึกษา หมายถึง การศึกษาที่มุ่งศึกษา ปัญหากรณีเฉพาะเรื่อง เพื่อที่จะให้ได้ความรู้ที่ลึกซึ้งเฉพาะอย่าง โดยตัวอย่างที่ศึกษานั้นเป็นเพียง หน่วยเดียวของประชากร เช่น อาจเป็นบุคคลเดียว สถาบันเดียว หน่วยงานเดียวหรือครอบครัวเดียว เป็นต้น การวิจัยประเภทนี้มุ่งที่จะวินิจฉัย ทำนาย สาเหตุของกรณีหรือปัญหา หรือปรากฏการณ์ที่ เกิดขึ้นในแต่ละกรณีให้แจ่มชัด โดยวิเคราะห์เหตุและผลของกรณีภายในขอบข่ายของสังคมและ สิ่งแวดล้อมที่กรณีนั้นเกิดขึ้น โดยศึกษาจากข้อมูลต่างๆ เช่น จดหมายส่วนตัว บันทึกต่างๆ ข้อมูลที่ได้ จากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากสถานที่ทำงาน เป็นต้น ข้อมูลที่ได้ อาจเป็นข้อมูลในอดีตหรือ ปัจจุบัน เมื่อผู้วิจัยได้ข้อเท็จจริงแล้ว ก็ใช้เป็นแนวทางในการเสนอแนะ การป้องกัน การแก้ไขปัญหา ต่างๆ ได้

จากความหมายของกรณีศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กรณีศึกษาหมายถึง กระบวนการ การศึกษาเพื่อสืบค้นความรู้ ความจริง ในรายละเอียดที่สำคัญของส่วนต่างๆ อย่างต่อเนื่อง โดย เกี่ยวข้องกับหน่วยใดหน่วยหนึ่งของสังคม เช่น บุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชน หรือองค์การ เพื่อนำข้อมูลที่ รวบรวมมาได้ทำการวิเคราะห์ ตีความ ในการทำความเข้าใจถึงสาเหตุพฤติกรรม หรือปัญหาที่เกิดขึ้น สำหรับนำมาเป็นแนวทางนำไปสู่การแก้ไข สนับสนุน ส่งเสริมได้อย่างเหมาะสมต่อกรณีที่ทำการศึกษา

4.3 กระบวนการศึกษาในกรณีศึกษา

กระบวนการศึกษากรณีศึกษาในครั้งนี้ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน โดยใช้รูปแบบการศึกษาของ กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์ (2527: 22-23) ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดปัญหา

การกำหนดปัญหา หมายถึง การที่ผู้ศึกษากรณีศึกษาตั้งจุดมุ่งหมายหรือกำหนดว่าจะศึกษาสิ่งใดในบุคคลหนึ่งซึ่งอาจเป็นปัญหาหรือมิใช่ปัญหาแต่เป็นความสนใจความสามารถพิเศษหรืออื่นๆ

ขั้นที่ 2 การรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การรวบรวมข้อมูล คือ การหาข้อเท็จจริงหลังจากที่มีการกำหนดปัญหา และตั้งสมมติฐานแล้ว โดยใช้เครื่องมือในการแนะแนวเก็บรวบรวมข้อมูลผู้สนใจจะศึกษา โดยรวบรวมจากแหล่งต่างๆ เช่น การสัมภาษณ์ การทดสอบทางจิตวิทยา แผนผังสังคมมิติ เป็นต้น การวิเคราะห์ข้อมูล คือ การตีความหรือแปลความหมายของข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลในแต่ละวิธี หรือเทคนิคเพื่ออธิบายเหตุผลและผลของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซึ่งอาจทำได้โดยวิธีการประชุมปรึกษาด้วยการเชิญบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่เราศึกษามาร่วมพิจารณา และศึกษาข้อเท็จจริงที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

2. แบบสัมภาษณ์ประเภทมีโครงสร้าง คือ รายละเอียดในการสนทนามักจะเป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งควรต้องเก็บเป็นความลับ ดังนั้นในการสนทนา จึงจำเป็นต้องอาศัยทักษะและสัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นอย่างมาก การสัมภาษณ์เพื่อค้นหาหรือทราบข้อเท็จจริง (Fact finding interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ ผู้สัมภาษณ์สนทนาหรือซักถามข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับผู้ถูกสัมภาษณ์ในด้านความคิดเห็น ความรู้สึก ความสนใจ เจตคติค่านิยมเกี่ยวกับตนเองและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เพื่อเป็นการหาข้อเท็จจริง หรือข้อมูลเพิ่มเติมจากที่มีอยู่แล้ว รวมทั้งยังเป็นการตรวจสอบว่าข้อมูลที่มืออยู่ตรงกับข้อเท็จจริงหรือไม่ กระบวนการสัมภาษณ์มี 3 ขั้นตอน ดังนี้ (พนม ลิมอารีย์, 2538: 92-93)

2.1 ก่อนสัมภาษณ์ กระบวนการนี้มืองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

1) การเตรียมบุคคลเป็นการเตรียมทั้งผู้สัมภาษณ์ และผู้ถูกสัมภาษณ์ให้พร้อมทั้งสองฝ่ายจะต้องมีการกำหนดวัน เวลา สถานที่ในการสัมภาษณ์และอาจจะต้องบอกจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2) การเตรียมจุดมุ่งหมาย และหัวข้อในการสัมภาษณ์ อาจมีการบันทึกหัวข้อก่อนการสัมภาษณ์และมีการบันทึกในขณะที่สัมภาษณ์ด้วย แต่ถ้าเป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่บอกจุดมุ่งหมายที่แท้จริงก็ไม่ควรบันทึกหัวข้อที่จะสัมภาษณ์

3) การเตรียมสถานที่ ซึ่งจะต้องมีลักษณะสะดวกสบาย และควรเป็นที่มิดชิดมีความเป็นเอกเทศ ปราศจากสิ่งรบกวน ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อเท็จจริงมากยิ่งขึ้น

2.2 ขณะสัมภาษณ์ ใช้เทคนิคทั่วไป 4 ประการดังนี้

1) การสังเกตโดยใช้อวัยวะรับสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น และการสัมผัส

2) การฟัง เป็นเทคนิคที่ดีที่สุดในการแนะแนวและการให้คำปรึกษา

3) การใช้คำถาม ผู้สัมภาษณ์อาจต้องถามในสิ่งที่ไม่กระจ่างโดยใช้คำถามที่มีลักษณะเป็นมิตร ผู้ถูกสัมภาษณ์ฟังแล้วเข้าใจว่าผู้สัมภาษณ์มีความตั้งใจที่จะช่วยเหลืออย่างแท้จริง

4) การพูด การพูดที่ดีนั้นจะต้องแสดงการยอมรับเจตคติ และความรู้สึกของผู้ถูกสัมภาษณ์ใช้ภาษาและถ้อยคำเหมาะสม และจะต้องพยายามให้การสัมภาษณ์นั้นเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ด้วย นอกจากนี้ ยังมีเทคนิคเฉพาะที่ผู้สัมภาษณ์ควรได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดี เทคนิคเหล่านี้จะช่วยให้การสัมภาษณ์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เทคนิคพื้นฐานมีดังนี้

2.2.1 การสร้างสายสัมพันธ์ (Rapport)

2.2.2 การแสดงความเห็นใจ (Sympathy)

2.2.3 การทำให้เกิดความมั่นใจ (Assurance)

2.2.4 การแสดงความเห็นด้วย (Approval)

2.2.5 การทำให้เกิดความกระจ่าง (Clarification)

2.2.6 การสะท้อนความรู้สึก (Reflection of feeling)

2.2.7 การใช้ความเงียบ (Silence technique)

2.3 การยุติการสัมภาษณ์ การยุติการสัมภาษณ์เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งผู้สัมภาษณ์ควรยุติการสัมภาษณ์ให้ได้ผลในทางบวกทำให้ผู้สัมภาษณ์จากไปด้วยความพึงพอใจและอยากกลับมาสัมภาษณ์อีก ดังนั้น การยุติการสัมภาษณ์จึงต้องพยายามให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดเพื่อที่จะเป็นผลดีต่อการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป ไปจึงควรปฏิบัติ ดังนี้

1) ควรให้ผู้ถูกสัมภาษณ์มีความเข้าใจเป็นอย่างดีว่า สิ่งที่เขาพูดไปนั้นจะเป็นผลดีแก่เขาและมั่นใจว่า จะได้รับการเก็บรักษาเป็นความลับ

2) ผู้สัมภาษณ์อาจตั้งคำถามให้ผู้ถูกสัมภาษณ์นำไปคิดก่อนยุติการสัมภาษณ์ เพื่อจะได้เป็นเรื่องราวต่อเนื่องในการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป

3) ผู้สัมภาษณ์จะต้องใช้คำพูดและท่าทีที่นุ่มนวล มีความจริงใจต่อผู้สัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าต้องการสัมภาษณ์ในคราวต่อไปอีก

4) มีการนัด วัน เวลา สถานที่ในการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป

5) เมื่อยุติการสัมภาษณ์แล้ว ผู้สัมภาษณ์จะต้องรีบบันทึกผลการสัมภาษณ์ลงในแบบฟอร์มบันทึกการสัมภาษณ์ทันทีที่ทั้งนี้เพื่อป้องกันข้อมูลผิดพลาด

ขั้นที่ 3 การสรุปผลและข้อเสนอแนะ

การสรุปผลและข้อเสนอแนะ สามารถทำได้ทั้งในขณะที่ทำการกรณีศึกษา และหลังจากทำการกรณีศึกษาแล้ว โดยทั่วไปมักจะทำการควบคู่กันไปเพื่อประสิทธิภาพของกรณีศึกษา และก่อนปิดกรณีศึกษาเป็นครั้งสุดท้าย ควรสรุปผลการศึกษาไว้ทั้งหมดและให้ข้อเสนอแนะไว้สำหรับผู้ที่จะมา

ศึกษาบุคคลรายนี้ หรือผู้สนใจต่อไป (กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์, 2527: 372) สำหรับการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย เน้นการสรุปผลในด้านการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณประกอบกับเพิ่มในส่วนของการสัมภาษณ์ไป เพื่อให้ผลการวิจัยมีความหนักแน่นและเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุ

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปฏิญานิพนธ์/วิทยานิพนธ์ และการวิจัย

จินตนา มาพวง (2520) ได้ศึกษาตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนในระดับอุดมศึกษา สาขาสังคมศาสตร์ โดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยตัวแปรที่คาดว่าจะเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการสอน กลุ่มตัวอย่างคือ อาจารย์และนิสิตจากคณะต่างๆ ในสาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 618 คน นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ตัวประกอบโดยสกัดตัวประกอบด้วยวิธีตัวประกอบสำคัญและหมุนแกนตัวประกอบแบบ Orthogonal โดยวิธี Varimax ได้ตัวประกอบ 5 ตัว คือ ความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนิสิต วิธีสอน ลักษณะบุคลิกภาพของอาจารย์ ทักษะของอาจารย์ต่อวิชาที่สอน และการประเมินผล ซึ่งพบว่าประสิทธิผลในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิต กล่าวคือ อาจารย์ต้องให้ความเป็นกันเองกับนิสิต มีทัศนคติที่ดีต่อนิสิต ส่งเสริมยอมรับฟังความคิดเห็นของนิสิต ให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการ และกิจกรรมอื่น ๆ

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์; และศิริชัย กาญจนวาสี (2523: 206) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าเหตุผลสำคัญที่ทำให้นิสิตทำวิทยานิพนธ์ไม่เสร็จใน 1 ภาคการศึกษา คือ นิสิตกลับไปทำงานประจำจึงไม่มีเวลาทำวิทยานิพนธ์ ส่วนเหตุผลอื่น ๆ เช่น นิสิตเสียเวลาในการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาความรู้เกี่ยวกับสถิติและหลักการวิจัย เป็นเพียงเหตุผลปลีกย่อยเท่านั้น

พรทิพย์ ทิพย์พีช (2527) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับระยะเวลาที่สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาโทของข้าราชการครูกรมสามัญศึกษา ซึ่งได้รับการอนุมัติให้ลาศึกษาต่อเต็มเวลา ระหว่างปีการศึกษา 2521 – 2523 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรที่สำคัญที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูงในเกือบทุกสถาบันการศึกษา คือ ลักษณะการลาศึกษาต่อ การรับผิดชอบงานในหน้าที่และปัญหาความเอาใจใส่ของอาจารย์ที่ปรึกษา

อนงค์ ปิยะกมลฉานนท์ (2530) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดในการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าร้อยละทดสอบไคสแควร์ ทดสอบค่าที และวิเคราะห์จำแนกประเภท ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรจำแนกรวมทุกคณะกลุ่มที่

ใช้เวลาต่ำสุด คือ ปัญหาความวิตกกังวล กลุ่มที่ใช้เวลาสูงสุดคือ ปัญหาเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ และปัญหาความรู้สึกเหนื่อยหน่ายท้อแท้

กริสนา นกสกุล (2531: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับ ดังนี้ คือ องค์ประกอบด้านคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การแนะนำที่ดีของประธานหรือกรรมการ มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด รองลงมาคือองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของนิสิต ได้แก่ ความรู้ด้านสถิติสำหรับการวิจัย ความสามารถในการสร้างเครื่องมือการวิจัยและความสามารถเขียนรายงาน องค์ประกอบด้านประสบการณ์วิชาการของนิสิต และองค์ประกอบด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย ได้แก่ ปริมาณเอกสารและตำราในหอสมุดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่นิสิตทำวิทยานิพนธ์ ความสะดวกในการใช้คอมพิวเตอร์ และความสะดวกในการติดต่อหาเอกสารจากหน่วยงานอื่นตามลำดับ

บุญชม ศรีสะอาด (2533: 1) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (thesis supervisor) เป็นผู้ให้คำปรึกษาควบคุม ดูแล สนับสนุนและส่งเสริมเพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์นั้นสำเร็จลงได้อย่างมีคุณภาพเข้าเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาแห่งนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการสำเร็จศึกษาของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก

ชนะ กองไทรย์ (2536) ได้ศึกษากระบวนการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยมีส่วนร่วมสังเกต สัมภาษณ์แบบเจาะลึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต จำนวน 47คน ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งเสริมต่อนิสิต ได้แก่ นโยบายของภาควิชา ทางภาควิชาหรืออาจารย์ที่ปรึกษามีเรื่องเตรียมไว้ให้นิสิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีอำนาจการต่อรอง เอาใจใส่ต่อนิสิตเป็นพิเศษ นิสิตได้ทำเรื่องที่ตนเองสนใจ มีความตั้งใจจริง มีความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัยในเรื่องเป็นอย่างดี มีเทคนิคในการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์และแหล่งค้นคว้าที่เพียงพอ ในด้านอุปสรรคในการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ ได้แก่ หัวข้อมีนิสิตสนใจมาก่อนไม่ตรงกับขอบเขตและกรอบสาขาวิชา ขาดความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล ขาดการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา และไม่มีเวลาในการพัฒนาโครงการเสนอนิพนธ์ในช่วงที่กำลังเรียน

ดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538) ได้ศึกษากลยุทธการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิตระดับดี มากของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้แบบบันทึกข้อมูลและแบบสัมภาษณ์ ผู้สำเร็จการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษา และหัวหน้าภาควิชา ผลการวิจัยพบว่า 1) การวางแผนการทำ

วิทยานิพนธ์มีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ มีการวางแผนที่รัดกุมแล้วปฏิบัติจริงตามที่กำหนดไว้ มีการวางแผน โดยเตรียมข้อมูลที่ตั้งใจจะศึกษาตั้งแต่เรียนรายวิชาปี 1 โดยเตรียมงานในแต่ละขั้นตอนอย่างละเอียด และสิ่งที่สำคัญคือจะต้องปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ 2) การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์มี กลยุทธ์ที่สำคัญคือ ขั้นตอนการเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ (ข 18) พิจารณาหาหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่องที่ น่าสนใจ มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ในการหาอาจารย์ที่ปรึกษาควรพิจารณาอาจารย์ที่ปรึกษาที่ มีความเข้าใจและสนใจหัวข้อที่ผู้วิจัยสนใจ และมีเวลาให้กับผู้วิจัย สำหรับขั้นตอนการทำ วิทยานิพนธ์ เริ่มจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ต้องอ่านเอกสารที่น่าสนใจที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ที่ ทำเก็บรวบรวมให้ได้มากที่สุดแล้วจึงตัดออกภายหลัง การสร้างเครื่องมือรวบรวมความคิดเห็นจากผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญหลายคน ในการสรุปการวิเคราะห์ข้อมูลจะสรุปโดยยึดวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นหลัก และสรุปให้ตรงประเด็น/ชัดเจนตามความเป็นจริง ในการอภิปรายผลให้อภิปรายตามข้อค้นพบที่ได้และ การเขียนรายงานต้องสรุปประเด็นสำคัญและใช้คำให้กระชับเข้าใจง่ายและตรงประเด็น สำหรับการ สอบป้องกันวิทยานิพนธ์นั้นต้องศึกษาวิทยานิพนธ์ของตนเองให้เข้าใจชัดเจนตลอดตั้งแต่เริ่มทำจนแล้ว เสร็จ 3) การบริหารเวลาการทำวิทยานิพนธ์มีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ มีการร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา วางแผนตารางนัดหมาย มีการค้นคว้าเอกสารตลอดเวลาที่ว่าง โดยค้นคว้าเอกสารในห้องสมุดทุกวัน แล้วจดบันทึกสรุปรายละเอียด มีการจัดสรรเวลาในการเขียนวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง มีการอุทิศ เวลาในการทำวิทยานิพนธ์อย่างจริงจังตลอดจนการลาเรียนเต็มเวลาจนกระทั่งทำวิทยานิพนธ์แล้วเสร็จ 4) การเขียนวิทยานิพนธ์มีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ มีการเขียนให้กระชับ ชัดเจน ถูกต้องตามหลักภาษาและ เขียนให้เกิดข้อสงสัย มีการเชื่อมโยงต่อเนื่องกันทุกบท สำหรับการเขียนบทที่ 1 เขียนชี้ให้เห็นถึง ความสำคัญของปัญหาที่จะศึกษาโดยใช้ข้อมูลประกอบและเขียนโน้มน้าวประเด็นปัญหาให้เป็น รูปธรรม บทที่ 2 เลือกประเด็นที่เกี่ยวข้องจริงๆ และแต่ละหัวข้อต้องเชื่อมโยงต่อเนื่องกัน บทที่ 3 เขียน ตามขั้นตอนการปฏิบัติจริงอย่างละเอียดและให้เข้าใจง่ายที่สุด บทที่ 4 มีการออกแบบตารางการ วิเคราะห์ข้อมูลให้ง่ายแก่ผู้อ่านมากที่สุด และบทที่ 5 ต้องเขียนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและหา เหตุผลมาสนับสนุนการอภิปราย 5) การปรับตัวของนิสิตที่เื้อ้อำนวยการในการทำวิทยานิพนธ์ให้ได้ระดับ ดีมาก มีการฝึกฝนตนเองให้มีความอดทนสูงในการทำงาน ปรับปรุงการทำงานให้มีความละเอียด รอบคอบและมีความเชื่อมั่นในตนเอง สร้างนิสัยรักที่จะค้นคว้าแสวงหาความรู้ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนในเรื่องที่ วิจัย และฝึกให้มีการทำงานที่เป็นระบบ

ชนิษฐา ทองสถิต (2538) ได้ศึกษาปัญหาและแนวคิดในการแก้ปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ ของมหาบัณฑิตและนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยการใช้ แบบสอบถาม เพื่อหาข้อปัญหาจากจำนวน 287 คน เมื่อได้ข้อปัญหาต่างๆที่กลุ่มตัวอย่างประสบปัญหา แล้ว ผู้วิจัยจึงนำข้อความเป็นปัญหาไปสอบถามแนวคิดในการแก้ปัญหาจากกลุ่มตัวอย่างเดิม

จากนั้น ได้นำแนวคิดในการแก้ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างเสนอมาไปสอบถาม/สัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับปัญหานั้นๆ ถึงความเป็นไปได้ในการแก้ปัญหาเป็น 6 กลุ่ม จำนวน 61คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์มีปัญหาเป็นลำดับ 1 ในเรื่องของความรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอุปสรรคสำคัญในการอ่านตำราและค้นคว้าหาหัวข้อ แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ คณะศึกษาศาสตร์ควรเพิ่มการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยจะนับหน่วยการเรียนหรือไม่นับก็ได้ และนักศึกษาต้องหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเสมอ 2) ด้านการเสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ มีปัญหาเป็นลำดับ 1 ในเรื่องคณะศึกษาศาสตร์ไม่มีกำหนดวัน เวลาที่แน่นอนว่าจะพิจารณาหัวข้อของนักศึกษาเมื่อไร แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ นักศึกษาต้องคอยติดตามผลเอง 3) ด้านการเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์มีปัญหาเป็นอันดับ 1 ในเรื่องนักศึกษาไม่ได้รับการฝึกเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์มาก่อน ทำให้ขาดทักษะในการเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์โดยเฉพาะในเรื่องการเขียนสรุปสาระสำคัญจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ นักศึกษาต้องฝึกฝนตนเองหลังจากเรียนวิชาวิจัยการศึกษาเบื้องต้นแล้ว 4) ด้านการเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์มีปัญหาเป็นลำดับ 1 ในเรื่องความล่าช้าในการจัดประชุมคณะกรรมการระดับคณะเพื่อพิจารณาโครงร่าง แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ คณะศึกษาศาสตร์ควรจัดตารางประชุมพิจารณาโครงร่างในระดับคณะที่แน่นอนและเพิ่มจำนวนครั้งให้บ่อยขึ้น 5) ด้านการสร้างเครื่องมือ มีปัญหาเป็นลำดับ 1 เรื่องการเสียค่าใช้จ่ายในการสร้างเครื่องมือสูง แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ นักศึกษาอาจขอยืมจากหน่วยงาน/บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำได้ ถ้าหัวข้อเรื่องนั้นน่าสนใจและสอดคล้องกับแหล่งทุน นักศึกษาควรพิจารณาเรื่องที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสร้างเครื่องมือสูง 6) ด้านการเก็บรวบรวมข้อมูล มีปัญหาอันดับ 1 เรื่องเสียค่าใช้จ่ายในการเก็บรวบรวมสูง แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ นักศึกษาต้องกำหนดพื้นที่ที่สะดวกและประหยัด 7) ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลมีปัญหาอันดับ 1 เรื่องการที่ไม่กำหนดให้เรียนคอมพิวเตอร์ในการประมวลผลข้อมูลทำให้นักศึกษาไม่สามารถอ่านผลจากการประมวลผลข้อมูลของคอมพิวเตอร์ได้ แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ จัดเป็นหลักสูตรระยะสั้น สาขาวิชากำหนดให้นักศึกษาเรียนเป็นวิชาบังคับเลือก 8) ด้านการเขียนวิทยานิพนธ์ มีปัญหาอันดับ 1 เรื่องมีการปรับแก้แต่ละบทหลายรอบ บางครั้งก็กลับมาเหมือนเดิมทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการพิมพ์มาก แนวคิดในการแก้ปัญหาทำได้โดยผู้ทำวิทยานิพนธ์เก็บต้นฉบับที่อาจารย์ที่ปรึกษาให้แก้ไขไว้เป็นหลักฐาน ศึกษาแนวการเขียนในเบื้องต้นก่อนที่จะเขียนในแต่ละบท เขียนตามแนวของรุ่นพี่ที่จบไปแล้วซึ่งมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์คนเดียวกัน และแก้ที่ละบทเพื่อป้องกันการสับสน 9) ด้านการสอบวิทยานิพนธ์มีปัญหาอันดับ 1 เรื่องกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่เป็นที่ปรึกษาเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมแนวคิด ทำให้นักศึกษาต้องแก้ไขปรับปรุงมาก แนวคิดในการแก้ปัญหา คือนักศึกษาควรจดบันทึกคำปรึกษาในแต่ละครั้งเพราะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อาจลืม และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ควรพูดคุยกันไว้ก่อนบ้าง เพื่อแนวคิดจะได้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน 10) ด้านบทบาทของ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีปัญหาอันดับ 1 เรื่องอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไม่สามารถให้คำปรึกษาในเรื่องของการสร้างเครื่องมือได้ แนวคิดในการแก้ปัญหา คือ นักศึกษาสามารถขอคำปรึกษาได้จากอาจารย์ภาควิชาประเมินผลและการวิจัยการศึกษาหรือควรรหาอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความชำนาญในเรื่องการสร้างเครื่องมือเป็นที่ปรึกษาร่วม หรือนักศึกษาเปลี่ยนหัวข้อใหม่ให้ตรงกับความถนัดของอาจารย์ 11) ด้านอื่นๆ มีปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับห้องสมุดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คือหนังสือมีในบัตรรายการแต่ไม่มีในชั้นวาง บริการถ่ายเอกสารในห้องสมุดไม่มีคุณภาพ สื่อความรู้ทุกอย่างมีน้อย วิทยานิพนธ์มีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการ แนวคิดในการแก้ปัญหาคือ เจ้าหน้าที่ที่ต้องตรวจสอบบัตรรายการกับหนังสือให้มีตรงกันโดยเร็ว ป้องกันการขโมยให้ดีกว่านี้ จัดหนังสือที่มีผู้ส่งคืนในชั้นให้เร็วที่สุด มีตู้รับฟังความคิดเห็น พิจารณาเลือกร้านที่ให้บริการถ่ายเอกสารและเพิ่มจำนวนเพื่อรับบริการให้มากขึ้น เพิ่มงบประมาณค่าเอกสาร ตำรา งดให้ยืมวิทยานิพนธ์ให้ใช้เฉพาะในห้องสมุดเท่านั้น เจ้าหน้าที่ต้องเพิ่มความรับผิดชอบให้มากขึ้น หมั่นตรวจสอบถ้าวิทยานิพนธ์เล่มใดหายต้องถ่ายเอกสารเพิ่มทันที

สิริรัตน์ คุณจักร (2539) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่สามารถจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยเกี่ยวกับตัวนิสิตที่ทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ 1) การลามาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์สำเร็จหรือกลับไปทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ 2) ความรู้ความสามารถของนิสิตด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเลือกเทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติ 3) ลักษณะนิสัยส่วนบุคคล 4) อายุ ส่วนปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ 1) เวลาในการให้คำปรึกษาและการให้กำลังใจจากอาจารย์ที่ปรึกษา 2) ความต่อเนื่องในการทำวิทยานิพนธ์และการบริหารเวลา 3) งบประมาณในการทำวิทยานิพนธ์ 4) ผู้ช่วยในการทำวิทยานิพนธ์ ขั้นตอนการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การตรวจคำผิดและการพิมพ์วิทยานิพนธ์ 5) แหล่งข้อมูล 6) ความร่วมมือของกลุ่มตัวอย่าง 7) การใช้เวลาในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของผู้ทรงคุณวุฒิ และ 8) ความถูกต้อง รวดเร็วและตรงต่อเวลาของผู้พิมพ์วิทยานิพนธ์

สายรุ้ง แสงแจ้ง (2540) ได้พัฒนาโมเดลปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตโดยการวิเคราะห์แบบฟอลท์ทรีและลิสเรล กลุ่มประชากรที่ศึกษามีจำนวน 258 คน คือนิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2538 การวิจัยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ 1) การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการทำวิทยานิพนธ์โดยใช้กระบวนการวิเคราะห์แบบฟอลท์ทรี สารสนเทศที่ได้รับจากกระบวนการวิเคราะห์แบบฟอลท์ทรีถูกนำมารวมกับสารสนเทศที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสารที่

เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสมมติฐาน 2) การตรวจสอบความเหมาะสมของโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลสรุปว่า การพัฒนาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างภายใต้เงื่อนไขของการมีทฤษฎีสันับสนุนที่ไม่เพียงพอทดสอบโมเดลสมมติฐาน พบว่า โมเดลที่พัฒนาขึ้นจากการสังเคราะห์เอกสารเพียงอย่างเดียวมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากกว่าโมเดลที่พัฒนาขึ้นจากการวิเคราะห์แบบฟอลท์ทรีและการสังเคราะห์เอกสาร ผลการตรวจสอบพบว่า โมเดลที่ดีที่สุดอธิบายความแปรปรวนของปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 28 มีค่าไค-สแควร์เท่ากับ 197.84 , $p = 0.68$ ที่องศาอิสระ 208 ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.92 ตัวแปรความสามารถของนิสิตและแรงจูงใจในการทำวิจัยมีอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อปัญหาการทำวิทยานิพนธ์

เวธกา กลิ่นวิจิต (2542) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนและการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต สาขาเอกเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 34 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามปลายเปิดแบบประมาณค่า 5 ระดับ และแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า ด้านสภาพความพร้อมด้านการเรียนการสอน สาขาเทคโนโลยีทางการศึกษาของมหาบัณฑิตขณะที่กำลังศึกษาเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ดังนี้ คือ 1) ประเด็นความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอนพบว่าเป็นผู้ที่ทราบวัตถุประสงค์รายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สามารถวิเคราะห์เนื้อหาวิชาเพื่อหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ได้ 2) ประเด็นเกี่ยวกับตัวผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึกพบว่าเป็นผู้ที่มีความตั้งใจและจริงจังในการทำงาน กล่าวถึงปัญหาต่ออาจารย์เมื่อไม่เข้าใจ ทำงานส่งทันกำหนดเสมอ และมักพบปะปรึกษาปัญหาด้านการทำวิทยานิพนธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอน และ 3) คุณลักษณะและพฤติกรรมการสอนสนับสนุนทางวิชาการของอาจารย์ผู้สอนพบว่า มีความเป็นผู้นำทางวิชาการ คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนและติดตามความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอในระดับมาก ด้านสภาพความพร้อมด้านการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตสาขาเอกเทคโนโลยีทางการศึกษาขณะที่กำลังศึกษาเรียงตามลำดับจากคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ดังนี้ คือ 1) การให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เช่น ความยินดี ความสนใจเอาใจใส่ การให้เวลา การให้ความรู้และข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ 2) สภาพบรรยากาศที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ เช่น การพิมพ์วิทยานิพนธ์ด้วยตนเอง และ 3) ความพร้อมของผู้ทำวิทยานิพนธ์ เช่น ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย การค้นคว้า เอกสารตำรา อยู่ในระดับมาก

วินัย ปานนัท (2542) ได้พัฒนาโมเดลบูรณาการเชิงสาเหตุของความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามทฤษฎีความเครียดของ Lazarus and Folkman ทฤษฎีความคาดหวังของ Lawler and Porter และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โมเดลอิสระที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยตัวแปรแฝง 8 ตัว คือ การสนับสนุนทางสังคม องค์ประกอบด้านบุคคล องค์ประกอบด้านเหตุการณ์ ความขัดแย้งในบทบาท การเห็นคุณค่าใน

ตนเอง ความพึงพอใจ ความเครียด และความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 258 คน ผลการวิจัย พบว่าโมเดลที่ดีที่สุดได้แก่ โมเดลที่รวมตัวแปรจากทั้ง 2 ทฤษฎีเข้าด้วยกันสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ ได้ร้อยละ 89.7 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดล มีค่าไค-สแควร์เท่ากับ 114.082; $p = .0887$ ที่องศาอิสระ 95 $GFI = .941$; $\chi^2/df = 1.201$ ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญ คือ ความเครียด รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความขัดแย้งในบทบาท องค์กรประกอบด้านบุคคล องค์กรประกอบด้านเหตุการณ์ และความพึงพอใจ

ทรงธรรม ธีระกุล (2547) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ ผลการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง คือ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองลงมา คือ คุณลักษณะของนิสิต ประสบการณ์วิชาการของนิสิต และการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย ตามลำดับ สำหรับมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณที่มีสภาพนิสิต สถานภาพสมรส หลักสูตร การศึกษา สาขาวิชา ภารกิจงานขณะที่ทำวิทยานิพนธ์ และระเบียบวิธีของการวิจัยที่ทำวิทยานิพนธ์ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์นับจากเริ่มเข้าศึกษาจนสำเร็จ การศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่างกัน

ปนัดดา ดีพิจารณ์ (2551) ได้ศึกษาการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา 2) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษากับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 384 คน โดยมีตัวแปรในการวิจัย ประกอบด้วย ตัวแปรแฝงที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ 6 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม บุคคลที่เป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ ความวิตกกังวลและการสนับสนุนทางสังคม วัดตัวแปรแฝงจากตัวแปรสังเกตได้ 16 ตัวแปร ผลการวิจัยสรุปผลว่าโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาโดยภาพรวมประกอบด้วยตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ บุคคลที่เป็นแม่แบบมีขนาด

อิทธิพลรวมเท่ากับ .79 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์มีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ .65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และการสนับสนุนทางสังคมมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ .36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ตามลำดับ และโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไค-สแควร์เท่ากับ13.62 $p=.99$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 28 ค่า GFI เท่ากับ 1.00 ค่า AGFI เท่ากับ.98 และค่า RMR เท่ากับ 0.012 ตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของการกำกับตนเองในการวิทยานิพนธ์ได้ร้อยละ 61

สมใจ จิตพิทักษ์ (2532: 178) ได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากข้อคำถามปลายเปิดพบว่าสาเหตุที่อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไม่ยอมทำวิจัยหรือไม่ทำวิจัยทั้งที่มีความรู้ความสามารถที่จะทำได้นั้น มาจากสาเหตุหรือปัจจัยสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ 1) ด้านเวลารวมถึงภาระงานสอนและงานอื่น ๆ 2) ด้านเงินทุนและงบประมาณ 3) ด้านอุปกรณ์และเครื่องมือ 4) ด้านบุคลากรและเพื่อนร่วมงานวิจัย 5) การขาดการสนับสนุนและส่งเสริม

เสกสรรค์ ทองคำบรรจง (2539) ได้ศึกษาการวิเคราะห์เส้นทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์กับผลิตผลงานวิจัยของบุคลากรทางการศึกษาที่จบการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผลการวิจัยสรุปว่ารูปแบบการผลิตผลงานวิจัยที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีลักษณะ ดังนี้

1. ตัวแปรที่มีเฉพาะผลกระทบทางตรงต่อการผลิตผลงานวิจัย คือ ความตั้งใจในการผลิตผลงานวิจัย และทัศนคติต่อการผลิตผลงานวิจัย
2. ตัวแปรที่มีเฉพาะผลกระทบทางอ้อมต่อการผลิตผลงานวิจัยคือ ปัจจัยพื้นฐานด้านความรู้ ความเชื่ออำนาจใน-นอกตนเอง ความเครียด ความท้อถอย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
3. ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการผลิตผลงานวิจัยทั้งทางตรงและทางอ้อมคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปัจจัยพื้นฐานด้านการเงิน เวลา การสนับสนุนทางสังคม และความภาคภูมิใจในตนเอง
4. ตัวแปรที่มีผลกระทบต่อการผลิตผลงานวิจัยมากที่สุด คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐานด้านการสนับสนุนทางสังคม ความตั้งใจในการผลิตผลงานวิจัย ปัจจัยพื้นฐานด้านการเงินและด้านเวลา ทัศนคติต่อการผลิตผลงานวิจัย ความภาคภูมิใจในตนเอง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ความท้อถอย ปัจจัยพื้นฐานด้านความรู้ ความเชื่ออำนาจใน-นอกตน และความเครียดในการทำงานมีผลกระทบรวมน้อยที่สุด

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

วิชัย เตียดบัว (2534: 178 - 183) ได้ศึกษาลักษณะจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษาศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ครูที่

ตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของความรู้ การแสวงหาความรู้และนำความรู้ไปใช้นั้น เป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงด้วย

เจสมี่ (เพ็ญจันทร์ สว่างวงศ์ตระกูล, 2539: 46) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตกับความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 507 คน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความสามารถในการแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล การสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากการที่ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยหลายเล่ม ยังไม่พบว่ามีการวิจัยที่วิจัยเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ มีเพียงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียน จึงขอยกตัวอย่างเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ดังนี้

จรินทร์ วินทะไชย์ (2541: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 410 คน โดยศึกษากับปัจจัยประสพการณ์ความสำเร็จในการสอน การอนุมานสาเหตุของการสอนประสพการณ์จากตัวแบบความวิตกกังวลทัศนคติต่อวิชาที่สอน ระยะเวลาในการสอน การสอนตรงตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลทางตรงเชิงนิมิตต่อการรับรู้ความสามารถของครู คือประสพการณ์ความสำเร็จในการสอน ทัศนคติต่อวิชาที่สอนและประสพการณ์จากตัวแบบ ปัจจัยที่ส่งผลทางตรงเชิงลบต่อการรับรู้ความสามารถของครู คือ ความวิตกกังวลและการอนุมานสาเหตุของความล้มเหลวในการสอนจากความยากของงาน ปัจจัยที่ส่งผลทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของครู คือทัศนคติต่อวิชาที่สอนประสพการณ์จากตัวแบบ ระยะเวลาในการสอนและการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จในการสอนจากความพยายาม

พล กุลสุขรังสรรค์ (2546) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์องค์ประกอบความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยของนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพบว่า ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยของนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประกอบด้วยองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน 11 องค์ประกอบ ได้แก่ ความวิตกกังวลในการแปลความความวิตกกังวลในชั้นเรียน เจตคติต่อสถิติเพื่อการวิจัย การเห็นประโยชน์ของวิชาสถิติเพื่อการศึกษา ค้นคว้า ความวิตกกังวลในการสอบ ความกลัวการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ ความกลัวทางภาษาสถิติ อึดอัดโน้มน้ำในการคำนวณ ความกลัวที่จะขอความช่วยเหลือ ความสนใจในสถิติเพื่อการวิจัยและความวิตกกังวลในการคำนวณทางสถิติ ซึ่งทั้ง 11 องค์ประกอบสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 63.989 ของความแปรปรวนทั้งหมด

สิทธิ รัตนวารี (2547) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง การสนับสนุนทางสังคม กับวิถีชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 298 คน ผลการวิจัยสรุปว่า 1) การรับรู้ความสามารถของตนเองและการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวิถีชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) การรับรู้ความสามารถของตนเองและการสนับสนุนทางสังคมมีอำนาจร่วมกันในการทำนายวิถีดำเนินชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพได้ร้อยละ 44.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และพบว่า การสนับสนุนทางสังคมสามารถทำนายวิถีชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพได้มากกว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง

เต็มฤทัย เมฆสุวรรณ (2547) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต ชั้นปีที่ 4 สถาบันราชภัฏเขตภาคเหนือตอนล่าง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 272 คน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการสอนมีความสัมพันธ์กับเพศ สภาพ การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาชีพครู และบุคลิกภาพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

อนวนวูบซึ่ (Onwuegbuzie.1997) ได้ทำการศึกษาความวิตกกังวลในการเขียนเค้าโครงการวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 81 คน จากสาขาวิชาต่าง ๆ ที่ไม่ใช่สถิติที่ลงทะเบียนเรียนวิชาระเบียบวิธีวิจัยเบื้องต้นใน 4 คาบ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ทางภาคใต้ตอนกลางในสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงร้อยละ 86.44 งานวิจัยชิ้นนี้ใช้ใช้การวิเคราะห์ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ พบว่า ความวิตกกังวลในการเขียนเค้าโครงการวิจัย ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ ความวิตกกังวลในการใช้ห้องสมุด (Library anxiety) ความวิตกกังวลในสถิติ (Statistics anxiety) ความวิตกกังวลในการเขียน (Composition anxiety) และความวิตกกังวลในกระบวนการวิจัย (Research process anxiety) ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้แบ่งนักศึกษาก่อออกเป็น 3 กลุ่ม ตามคะแนนเค้าโครงที่นักศึกษาเขียนส่งอาจารย์ คือ กลุ่มที่ได้คะแนนจากการเขียนเค้าโครงวิจัยต่ำ กลาง และสูง กลุ่มละ 27 คน โดยข้อค้นพบจากข้อมูลในเชิงคุณภาพในส่วนของความวิตกกังวลในสถิติ พบว่านักศึกษาประสบปัญหาเมื่อต้องเขียนเค้าโครงการวิจัยเป็นความวิตกกังวลในสถิติ 4 ด้าน ดังนี้

1. การเห็นประโยชน์ของวิชาสถิติ (Perceived usefulness of statistics) องค์ประกอบนี้เหมือนกับองค์ประกอบการเห็นคุณค่าของวิชาสถิติ (Worth of statistics) ของครุยส์และวิลคินส์ (Cruise & Wilkins.1980) คือ นักศึกษารู้สึกว่าสถิติจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาในอาชีพหรือการศึกษาของตนในอนาคต นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในด้านนี้มากจะมองว่าวิชาสถิตินั้นนำไปใช้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า (Irrelevant) โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนในการเขียนเค้าโครงการวิจัยต่ำจะตั้งคำถามถึงประโยชน์ของสถิติ

มากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนในการแก้โจทย์วิจัยสูง ในทางตรงกันข้ามนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงจะมีเจตคติในทางบวกต่อสถิติมากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำ เช่น นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงคนบรรยายว่า “แม้ว่าฉันจะลืมนี้อาทิตย์สถิติไปมาก เพราะเรียนมาตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ในระดับปริญญาตรี แต่ฉันรู้สึกว่าคุณสถิติจะช่วยฉันในการเรียนวิชานี้และต่องานของฉัน” ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำคนหนึ่งบรรยายว่า “เป็นการเสียเวลาที่มาสอนวิชาสถิติ เพราะฉันไม่จำเป็นต้องใช้สถิติ”

2. ความกลัวภาษาสถิติ (Fear of statistics language) คือ ความกลัวโครงสร้างของสถิติ โดยเฉพาะสูตร สัญลักษณ์ และศัพท์เฉพาะต่าง ๆ นักศึกษาที่ได้คะแนนในการเขียนเค้าโครงการวิจัยที่สูงและต่ำต่างคิดว่า การเรียนวิชาสถิติเหมือนกับการเรียนภาษาอีกภาษาหนึ่ง

3. ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ (Fear of application of statistics knowledge) ในองค์ประกอบนี้ถือว่าเป็นส่วนขยายขององค์ประกอบความวิตกกังวลในการแปลความ (Interpretation anxiety) ของครุยส์และวิลคินส์ (Cruise & Wilkins.1980) โดยเป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อต้องใช้หลักการทางสถิติ เพื่อทำความเข้าใจผลของบทความงานวิจัยเชิงปริมาณหรือเพื่อเลือกการทดสอบทางสถิติที่เหมาะสมโดยนักศึกษาที่ได้คะแนนในการเขียนเค้าโครงการวิจัยต่ำมีแนวโน้มที่จะอ่านผลของบทความงานวิจัยเชิงปริมาณได้ไม่ครบถ้วน

4. ความวิตกกังวลระหว่างบุคคล (Interpersonal anxiety) เป็นความกลัวซึ่งมีสาเหตุมาจากการถามเพื่อนหรืออาจารย์ผู้สอน เพื่อขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับปัญหาหรือเรื่องที่ไม่เข้าใจทางสถิติ แม้ว่าความวิตกกังวลระหว่างบุคคลจะทำให้นักศึกษาไม่ขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับสถิติ แต่พบว่านักศึกษาที่ได้คะแนนในการเขียนเค้าโครงการวิจัยสูงบรรยายว่าเขาได้ถามอาจารย์ผู้สอนหรือเพื่อนที่ได้คะแนนสูง เช่น นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงคนหนึ่งบรรยายว่า “แม้ว่าจะเป็นการลำบากที่จะอธิบายว่าฉันจะเก็บรวบรวมข้อมูลและคำนวณเพื่อให้ได้ผลลัพธ์อย่างไร แต่ฉันต้องไปพบอาจารย์ผู้สอนและหาคำตอบให้ได้ว่าฉันจะต้องทำอะไร” ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจะบรรยายว่า “พวกเขากลัวการถามคำถามทางสถิติ นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงส่วนใหญ่จะมีระดับของความวิตกกังวลลดลงเมื่อได้ขอความช่วยเหลือ

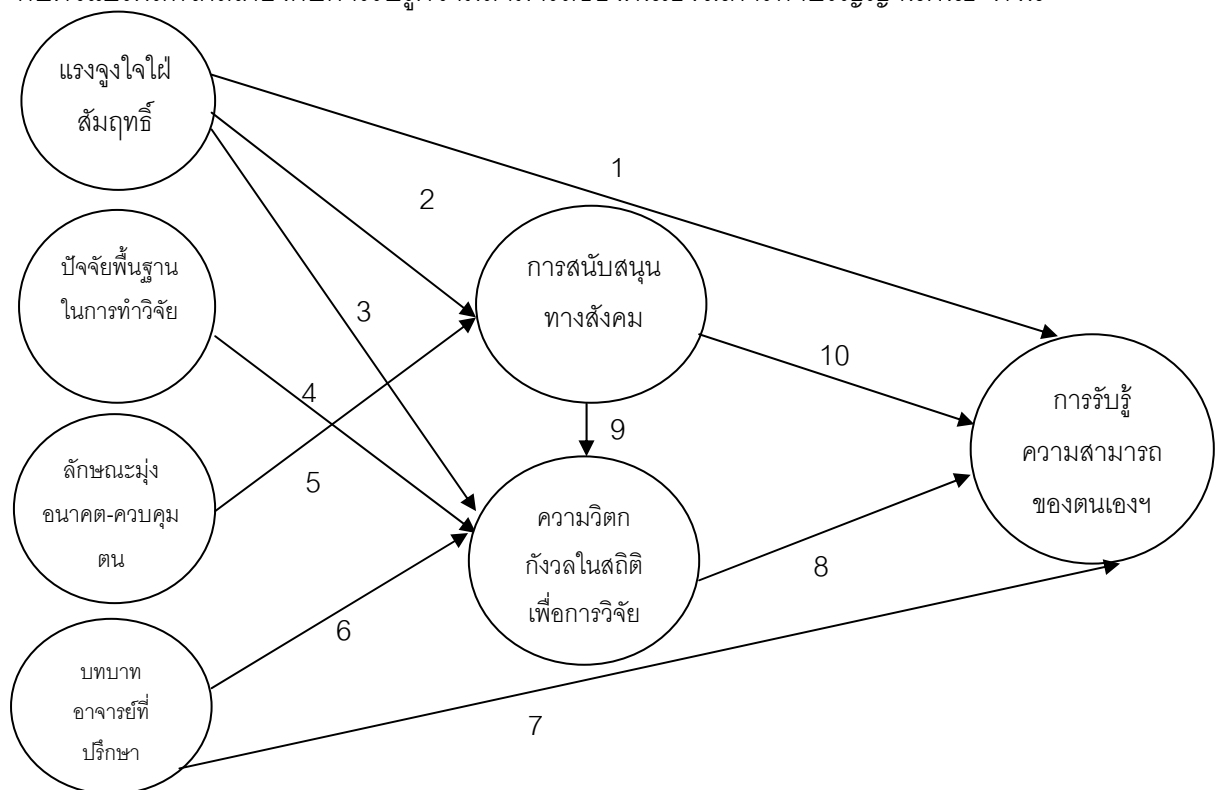
5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา

จันทร์สกลวย ปรีชามาตร (2549) ได้ศึกษาบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าแบบอิสระตามความเป็นจริงและความคาดหวังของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 348 คน ในปีการศึกษา 2548 ผลการศึกษารูปได้ว่า ในภาพรวมนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าแบบอิสระ ปฏิบัติตามบทบาทที่เป็นจริงได้น้อยกว่าบทบาทที่นักศึกษาคาดหวังไว้ในการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าแบบอิสระ การพัฒนารายงานแนวคิดในการวิจัย การพัฒนา

โครงการเสนอขอทำวิจัย การขออนุมัติโครงการเสนอขอทำวิจัย การดำเนินการวิจัย การสอบปากเปล่างานวิจัยและการประเมินงานวิจัย และการเผยแพร่ผลงานวิจัย เมื่อพิจารณาในรายละเอียด นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า อาจารย์ที่ปรึกษาได้ปฏิบัติตามบทบาทที่เป็นจริงโดยได้ให้คำแนะนำ นักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการวิจัย เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พูดคุยอย่างเปิดเผยในประเด็นต่างๆ ของ การศึกษา กระตุ้นความคิดของนักศึกษาเป็นระยะ ดำเนินการจัดสอบหัวข้อโครงร่างก่อนนำเสนอคณะ และปรับปรุงแก้ไขโครงร่างของนักศึกษาก่อนขอทำการศึกษา ช่วยสร้างความมั่นใจแก่นักศึกษาในการ สอบงานการศึกษา มีความรู้เกี่ยวกับแหล่งและช่องทางการเผยแพร่ผลงานนักศึกษา

จากการประมวลเอกสารความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามในงานวิจัยทั้งหมด จากข้างต้น ยังไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่ผู้วิจัยศึกษา ตามที่ ดุจเดือน พันธุมนาวิน (2549: 186) กล่าวว่า การประมวลความสัมพันธ์ในส่วนของตัวแปรอิสระกับกลุ่ม ตัวแปรตาม นักวิจัยไม่จำเป็นต้องแยกประมวลในแต่ละพฤติกรรมที่เป็นตัวแปรตามเพราะอาจจะหา เอกสารไม่ได้ ดังนั้นจึงให้ประมวลในส่วนนี้ในภาพรวมเป็นกลุ่มพฤติกรรม โดยประมวลความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรตามต่าง ๆ ในกลุ่มตัวแปรตามนั้น

ดังนั้น ผู้วิจัย จึงขอสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของความสัมพันธระหว่างตัวแปรเชิงสาเหตุ กับตัวแปรผลที่ใกล้เคียงกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ ดังนี้

ภาพประกอบ 6 เหตุผลของการกำหนดเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแปรภายใต้กรอบแนวคิด

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดตัวแปรต่าง ๆ ที่คาดว่าจะจะเป็นสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยอ้างอิงจากทฤษฎี แนวคิดและผลการวิจัยที่สนับสนุน ด้วยเหตุผลดังจะได้กล่าวต่อไปนี้จะนำเสนอเรียงตามลำดับเส้นทางความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรต่าง ๆ ดังตาราง 2

ตาราง 2 สรุปเหตุผลของการกำหนดเส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแปรภายใต้กรอบแนวคิด

เส้นทางที่	กลุ่มตัวแปร	ทฤษฎี แนวคิด หรือผลการวิจัยที่สนับสนุน (ผู้แต่ง/ผู้วิจัย ปีที่พิมพ์)
1	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ↓ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์	เสกสรรค์ ทองคำบรวง (2537) สายรุ้ง แสงแจ้ง (2540)
2	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ↓ การสนับสนุนทางสังคม	สมใจ จิตพิทักษ์ (2532)
3	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ↓ ความวิตกกังวล	แมคเคลแลนด์ (McClelland; et al. 1953)
4	ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย ↓ ความวิตกกังวล	สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี (2523) ชนิษฐา ทองสถิต (2538) , พล กุลสุขรังสรรค์ (2546)
5	ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ↓ การสนับสนุนทางสังคม	ดุจเดือน อิมโพธิ์. (2538).
7	บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา ปริญญานิพนธ์ ↓ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์	พรทิพย์ ทิพย์พีช (2527), กริสนา นกสกุล (2531) บุญชม ศรีสะอาด (2533) , ชนะ กองไทรย์ (2536) ดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538) , เวธกา กลิ่นวิจิต (2542) ทองธรรม ธีระกุล (2547)

ตาราง 2 (ต่อ)

เส้นทาง ที่	กลุ่มตัวแปร	ทฤษฎี แนวคิด หรือผลการวิจัยที่สนับสนุน (ผู้แต่ง/ผู้วิจัย ปีที่พิมพ์)
8	ความวิตกกังวล ↓ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์	อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) จรินทร์ วินทะไชย์ (2541)
9	การสนับสนุนทางสังคม ↓ ความวิตกกังวล	ชนิษฐา ทองสถิต (2538) , สิริรัตน์ คุณจักร (2539) วินัย ปานโท (2542) , ปนัดดา ดีพิจารณ์ (2551)
10	การสนับสนุนทางสังคม ↓ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์	กริสณา นกสกุล (2531) , สิริรัตน์ คุณจักร (2539) สิทธิ รัตนราช (2547) ปนัดดา ดีพิจารณ์ (2551)

หมายเหตุ เส้นทางที่ 6 ยังไม่พบงานวิจัยรองรับ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ กรณีศึกษานิสิตรระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตรระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ 2 – 4 หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประกอบด้วยสาขาวิชา จิตวิทยาการแนะแนว จิตวิทยาการศึกษา การบริหารการศึกษา การประถมศึกษา การศึกษาปฐมวัย การวัดผลการศึกษา การวิจัยและสถิติทางการศึกษา การศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาพิเศษ การมัธยมศึกษา เทคโนโลยีทางการศึกษา การอุดมศึกษา และอุตสาหกรรมศึกษา ทั้งที่เรียนในเวลาราชการจำนวน 214 คน และนอกเวลาราชการ 785 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 999 คน ดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนประชากร จำแนกตามชั้นปี และช่วงเวลาการศึกษา

หลักสูตร กศ.ม.	2551 (ปี2)		2550 (ปี3)		2549 (ปี4)		รวม
	ในเวลา ราชการ	นอกเวลา ราชการ	ในเวลา ราชการ	นอกเวลา ราชการ	ในเวลา ราชการ	นอกเวลา ราชการ	
จิตวิทยาการแนะแนว	5	11	18	25	12	26	97
จิตวิทยาการศึกษา	11	26	18	31	0	7	93
การบริหารการศึกษา	0	35	0	25	9	23	92
การประถมศึกษา	0	19	0	19	0	0	38
การศึกษาปฐมวัย	3	19	6	29	7	19	83
การวัดผลการศึกษา	0	9	8	16	3	17	53
การวิจัยและสถิติทางการศึกษา	0	23	13	26	6	18	86
การศึกษาผู้ใหญ่	0	5	0	6	0	10	21
การศึกษาพิเศษ	5	0	11	0	0	19	35
การมัธยมศึกษา	9	60	7	52	5	37	170
เทคโนโลยีทางการศึกษา	7	27	13	44	17	33	141
การอุดมศึกษา	6	10	5	7	3	19	50
อุตสาหกรรมศึกษา	0	12	7	10	0	11	40
รวม	46	256	106	290	62	239	999

ที่มา: งานทะเบียนและสถิติ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ปีการศึกษา 2551).

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยวางแผนกำหนดลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีจำนวนทั้งสิ้น 208 คน โดยเป็นนิสิตที่ศึกษาในเวลาราชการ 71 คน และนิสิตที่ศึกษานอกเวลาราชการ 137 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

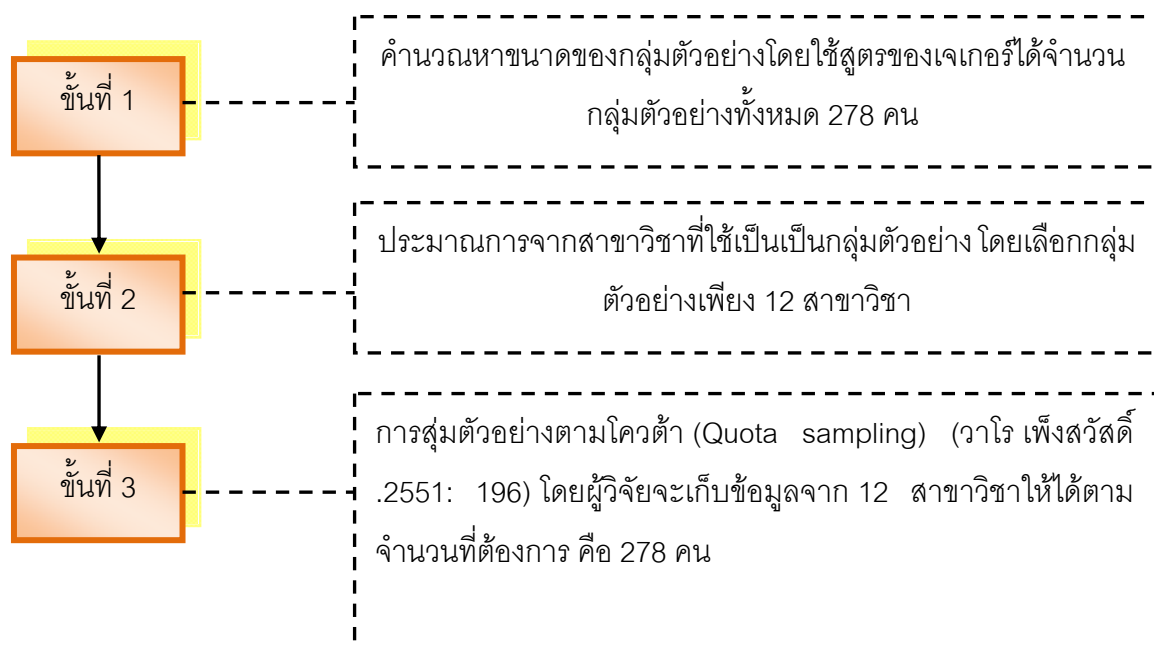
ขั้นตอนการเลือกตัวอย่าง

จากกลุ่มประชากรเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ชั้นปีที่ 2 – 4 หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีจำนวนรวม 999 คน ผู้วิจัยดำเนินการวางแผนการสุ่มตัวอย่างเป็นลำดับขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของजेเกอร์ (อุทุมพร จามรรามาน. 2537: 41; อ้างอิงจาก Jager. 1980) โดยกำหนดให้ระดับความเชื่อมั่น (Level of Confidence) ของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ 95 % หรือ $\alpha = 0.05$ ซึ่งจะทำให้ได้ค่าที่ (t - statistic) เท่ากับ 1.96 และกำหนดให้ขนาดของความคลาดเคลื่อนเป็น 5% ($e = 0.05$) ส่วนค่าสัดส่วน P นั้น ผู้วิจัยให้มีค่าเท่ากับ 0.5 เนื่องจากเป็นค่าที่ทำให้เกิดความแปรปรวนได้สูงสุดในกลุ่มตัวอย่าง ($P*Q = 0.25$) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 278 คน

ขั้นที่ 2 ประเมินการจากสาขาวิชาที่ใช้เป็นเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยเลือกทุกกลุ่มสาขาวิชา ยกเว้น สาขาการประถมศึกษาซึ่งมีจำนวนน้อย ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเลือกกลุ่มตัวอย่างเพียง 12 สาขาวิชา

ขั้นที่ 3 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่มักจะเป็นนิสิตที่เรียนรายวิชาหลัก (Course Work) ครบตามโครงสร้างหลักสูตรแล้วอยู่ในระหว่างดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ซึ่งไม่ต้องเข้ามาวิทยาลัยตามเวลาที่ตารางเรียนกำหนดไว้ จึงทำให้เกิดความไม่สะดวกในการเข้าถึงการเก็บข้อมูล ตามที่ พิซิต พิทักษ์เทพสมบัติ (2547: 163) กล่าวว่า ความผิดพลาด (errors) ในการสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่างอันเนื่องมาจากความผิดพลาดที่เกิดจากผู้ตอบหรือตัวอย่างที่เกิดขึ้นในกรณีที่ถูกเป็นกลุ่มตัวอย่างไม่อยู่ ทำให้ผู้วิจัยต้องดำเนินการปรับแผนการสุ่มตัวอย่างตามภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 ขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างมาครบทั้ง 3 ขั้นตอนแล้วพบว่ายังไม่ได้กลุ่มตัวอย่างตามแผนที่กำหนดไว้ กล่าวคือได้เพียง 208 คน ดังตาราง 4 ผู้วิจัยจึงไปค้นคว้าหาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว พบว่าสาเหตุของปัญหาดังกล่าวเกิดจากความผิดพลาดจากผู้ตอบหรือตัวอย่างที่เกิดขึ้นในกรณีที่ผู้ตอบเป็นกลุ่มตัวอย่างไม่อยู่ และความคลาดเคลื่อนจากการไม่ตอบตามแนวทางของประชุม สุวัตถิ (2552: 500 - 501) ที่กล่าวว่า ความคลาดเคลื่อนจากการไม่ตอบนั้น อาจเป็นการไม่ตอบคำถามใดเลยของผู้ตอบ เรียกว่า การไม่ตอบบางหน่วย หรือไม่ตอบคำถามบางข้อ เรียกว่า การไม่ตอบบางข้อ หากมีการไม่ตอบมาก จะมีผลต่อค่าประมาณจากการสำรวจ ความเอนเอียงของค่าประมาณ มักมีค่าเพิ่มขึ้นเมื่ออัตราการไม่ตอบสูงขึ้น ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาคความคลาดเคลื่อนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหการไม่ตอบโดยการนัดสัมภาษณ์เพิ่มเติม คือ เพิ่มความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 3 เป็นการศึกษาพฤติกรรมการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในลักษณะกรณีศึกษา จำนวน 5 คน เพื่อเป็นการเพิ่มน้ำหนักความน่าเชื่อถือได้ของผลการวิจัยทั้งที่ศึกษาในเชิงปริมาณและลักษณะกรณีศึกษา

ตาราง 4 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่ใช้ในโมเดลการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น แยกตามกลุ่มสาขาวิชาของหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชา	จำนวน (คน)
จิตวิทยาการแนะแนว	32
จิตวิทยาการศึกษา	11
การบริหารการศึกษา	16
การศึกษาปฐมวัย	8
การวัดผลการศึกษา	19
การวิจัยและสถิติทางการศึกษา	39
การศึกษาผู้ใหญ่	4
การศึกษาพิเศษ	12
การมัธยมศึกษา	34
เทคโนโลยีทางการศึกษา	16
การอุดมศึกษา	5
อุตสาหกรรมศึกษา	12
รวม	208

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างตามสะดวก จากกลุ่มนิสิตที่รู้จักกันเป็นการส่วนตัว เพื่อความสะดวกในการตอบรับการสัมภาษณ์ แล้วติดต่อขอนัด สัมภาษณ์ตามวัน เวลา ที่ผู้ให้สัมภาษณ์สะดวก แบ่งเป็นนิสิตที่มาจากภาควิชาการวิจัยและวัดผล การศึกษา 3 คน ภาควิชาจิตวิทยา 1 คน และภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา 1 คน

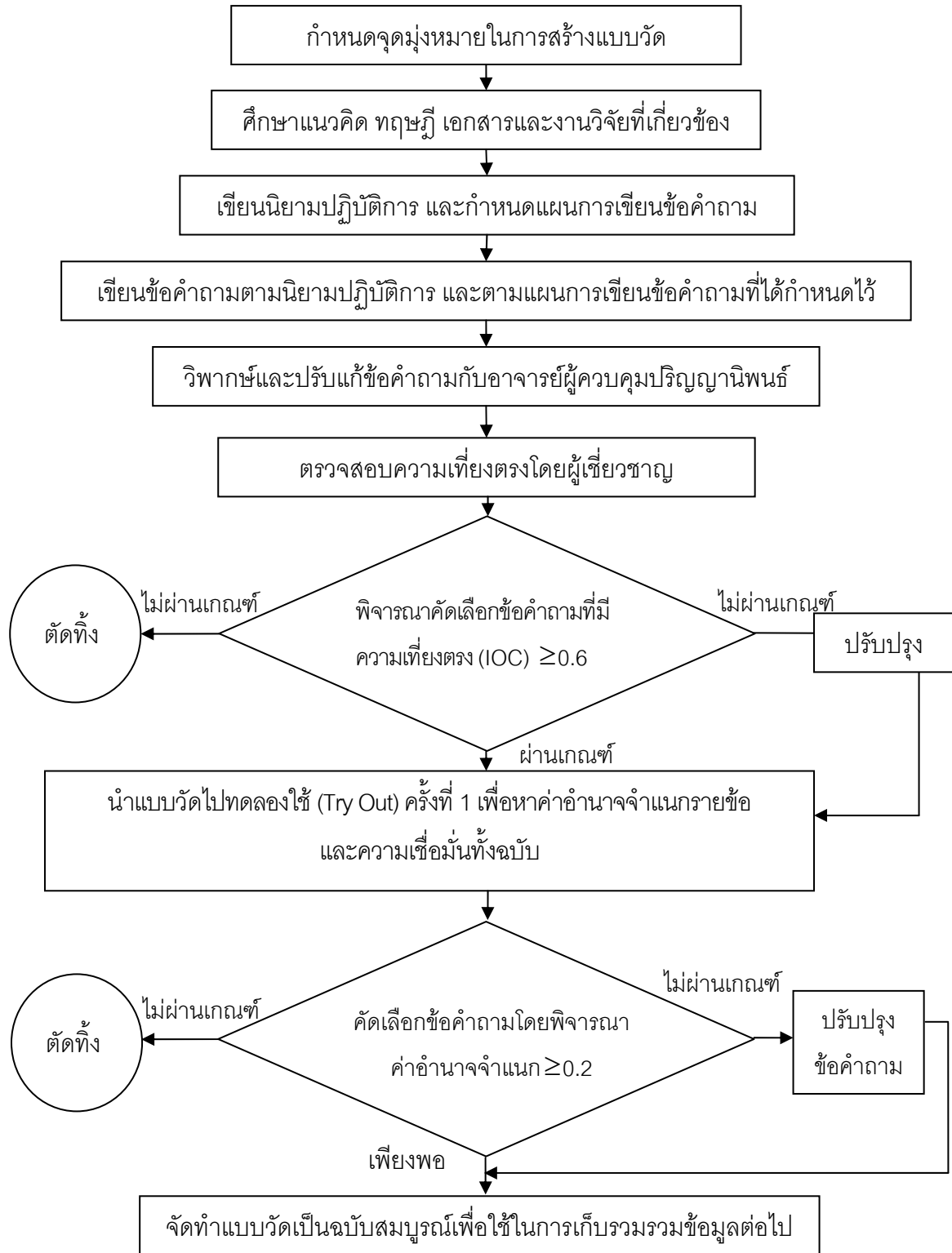
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามจำนวน 7 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองรวมทั้งพัฒนามาจากผู้วิจัยท่านอื่น และแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง จำนวน 1 ฉบับ โดยสร้างตามโครงสร้างของตัวแปรเชิงสาเหตุ ดังแสดงรายละเอียดต่อไปนี้

แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์	จำนวน 40 ข้อ
แบบสอบถามวัดปัจจัยพื้นฐานในการวิจัย	จำนวน 25 ข้อ
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	จำนวน 22 ข้อ
แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย	จำนวน 20 ข้อ
แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	จำนวน 19 ข้อ
แบบสอบถามวัดการสนับสนุนทางสังคม	จำนวน 22 ข้อ
แบบสอบถามวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์	จำนวน 20 ข้อ
แบบสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปฏิญานิพนธ์	จำนวน 3 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยวางแผนการสร้างเครื่องมือในการวิจัยตามแผนภาพที่ ดังภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 ลำดับขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามแนวคิด ทฤษฎีและนิยามที่กล่าวมาแล้ว โดยมีขั้นตอนการสร้างดังภาพประกอบ 8 มีขั้นตอนในการสร้าง การพัฒนาและการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน การสนับสนุนทางสังคม และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

2. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน การสนับสนุนทางสังคม และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

3. เขียนนิยามปฏิบัติการตามคุณลักษณะที่ต้องการวัด ซึ่งได้จากการศึกษาทฤษฎีเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4. สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการโดยใช้รูปแบบการตอบของลัทธิของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท 40 ข้อ และลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยแบบสอบถามปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย 26 ข้อ พัฒนามาจากแบบวัดของเสกสรรค์ ทองคำบรรจง (2539: 346-348) แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 22 ข้อ พัฒนามาจากแบบวัดของศกฉวรรณ กาญจนภักดิ์ (2549: 154-155) แบบสอบถามความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย 22 ข้อ พัฒนามาจากแบบวัดของ พล กุลสุขรังสรรค์ (2546: 88-93) แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 22 ข้อ พัฒนามาจากแบบวัดของวิลาสลักษณ์ ชีววัลลี และคณะ (2547) แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม 22 ข้อ และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท 21 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองนำไปให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณา แล้วปรับปรุงแก้ไขก่อนให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา

5. นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อ 4 ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านเป็นผู้พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับปรากฏการณ์ที่ต้องการวัด ความถูกต้องเหมาะสม ตลอดจนการใช้ภาษาในการเขียนข้อคำถามและคัดเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Item Objective Congruence) ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่ผ่านการคัดเลือกดังนี้ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท จำนวน 39 ข้อ ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย 26 ข้อ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 21 ข้อ ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย 21 ข้อ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 21 ข้อ การสนับสนุนทางสังคม 21 ข้อ และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท 20 ข้อ

6. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการพิจารณาความสอดคล้องแล้วดังกล่าว นำมาปรับปรุงและแก้ไขให้เหมาะสม

7. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ในขั้นต้นไปทดลองครั้งที่ 1 (Try out) เก็บข้อมูลกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item-Total Correlation) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation) และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พร้อมทั้งพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความครอบคลุมคุณลักษณะที่ต้องการวัด และพิจารณาค่าความเชื่อมั่นที่เพิ่มขึ้นเมื่อตัดข้อคำถามนั้นออก รวมทั้งหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach - Coefficients) ซึ่งคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สามารถแสดงได้ดังภาคผนวก ข. และสรุปได้ดังตาราง 5

ตาราง 5 คุณภาพของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

แบบสอบถาม	จำนวน (ข้อ)	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น (α)	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (CFA)
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	40	0.649 - 0.925	0.949	0.498 - 0.932
ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย	25	0.332 - 0.729	0.897	0.224 - 0.950
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	22	0.306 - 0.778	0.909	0.250 - 0.832
ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย	20	0.109 - 0.797	0.899	0.353 - 0.938
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	19	0.437 - 0.729	0.919	0.484 - 0.795
การสนับสนุนทางสังคม	22	0.357 - 0.799	0.941	0.501 - 0.879
บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์	20	0.496 - 0.810	0.949	0.428 - 0.885

8. แก้ไขปรับปรุงแบบสอบถาม จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง และนำแบบสอบถามที่เก็บได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบทั้งหมด

การสร้างแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างเพื่อการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว แล้วนำไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อคำถาม เพื่อเป็นประโยชน์ในการวินิจฉัยข้อมูล โดยแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลมีข้อคำถาม ดังตัวอย่างเช่น เพศ รหัส 2 ตัวแรกของนิสิต เป็นต้น

2. แบบสัมภาษณ์ประเภทมีโครงสร้าง

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานปริญญาโทของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ทั้ง 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการเขียนเค้าโครงปริญญาโท ขั้นตอนการดำเนินการทำปริญญาโท และภายหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการทำปริญญาโท โดยหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง ดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ แล้วนำตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุในสมการโครงสร้าง ทั้ง 6 ตัวแปร มากำหนดเป็นโครงสร้างของข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์

2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและความมุ่งหมายของการวิจัย

2.3 นำแบบสัมภาษณ์ไปให้ประธานและกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโทตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัยแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท ที่พัฒนาและสร้างขึ้นเครื่องจากผู้วิจัยท่านอื่นตามตัวแปรต่าง ๆ จำนวนทั้งสิ้น 7 ฉบับ ดังนี้

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 1: การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท
คำชี้แจง

1. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการทำปริญญาโทฉบับนี้มีจำนวน 40 ข้อ
2. ให้นิสิตอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อความว่า นิสิตคิดว่านิสิตสามารถที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้หรือไม่

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 2: ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

คำชี้แจง ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยในแบบสอบถามนี้มี 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐานด้านความรู้ในการทำวิจัย ปัจจัยพื้นฐานด้านเวลา ปัจจัยพื้นฐานด้านสิ่งที่เลือกอำนวยความสะดวกในการทำวิจัย โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านความรู้ นิสิตมีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด						
1	ระเบียบวิธีวิจัยที่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่ท่านต้องการทำ ปฏิญานิพนธ์ เช่น การวิจัยเชิงปริมาณ การวิจัย เชิงคุณภาพ					
ด้านเวลา ในการทำปฏิญานิพนธ์ จำเป็นต้องอาศัยเวลาเป็นปัจจัยสำคัญ นิสิตคิดเวลาที่ใช้ทำ ภารกิจต่าง ๆ ต่อไปนี้เป็นอุปสรรคต่อการทำปฏิญานิพนธ์ในระดับใด						
3	เวลาที่ใช้ในงานหลักหรืองานประจำตามหน้าที่					
ด้านสิ่งที่เลือกอำนวยความสะดวกในการทำปฏิญานิพนธ์ นิสิตได้รับความสะดวกในการใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ในระดับใด						
4	ตำราทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในหอสมุด					
5	วารสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศใน หอสมุด					

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 3: แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อนั้นว่านิสิตเห็นด้วยหรือตรงกับการปฏิบัติในระดับใด เมื่อพิจารณาแล้วให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติ ดังนี้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความกระตือรือร้น						
1	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นจะทำปริญญาพันธ์ให้สำเร็จไม่ว่าจะยากเพียงใดก็ตาม					
ความพยายามพึ่งตนเอง						
2	ข้าพเจ้าคิดหัวเรื่องปริญญาพันธ์ด้วยความคิดของตนเอง					
ความรับผิดชอบ						
3	ข้าพเจ้านำความก้าวหน้าในการทำปริญญาพันธ์ไปรายงานกับอาจารย์ที่ปรึกษาตามนัดเสมอ					

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 4: ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ						
1	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อไม่สามารถตอบได้ว่าข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตามเป็นข้อมูลระดับใด					
ความวิตกกังวลทางเครื่องมือ						
2	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจ หากต้องทำการคำนวณค่าทางสถิติด้วยตนเอง					
ความวิตกกังวลในการแปลความ						
3	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดตั้งแต่เริ่มต้นแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล					

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 5: ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อนั้นว่านิสิตเห็นด้วยหรือตรงกับการปฏิบัติในระดับใด เมื่อพิจารณาแล้วให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติ ดังนี้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การมองการณ์ไกลเกี่ยวกับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา						
1	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษามีส่วนช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิต					
การวางแผนเกี่ยวกับในการดำเนินการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา						
2	ข้าพเจ้าวางแผนในการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนด					
การรู้จักควบคุมตนเองและรอยคยผลที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา						
3	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมตนเองให้อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ					

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 6: การสนับสนุนทางสังคม

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การสนับสนุนทางด้านอารมณ์						
1	อาจารย์ที่ปรึกษากระตุ้นและสนับสนุนให้ข้าพเจ้าทำปริญญานิพนธ์อย่างจริงจังและต่อเนื่อง					
การสนับสนุนโดยการประเมิน						
2	กรณีข้าพเจ้าแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลผิด ข้าพเจ้าจะได้รับการชี้แนะแนวทางการแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญอย่างชัดเจน					
การให้ข้อมูลข่าวสาร						
3	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญานิพนธ์จากอาจารย์ที่ปรึกษา					

ตัวอย่าง แบบสอบถามฉบับที่ 7: บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อนั้นว่านิสิตเห็นด้วยหรือตรงกับการปฏิบัติในระดับใด เมื่อพิจารณาแล้วให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติ ดังนี้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท						
1	อาจารย์มีความรู้ลึกในศาสตร์และระเบียบวิธีการวิจัยในสาขาที่ข้าพเจ้าทำปริญญาโท					
2	อาจารย์มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าทำปริญญาโท					

ตัวอย่าง แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง

1. พฤติกรรมในขั้นการเขียนเค้าโครงปริญญาโท

1.1 ในช่วงเรียนวิชาต่างๆ (Course work) ทั้งวิชาเอกและวิชาเลือก ท่านคิดว่าท่านได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและวิธีการทางการวิจัยที่เป็นพื้นฐานการวิจัยและเลือกประเด็นต่อการทำปริญญาโทหรือไม่ เพราะเหตุใด

1.2 การได้มาซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัย ปัญหาในการวิจัย และหัวข้อปริญญาโท ท่านได้มาด้วยวิธีการใด มีอะไรเป็นแรงจูงใจในการทำปริญญาโท

2. พฤติกรรมในขั้นดำเนินการทำปริญญาโท

2.1 หลังจากที่ท่านสอบเค้าโครงผ่านแล้วและปรับแก้เค้าโครงปริญญาโทเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านดำเนินการทำปริญญาโททันทีอย่างต่อเนื่องหรือไม่

2.2 การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล ท่านดำเนินการด้วยวิธีใด ได้รับการสนับสนุนจากสังคมหรือไม่

3. พฤติกรรมภายหลังเสร็จสิ้นการทำปริญญาโท

3.1 เมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า ท่านมีความรู้ – ความเข้าใจในของวิจัยของท่านมากน้อยเพียงใด มีความเครียดต่อการสอบหรือไม่

เกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

แบบสอบถามฉบับที่ 1: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

วิธีการตรวจให้คะแนนแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการทำปริญญานิพนธ์
รูปแบบการตอบของลิสต์

ถ้านิสิตทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทำไม่ได้ นิสิตจะได้ 0 คะแนน

ถ้านิสิตทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทำได้ แต่ละระดับความเชื่อมั่นมีเกณฑ์การให้คะแนน

ดังนี้

ตอบช่องที่	1	ให้	1	คะแนน
ตอบช่องที่	2	ให้	2	คะแนน
ตอบช่องที่	3	ให้	3	คะแนน
ตอบช่องที่	4	ให้	4	คะแนน
ตอบช่องที่	5	ให้	5	คะแนน
ตอบช่องที่	6	ให้	6	คะแนน
ตอบช่องที่	7	ให้	7	คะแนน
ตอบช่องที่	8	ให้	8	คะแนน
ตอบช่องที่	9	ให้	9	คะแนน
ตอบช่องที่	10	ให้	10	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการทำปริญญานิพนธ์
รูปแบบของลิสต์ มีจำนวนข้อ 40 ข้อ คะแนนเต็ม 400 คะแนน (ช่วงคะแนน 0 – 400)

ระดับคะแนน	การแปลความหมายของคะแนน
0.00 - 120.00	นิสิตมีความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์ต่ำมาก
120.01 - 200.00	นิสิตมีความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์ต่ำ
200.01 - 280.00	นิสิตมีความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์ปานกลาง
280.01 - 360.00	นิสิตมีความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์สูง
360.01 - 400.00	นิสิตมีความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์สูงมาก

หมายเหตุ เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนดัดแปลงมาจากทรงศรี ชำนาญกิจ (2548: 73)

แบบสอบถามฉบับที่ 2: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน
มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	การแปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยมาก
2.50 – 3.49	มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยปานกลาง
1.50 – 2.49	มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยน้อย
1.00 – 1.49	มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยน้อยที่สุด

แบบสอบถามฉบับที่ 3: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
มากที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน
มาก	4 คะแนน	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน	4 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	การแปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด
3.50 – 4.49	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก
2.50 – 3.49	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง
1.50 – 2.49	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย
1.00 – 1.49	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยที่สุด

แบบสอบถามฉบับที่ 4: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
มากที่สุด	1 คะแนน	5 คะแนน
มาก	2 คะแนน	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
น้อย	4 คะแนน	2 คะแนน
น้อยที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	การแปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยมาก
2.50 – 3.49	มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยน้อย
1.00 – 1.49	มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยน้อยที่สุด

แบบสอบถามฉบับที่ 5: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
มากที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน
มาก	4 คะแนน	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน	4 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	การแปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนมาก
2.50 – 3.49	มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนปานกลาง
1.50 – 2.49	มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนน้อย
1.00 – 1.49	มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนน้อยที่สุด

แบบสอบถามฉบับที่ 6: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
มากที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน
มาก	4 คะแนน	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน	4 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของการสนับสนุนทางสังคม

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	การแปลความหมาย
4.50 – 5.00	ได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากที่สุด
3.50 – 4.49	ได้รับการสนับสนุนทางสังคมมาก
2.50 – 3.49	ได้รับการสนับสนุนทางสังคมปานกลาง
1.50 – 2.49	ได้รับการสนับสนุนทางสังคมน้อย
1.00 – 1.49	ได้รับการสนับสนุนทางสังคมน้อยที่สุด

แบบสอบถามฉบับที่ 7: เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน
มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

คะแนนเฉลี่ยรายข้อ	การแปลความหมาย
4.50 – 5.00	อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทมีบทบาทกับนิสิตมากที่สุด
3.50 – 4.49	อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทมีบทบาทกับนิสิตมาก
2.50 – 3.49	อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทมีบทบาทกับนิสิตปานกลาง
1.50 – 2.49	อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทมีบทบาทกับนิสิตน้อย
1.00 – 1.49	อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทมีบทบาทกับนิสิตน้อยที่สุด

หมายเหตุ เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนดัดแปลงมาจากชูศรี วงศ์รัตน์ (2546: 74 - 75)

วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือ จากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับทางภาควิชาต่าง ๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
2. จัดเตรียมจำนวนแบบสอบถามที่ได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพแล้ว ให้มีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเตรียมไว้จำนวน 400 ฉบับ เพื่อใช้ในการคัดเลือกแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบไม่สมบูรณ์ หรือมีร่องรอยของความไม่ตั้งใจตอบ
3. จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมไว้ ไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการชี้แจงให้กับกลุ่มตัวอย่างทราบถึงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อให้ได้ผลในการตอบตรงกับความ เป็นจริงมากที่สุด
4. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถามทุกฉบับ โดยคัดแยกฉบับที่มีการตอบสมบูรณ์ไว้ พบว่าได้แบบวัดที่สมบูรณ์จำนวน 194 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 93.27 จากจำนวน 208 ฉบับ ที่เหลือ 14 ฉบับ ผู้ตอบไม่สมบูรณ์ และ 192 ฉบับเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างไม่ได้
5. นำแบบวัดฉบับสมบูรณ์ มาทำการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำคะแนนมาจัดระบบข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
6. ในส่วนของการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยติดต่อด้านนิติศึกษาศาสตร์ที่กำลังเรียนหรือทำงานใกล้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอสัมภาษณ์ โดยสอบถามความสมัครใจก่อนให้การสัมภาษณ์ แล้วนัดหมายวัน เวลาที่ผู้ให้สัมภาษณ์สะดวกในช่วงสิงหาคม ถึง ตุลาคม 2552 รวมทั้งขออนุญาตบันทึกเสียงในวันที่ทำการสัมภาษณ์ไว้ด้วย

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นโดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าความเบ้ (SK) และความโด่ง (KU) ของข้อมูล
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างโมเดลสมมติฐานตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น (Structural Equation Modeling: SEM) เพื่อวิเคราะห์โมเดลตามสมมติฐานที่กำหนดและค่าสถิติสำคัญที่ใช้ตรวจสอบความสัมพันธ์ของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้แก่

2.1 ดัชนีความกลมกลืนสัมบูรณ์ (Absolute Fit Index)

2.1.1 ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square: χ^2) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความกลมกลืนของโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในการทดสอบโมเดลต้องการให้ค่าสถิติไค-สแควร์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$) เพราะต้องการยืนยันว่าโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ไม่แตกต่างกัน ถ้าไค-สแควร์มีค่าสูงมาก และมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าฟังก์ชันความกลมกลืนมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ โมเดลตามสมมติฐานยังไม่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ซึ่งผู้วิจัยต้องดำเนินการปรับข้อมูลต่อไปจนเมื่อได้ค่าไค-สแควร์ต่ำและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจึงแสดงว่าโมเดลตามสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.1.2 ค่าดัชนีอัตราส่วนไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-Square Ratio) ซึ่งเป็นอัตราส่วน ระหว่างค่าไค-สแควร์กับองศาอิสระ (ไค-สแควร์หารด้วยองศาอิสระ) ในกรณีที่ค่าดัชนีอัตราส่วนไค-สแควร์สัมพัทธ์น้อยกว่า 2 แสดงว่าโมเดลตามสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (เสรี ชัดรัมย์. 2548: 108; อ้างอิงจาก Mueller. 1996)

2.1.3 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index: GFI) จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และค่า 1 ค่าดัชนี GFI ที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าโมเดลตามสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าดัชนี GFI ควรมีค่าสูงกว่า 0.90 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2549: 214)

2.1.4 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้ (Adjusted Goodness of Fit Index: AGFI) เมื่อนำดัชนี GFI มาปรับแก้ โดยคำนึงถึงขนาดขององศาอิสระ ซึ่งรวมทั้งจำนวนตัวแปรและขนาดของกลุ่มตัวอย่างจะได้ค่าดัชนี AGFI ซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับค่าดัชนี GFI โดยจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และค่า 1 ค่าดัชนี AGFI ที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าโมเดลตามสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าดัชนี AGFI ควรมีค่าสูงกว่า 0.90 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2549: 214)

2.1.5 ดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (Standardized Root Mean Squared Residual: SRMR) แสดงขนาดของส่วนที่เหลือโดยเฉลี่ยจากการเปรียบเทียบระดับความกลมกลืนของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ค่าดัชนี SRMR ควรมีค่าต่ำกว่า 0.05 (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2549: 213)

2.1.6 ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (Root Mean Squared Error of Approximation: RMSEA) เป็นค่าสถิติจากข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับค่าไค-สแควร์ว่าโมเดลลิสเรลตามสมมติฐานมีความเที่ยงตรงไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงและเมื่อเพิ่มพารามิเตอร์อิสระแล้วค่าสถิติมีค่าลดลง เนื่องจากค่าสถิติตัวนี้ขึ้นอยู่กับประชากรและชั้นองศาอิสระ ค่าดัชนี RMSEA จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 โดยถ้าค่าดัชนี RMSEA ต่ำกว่า 0.05 แสดงว่าโมเดลตามสมมติฐานมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี (Good Fit) ถ้าอยู่ระหว่าง 0.05 - 0.08 แสดงว่า

พอใช้ได้และถ้าอยู่ระหว่าง 0.08 - 0.10 แสดงว่าไม่ค่อยดี (Mediocre) และถ้ามากกว่า 0.10 แสดงว่าไม่ดีเลย (Poor Fit) (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. 2549: 208)

2.2 ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index)

เป็นดัชนีที่ใช้เปรียบเทียบโมเดลพื้นฐาน (Baseline) กับโมเดลตามทฤษฎีหรือโมเดลตามสมมติฐาน ซึ่งโมเดลพื้นฐานจะถูกเรียกว่า “Null” หรือ “Independence” เป็นโมเดลที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดคือ ไม่มีเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรหรือโมเดลที่เมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมมีค่าเป็นศูนย์ โดยดัชนีที่อยู่ในประเภทนี้ได้แก่ CFI (Comparative Fit Index) เป็นดัชนีที่มาปรับแก้ปัญหาของ RFI เพื่อให้ดัชนีมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ดัชนีนี้จึงเป็นดัชนีที่มาจากฐานของค่าไค-สแควร์แบบ Noncentrality ด้วยเช่นกันและเป็นดัชนีที่ไม่ได้รับผลกระทบจากขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.90 (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2543: 31; อ้างอิงจาก Bentler. 1990)

จากข้อ ค่าสถิติในขั้นต้นสามารถสรุปค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้ดังตาราง 6

ตาราง 6 สถิติที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์และเกณฑ์ที่ใช้พิจารณา

ดัชนี	สถิติที่ใช้ตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดล	เกณฑ์การพิจารณา
ดัชนีวัดความกลมกลืนสัมบูรณ์	<ul style="list-style-type: none"> - ค่าไค-สแควร์ - ค่าดัชนีอัตราส่วนไค-สแควร์สัมพัทธ์ - ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) - ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนปรับแก้ (AGFI) - ดัชนีรากมาตรฐานของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (SRMR) - ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) 	<ul style="list-style-type: none"> ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ < 2.00 > 0.90 > 0.90 < 0.05 < 0.05
ดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงเปรียบเทียบ	- CFI (Comparative Fit Index)	≥ 0.90

3. การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการนี้ศึกษา ผู้วิจัยใช้หลักการเขียนเชิงพรรณนาใน รายงานการวิจัยตามรูปแบบของรวิวรรณ ชินะตระกูล (2544: 37) ทั้ง 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1 การพรรณนาความโดยแท้ (Pure description) เป็นการเขียนพรรณนาว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไร มีอะไรหรือเป็นอย่างไร เป็นการเขียนข้อเท็จจริงมิได้มุ่งอธิบาย ดังที่ปรากฏใน ภาคผนวก ค ตารางที่ 23 - 27

3.2 การพรรณนาเพื่ออธิบาย (Explanatory description) เป็นการพรรณนาเพื่อมุ่ง อธิบายโดยเชื่อมโยงเข้าสู่ตัวทฤษฎีที่นำมาใช้ เป็นการแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรในเชิงเหตุผล หรือเชิงการทำหน้าที่ หรือเชิงความขัดแย้ง คำอธิบายในภาษาวินิจฉัยนั้นคือการเขียนในลักษณะที่ เชื่อมโยงเข้าไปสู่แนวความคิด อาจเขียนจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามทฤษฎี หรือการสรุปในรูปของ การอธิบายมีข้อความที่เป็นสมมติฐาน หรือการพรรณนาความโดยมุ่งเชื่อมโยงตัวแปรและ ความสัมพันธ์ของ 2 ตัวแปรเข้าด้วยกัน ดังที่ปรากฏในผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์อย่างมี โครงสร้าง

เนื่องจกงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมในส่วนของการนี้ศึกษาโดยใช้เทคนิควิธีการ สัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง จำนวน 5 คน ไปสู่การอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรในเชิงเหตุผลด้วย การพรรณนาความ โดยมุ่งเชื่อมโยงตัวแปรเชิงสาเหตุต่อตัวแปรตาม ตั้งแต่การเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ วินิจฉัย สังเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมในการทำปริญญานิพนธ์ เพื่อสนับสนุนความน่าเชื่อถือ ได้ของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยเทคนิคการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (Linear Structural Equation Modeling: SEM)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้สถิติรวมทั้งหมด 3 ส่วน ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งสถิติที่ใช้ประกอบด้วย สถิติที่ใช้ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ปราบกฏรายละเอียดดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของการสุ่มแบบสัดส่วนของเจเกอร์ (อุทุมพร จามรمان 2537: 41; อ้างอิงจาก Jaeger. 1980) (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดระดับความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 (α) เท่ากับ .05

$$n = \frac{(t/e)^2 P(1-P)}{1 + (1/N)[(t/e)^2 P(1-P) - 1]}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนประชากรทั้งหมด
	e	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อน
	t	แทน	ค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95 %
	P	แทน	สัดส่วนในประชากร

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 วิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยใช้วิธีหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2547: 179)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด โดยใช้วิธีการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ที่เหลือทั้งหมด (Corrected Item-total Correlation) โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (บุญเชิด ภิญญโณนนตพงษ์. 2547: 165-166)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{XY}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
	X	แทน	คะแนนของข้อคำถาม
	Y	แทน	คะแนนผลรวมของข้ออื่นๆ ที่เหลือทุกข้อ

2.3 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach α) (บุญเชิด ภิญญโณนนตพงษ์. 2547: 220)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด
	K	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ
	\sum	แทน	ผลรวมทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน (C.V.)

3.2 วิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของโมเดลสมมติฐานกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยใช้สถิติวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้น (Structural Equation Modeling: SEM)

3.2.1 ค่าสถิติไค – สแควร์ (Chi-square statistic: χ^2) (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542:

56)

$$\chi^2 = (n-1)F\left[s, \sum(\theta)\right]; d = \frac{1}{2}(k)(k+1) - t$$

เมื่อ	χ^2	แทน	ดัชนีตรวจสอบความกลมกลืนประเภทค่าสถิติไค-สแควร์
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	d	แทน	องศาอิสระ
	k	แทน	จำนวนตัวแปรสังเกตได้
	$F\left[s, \sum(\theta)\right]$	แทน	ค่าต่ำสุดของฟังก์ชันความกลมกลืนของโมเดลจากพารามิเตอร์ θ

3.2.2 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน GFI (Goodness – of – Fit Index) (Jöreskog;

& Sörbom. 1993: 123)

$$GFI = 1 - \frac{F\left[s, \sum(\hat{\theta})\right]}{F\left[s, \sum(0)\right]}$$

เมื่อ	GFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
	$F\left[s, \sum(0)\right]$	แทน	ค่า F ของโมเดลที่ไม่มีพารามิเตอร์ในโมเดล
	$F\left[s, \sum(\hat{\theta})\right]$	แทน	ค่าต่ำสุดของฟังก์ชันความกลมกลืนของโมเดลจากพารามิเตอร์ θ

3.2.3 ดัชนีค่ารากกำลังสองเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนในการแปรปรวน RMSEA

(Root Mean Square Error of Approximation) (Jöreskog; & Sörbom. 1993: 124)

$$\varepsilon = \sqrt{\frac{\hat{F}_0}{d}}$$

3.2.4 ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษที่เหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน SRMR

(Standard Root Mean squared Residual)

3.2.5 ดัชนี CFI (Comparative Fit Index) (Jöreskog; & Sörbom. 1993: 125)

$$CFI = 1 - \frac{T}{T_1}$$

3.2.6 ดัชนี AGFI (Adjusted Goodness of Fit Index) (Jöreskog; & Sörbom. 1993: 123)

$$AGFI = 1 - \frac{k(k+1)}{2d}(1-GFI)$$

เมื่อ AGFI แทน ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
 k แทน จำนวนตัวแปรที่สังเกตได้
 GFI แทน ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
 d แทน องศาอิสระ

3.2.7 ดัชนีวัดความพอเพียงของกลุ่มตัวอย่าง (Critical N: CN) (Jöreskog; & sörbom. 1993: 126)

$$CN = \frac{\chi^2_{1-\alpha}}{F} + 1$$

3.2.8 ดัชนีความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability/Composite Reliability) (Hair and others. 1995: 642)

$$\text{Construct reliability} = \frac{(\sum \text{std. loading})^2}{(\sum \text{std. loading})^2 + \sum \varepsilon_j}$$

เมื่อ std.loading แทน ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐาน
 $\sum \varepsilon_j$ แทน ค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดของแต่ละตัวแปรสังเกตได้

3.2.9 ดัชนีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted) (Hair and Others. 1995: 642)

$$\text{Variance Extracted} = \frac{\sum \text{std. loading}^2}{\sum \text{std. loading}^2 + \sum \varepsilon_j}$$

เมื่อ std.loading แทน ค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐาน
 $\sum \varepsilon_j$ แทน ค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดของแต่ละตัวแปรสังเกตได้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การเตรียมข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

- 1.1 การตรวจสอบการขาดหายของข้อมูล
- 1.2 ผลการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูล
- 1.3 การตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ของตัวแปรสังเกตได้
- 1.4 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย

- 2.1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างกับ

ข้อมูลเชิงประจักษ์

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง

ก่อนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

K	หมายถึง จำนวนข้อคำถาม
\bar{X}	หมายถึง ค่าเฉลี่ย (Means)
SD	หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviations)
C.V.	หมายถึง สัมประสิทธิ์การกระจาย
SK	หมายถึง ความเบ้
KU	หมายถึง ความโด่ง
δ_i	หมายถึง ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (Delta)
ϵ_i	หมายถึง ความคลาดเคลื่อนของการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายใน (Epsilon)
λ_i	หมายถึง น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐาน (Factor Loading)
β_i	หมายถึง ค่าน้ำหนักอิทธิพลของตัวแปรแฝงภายในที่มีต่อตัวแปรแฝงภายใน (Beta)
γ_i	หมายถึง ค่าน้ำหนักอิทธิพลของตัวแปรแฝงภายนอกที่มีต่อตัวแปรแฝงภายใน (Gamma)

ρ_c	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability)
ρ_v	หมายถึง ค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted)
TE	หมายถึง ผลกระทบรวม (Total Effect)
IE	หมายถึง ผลกระทบทางอ้อม (Indirect Effect)
DE	หมายถึง ผลกระทบทางตรง (Direct Effect)
χ^2	หมายถึง ดัชนีตรวจสอบความกลมกลืนประเภทค่าสถิติไค-สแควร์
Df	หมายถึง องศาอิสระ (Degrees of freedom)
R^2	หมายถึง สัมประสิทธิ์การทำนาย/ความสามารถของตัวบ่งชี้ที่ใช้อธิบายความแปรปรวนของตัวแปรแฝง (Coefficient of Determination)
SMC	หมายถึง ค่าสัดส่วนของความแปรปรวนของตัวแปรสังเกตได้ที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวแปรแฝง (Square Multiple Correlation)
GFI	หมายถึง ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness-of – fit Index)
AGFI	หมายถึง ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness-of – fit Index)
RMSEA	หมายถึง ดัชนีวัดความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (Root Mean Squared Error of Approximation)
SRMR	หมายถึง ดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Standardized Root Mean Squared Residual)
CN	หมายถึง ดัชนีระบุขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Critical N)
S-Eff	หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์
EFF1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นการเขียนเค้าโครงปฏิญานิพนธ์
EFF2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์
EFF3	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความสามารถของตนภายหลังเสร็จสิ้นการทำปฏิญานิพนธ์
Anxiety	หมายถึง ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย
ANX1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ
ANX2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความวิตกกังวลทางเครื่องมือ
ANX3	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความวิตกกังวลในการแปลความ

FO	หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
FO1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการมองการณ์ไกลเกี่ยวกับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
FO2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการวางแผนเกี่ยวกับในการดำเนินการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา
FO3	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการรู้จักควบคุมตนเองและรอคอยผลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา
nAch	หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
nAch1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความกระตือรือร้น
nAch2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความพยายามพึ่งตนเอง
nAch3	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความรับผิดชอบ
Basic R	หมายถึง ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย
Bas1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความรู้
Bas2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของเวลา
Bas3	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของสิ่งอำนวยความสะดวกการทำปริญญาโท
Support	หมายถึง การสนับสนุนทางสังคม
SUP1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการสนับสนุนทางด้านอารมณ์
SUP2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการสนับสนุนโดยการประเมิน
SUP3	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของการให้ข้อมูลข่าวสาร
Advisor	หมายถึง บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท
ADV1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท
ADV2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ของความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต

ตอนที่ 1 การเตรียมข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เป็นไปเพื่อการเตรียมความพร้อมของข้อมูลให้มีความเหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบการขาดหายของข้อมูล ตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูล ตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ของตัวแปรสังเกตได้ และตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป ดังนี้

1.1 ผลการตรวจสอบข้อมูลขาดหาย

ผลการวิเคราะห์การขาดหายไปของข้อมูล พบว่า การขาดหายไปของข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบสุ่ม เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามลืมตอบคำถามในบางข้อ ทำให้ข้อมูลส่วนนั้นขาดหายไป แต่เมื่อพิจารณาภาพรวมของแบบสอบถามฉบับนั้นมีความสมบูรณ์ของการตอบประมาณ 93.27% ผู้วิจัยจึงคงข้อมูลของแบบสอบถามฉบับนั้นไว้แล้วใช้วิธีประมาณค่าข้อมูลที่ขาดหายไปใส่แทน (Replacement of missing data) โดยนำค่าเฉลี่ยของตัวแปรนั้น ๆ มาเป็นคะแนนในการประมาณค่า ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ไม่ทำให้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรนั้นเปลี่ยนไปจากเดิม ข้อมูลที่ขาดหายที่พบจำนวน 14 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 6.73 ของจำนวนแบบสอบถาม 208 ฉบับ

1.2 ผลการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูล

เนื่องจากสถิติวิเคราะห์ขั้นสูงเกือบทุกชนิดมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า การแจกแจงของตัวแปร โดยเฉพาะตัวแปรตามควรมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตรวจสอบโดยวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย และตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลจากค่าความเบ้ ความโด่ง ซึ่งมีค่าไม่ควร ± 50 (Meyer; Gamst Glenn; & Guarino. 2006: 50) โดยพิจารณาค่า p-value ของสถิติทดสอบ χ^2 ซึ่งต้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงเป็นตัวแปรที่มีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 20 ตัวแปร ตัวแปรที่ใช้ศึกษารูปแบบการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์ เป็นตัวแปรสังเกตภายใน 9 ตัวแปร (ANX1-EFF3) และตัวแปรสังเกตภายนอก 11 ตัวแปร (nAch1-ADV2) ดังตาราง 7

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ความเบ้ ความโด่ง และค่าสถิติไค-สแควร์ทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร (n = 208 คน)

ตัวแปรสังเกตได้	\bar{X}	SD	C.V.	SK	KU	P-Value of χ^2
nAch1	27.053	4.233	0.156	-0.036	-0.205	0.840
nAch2	31.697	4.549	0.144	-0.031	-0.161	0.912
nAch3	26.317	4.061	0.154	-0.008	-0.125	0.966
BAS1	52.822	8.487	0.161	0.001	-0.091	0.989
BAS2	12.812	2.643	0.206	0.011	-0.019	0.994
BAS3	21.587	4.118	0.191	-0.032	-0.139	0.936
FO1	46.399	7.533	0.162	0.007	-0.136	0.955

ตาราง 7 (ต่อ)

ตัวแปรสังเกตได้	\bar{X}	SD	C.V.	SK	KU	P-Value of χ^2
FO2	18.837	2.844	0.151	-0.002	-0.187	0.890
FO3	18.909	3.413	0.180	-0.054	-0.259	0.713
ADV1	50.423	7.465	0.148	-0.096	-0.348	0.446
ADV2	32.779	5.591	0.171	-0.169	-0.522	0.084
ANX1	31.793	4.385	0.138	-0.023	-0.124	0.958
ANX2	16.024	2.622	0.164	-0.120	-0.323	0.458
ANX3	26.317	4.202	0.160	-0.013	-0.098	0.983
SUP1	23.736	5.768	0.243	0.005	-0.061	0.998
SUP2	15.976	3.857	0.241	-0.019	-0.136	0.950
SUP3	21.341	4.514	0.212	0.010	-0.034	0.997
EFF1	95.659	30.042	0.314	-0.017	-0.089	0.985
EFF2	90.947	36.221	0.398	0.009	-0.057	0.998
EFF3	39.543	15.125	0.382	0.013	-0.076	0.992

จากตาราง 7 พบว่าตัวแปรแฝงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ ความกระตือรือร้น (nAch1) ความพยายามพึ่งตนเอง (nAch2) และความรับผิดชอบ (nAch3) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรแฝงปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ ความรู้ (BAS1) เวลา (BAS2) สิ่งอำนวยความสะดวกในการทำปฏิญานิพนธ์ (BAS3) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรแฝงลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ การมองการณ์ไกลเกี่ยวกับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (FO1) การวางแผนเกี่ยวกับในการดำเนินการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (FO2) และการรู้จักควบคุมตนเองและรอยคยผลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

เกี่ยวกับการศึกษา (FO3) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรแฝงบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (ADV1) และความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต (ADV2) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรแฝงความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ (ANX1) ความวิตกกังวลทางเครื่องมือ (ANX2) และความวิตกกังวลในการแปลความ (ANX3) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรแฝงการสนับสนุนทางสังคม (Support) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (SUP1) การสนับสนุนโดยการประเมิน (SUP2) และการให้ข้อมูลข่าวสาร (SUP3) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรสังเกตได้การรับรู้ความสามารถของตนเอง (S-Eff) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นการเขียนเค้าโครงปริญญาโท (EFF1) การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นดำเนินการทำปริญญาโท (EFF2) และการรับรู้ความสามารถของตนเองภายหลังเสร็จสิ้นการทำปริญญาโท (EFF3) มีค่าความเบ้ ความโด่ง ไม่เกิน ± 5.0 เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ข้อมูลจากตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 20 ตัว เมื่อทดสอบการแจกแจงปกติรายตัวแปร พบว่า ค่าไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกตัวแปร จึงสามารถนำไปประมาณค่าความน่าจะเป็นโดยใช้วิธี ML ได้ตามข้อตกลงเบื้องต้น

1.3 การตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ของตัวแปรสังเกตได้

สถิติวิเคราะห์ทุกประเภทที่มีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์มีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Inter-correlation) ที่สัมพันธ์กันแต่ละคู่ต้องเป็นเส้นตรง ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โมเดลลิสเรลซึ่งมีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ ดังนั้นการตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทจึงเป็นสิ่งที่จะต้องวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ทำการศึกษา ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรโดยการเขียนแผนภาพการกระจาย (Scatterplots) แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

สังเกตได้ที่มีความสัมพันธ์กัน โดยตัวแปรสองตัวใดๆ จะมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงก็ต่อเมื่อกราฟที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นรูปวงรี (Meyers; & et al. 2006: 69) จากการตรวจสอบพบว่าตัวแปรสังเกตได้สองตัวใดๆ ที่มีความสัมพันธ์กันมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทุกคู่ เนื่องจากแผนภาพการกระจายแสดงความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้เป็นรูปวงรี

1.4 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา เพื่อยืนยันว่าตัวแปรที่ศึกษามีองค์ประกอบร่วมกัน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทุกตัว มีค่าอยู่ระหว่าง 0.011 ถึง 0.800 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งในทิศทางบวกและทิศทางลบ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ที่อยู่ในองค์ประกอบตัวแปรแฝงเดียวกัน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (ANX1 – ANX3) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.736 ถึง 0.769 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกทุกตัวแปร

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านการสนับสนุนทางสังคม (SUP – SUP3) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.645 ถึง 0.722 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกทุกตัวแปร

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญาณนิพนธ์ (EFF1 – EFF3) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.784 ถึง 0.823 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกทุกตัวแปร

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch1 – nAch3) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.210 ถึง 0.400 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกทุกตัวแปร

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (BAS1 – BAS3) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.590 ถึง 0.737 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกทุกตัวแปร

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO– FO3) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.392 ถึง 0.800 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกทุกตัวแปร

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในตัวแปรแฝงด้านบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญาณนิพนธ์ (ADV1 – ADV2) มีค่า 0.672 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในทิศทางบวกแสดงดังตาราง 8

ตาราง 8 เมทริกซ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

	Anxiety			Support			S-Eff			nAch			Basic R			FO			Advisor	
	ANX1	ANX2	ANX3	SUP1	SUP2	SUP3	EFF1	EFF2	EFF3	nAch1	nAch2	nAch3	BAS1	BAS2	BAS3	FO1	FO2	FO3	ADV1	ADV2
ANX1	1.000																			
ANX2	0.736**	1.000																		
ANX3	0.761**	0.769**	1.000																	
SUP1	0.092	0.171*	0.141*	1.000																
SUP2	0.073	0.123	0.098	0.722**	1.000															
SUP3	0.147*	0.237**	0.234**	0.677**	0.645**	1.000														
EFF1	0.249**	0.254**	0.277**	0.364**	0.337**	0.385**	1.000													
EFF2	0.306**	0.349	0.365**	0.302**	0.295**	0.349**	0.799**	1.000												
EFF3	0.279**	0.278**	0.313**	0.316**	0.320**	0.429**	0.784**	0.823**	1.000											
nAch1	0.337**	0.424**	0.371**	0.414**	0.401**	0.430**	0.552**	0.562**	0.538**	1.000										
nAch2	-0.057	-0.011	0.015	0.306**	0.180	0.232**	0.228**	0.182**	0.248**	0.210**	1.000									
nAch3	0.085	0.072	0.132	0.305**	0.274**	0.304**	0.311**	0.241**	0.197**	0.400**	0.318**	1.000								
BAS1	0.196**	0.263**	0.248**	0.501**	0.474**	0.416**	0.375**	0.375**	0.333**	0.553**	0.140*	0.398**	1.000							
BAS2	0.068	0.165*	0.199**	0.484**	0.470**	0.499**	0.324**	0.211**	0.268**	0.442**	0.029	0.270**	0.737**	1.000						
BAS3	0.221**	0.263**	0.247**	0.587**	0.557**	0.473**	0.423**	0.416**	0.410**	0.437**	0.105	0.342**	0.644**	0.590**	1.000					
FO1	0.194**	0.269**	0.248**	0.621**	0.591**	0.574**	0.353**	0.346**	0.316**	0.435**	0.150*	0.329**	0.492**	0.476**	0.450**	1.000				
FO2	0.124	0.209**	0.203**	0.733**	0.576**	0.603**	0.299**	0.283**	0.339**	0.371**	0.305**	0.266**	0.434**	0.417**	0.456**	0.800**	1.000			
FO3	0.216**	0.308**	0.326**	0.430**	0.381**	0.402**	0.276**	0.253**	0.302**	0.459**	0.169*	0.347**	0.560**	0.608**	0.441**	0.392**	0.406**	1.000		
ADV1	0.192**	0.241**	0.366**	0.361**	0.376**	0.301**	0.425**	0.409**	0.408**	0.487**	0.220**	0.305**	0.501**	0.525**	0.413**	0.415**	0.400**	0.669**	1.000	
ADV2	0.214**	0.317**	0.374**	0.394**	0.386**	0.351**	0.491**	0.452**	0.399**	0.461**	0.101	0.335**	0.557**	0.512**	0.576**	0.400**	0.354**	0.553**	0.672**	1.000

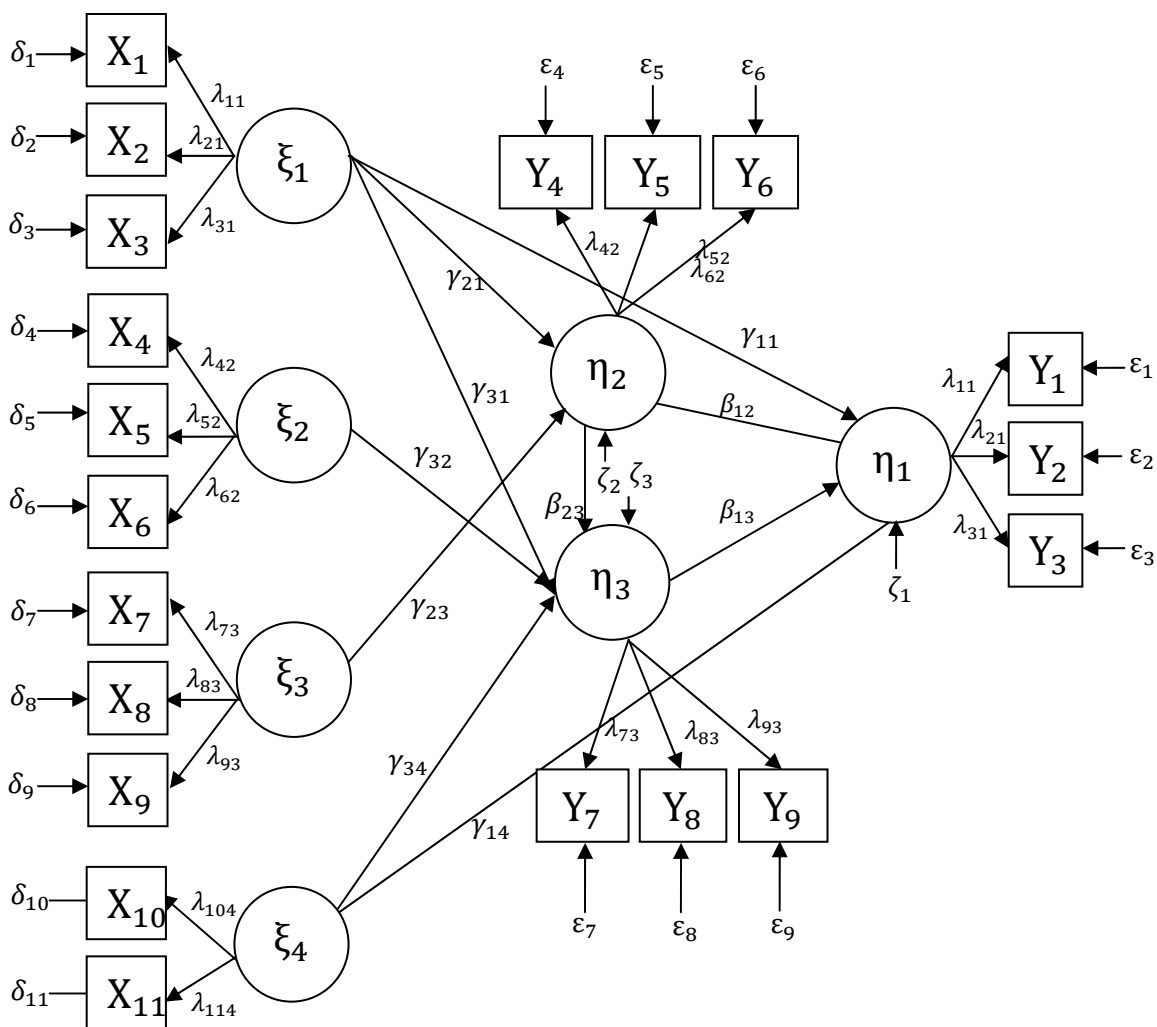
หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย

2.1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลไกของโมเดลสมการโครงสร้างกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.1.1 ผลการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model)

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญาณพันธ์ โดยการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมด้วยเทคนิคการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (Linear Structural Equation Modeling : SEM) ซึ่งลักษณะของโมเดลสมมติฐานแสดงดังภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 ค่าพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าภายในโมเดลสมมติฐาน

2.1.2 ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้าง

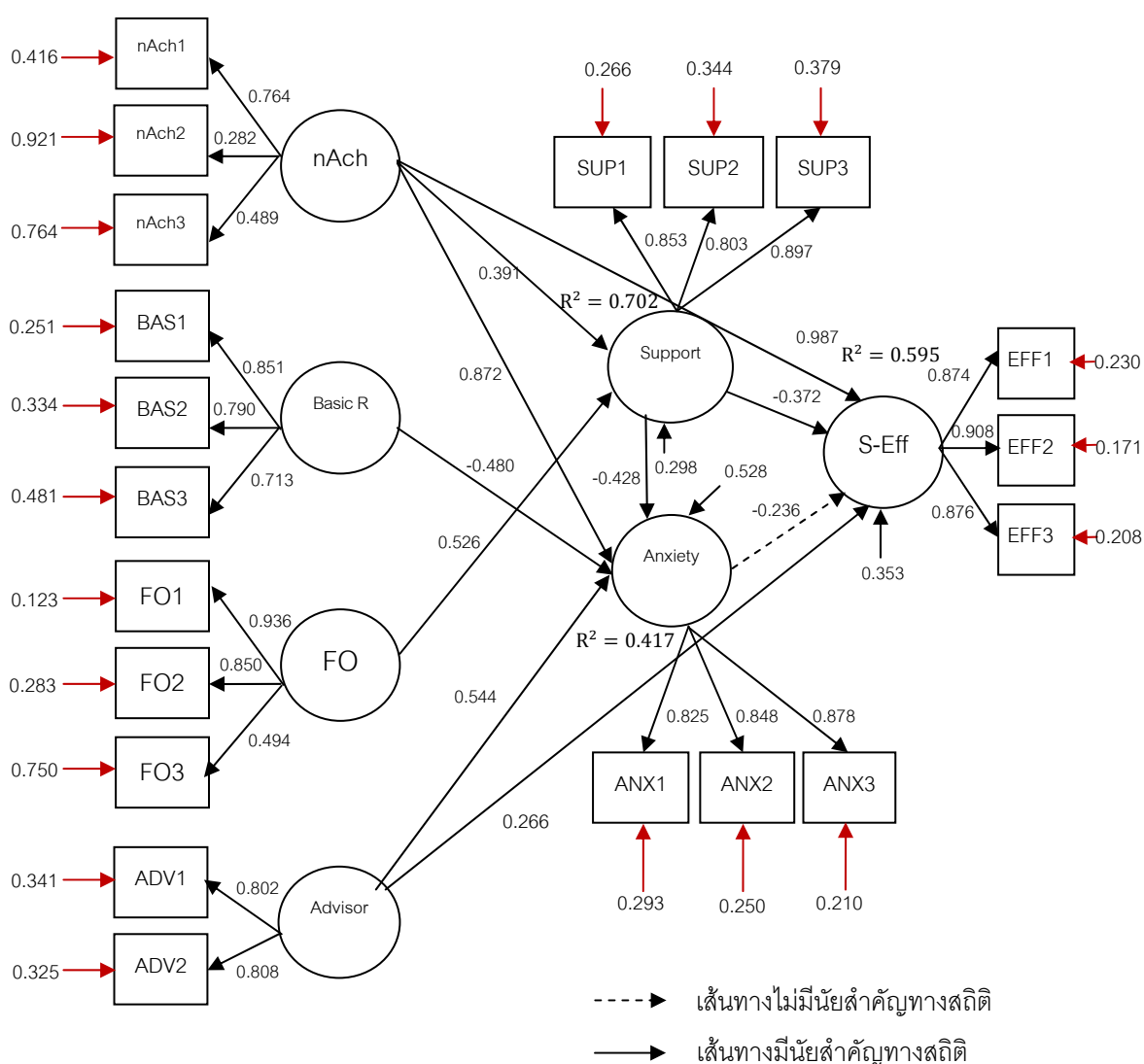
การทดสอบความกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างกับข้อมูลเชิงประจักษ์ก่อนและหลังการปรับโมเดล เป็นไปเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลที่สร้างขึ้น โดยสามารถพิจารณาผลดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืนที่สำคัญ ดังตาราง 9

ตาราง 9 ค่าสถิติความสอดคล้องของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในภาพรวม

ค่าดัชนี	เกณฑ์	ก่อนการปรับโมเดล		หลังการปรับโมเดล	
		ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา	ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
Chi-square (χ^2)		484.15		104.064	
Degrees of freedom (df)		154		103	
χ^2 / df	< 2	3.143	ไม่ผ่านเกณฑ์	1.010	ผ่านเกณฑ์
p-value of χ^2	> 0.05	0.000	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.452	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	≤ 0.05	0.090	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.007	ผ่านเกณฑ์
SRMR	≤ 0.05	0.081	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.050	ผ่านเกณฑ์
GFI	>0.90	0.832	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.952	ผ่านเกณฑ์
AGFI	>0.90	0.771	ไม่ผ่านเกณฑ์	0.902	ผ่านเกณฑ์
CN	≥ 200	86.545	ไม่ผ่านเกณฑ์	271.904	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 9 ผลดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลโครงสร้าง ก่อนปรับโมเดล ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square) มีค่าเท่ากับ 484.15 และมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.000 แสดงให้เห็นว่าโมเดลยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่เนื่องจากค่าสถิติไค-สแควร์ มีความแปรผันตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีขนาดใหญ่หรือมีมาก ยิ่งทำให้ค่าสถิติไค-สแควร์มีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงควรพิจารณาอัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (Degrees of freedom: df) ร่วมด้วย และจากผลการวิเคราะห์ พบว่า อัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระมีค่าเท่ากับ 3.143 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ($\chi^2 / df < 2$) เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความกลมกลืนร่วมด้วยพบว่าค่าดัชนีต่างๆยังไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด คือ ค่าดัชนีก่อนปรับโมเดล ค่า RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.090 ค่า SRMR มีค่าเท่ากับ 0.081 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ 0.832 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ 0.771 และค่า CN มีค่าเท่ากับ 86.545 ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับโมเดลให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ปราบปรามผลดังนี้

ผลดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลโครงสร้างตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน หลังการปรับโมเดล ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square) มีค่าเท่ากับ 104.064 และมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 อัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระมีค่าเท่ากับ 1.010 ค่า RMSEA มีค่าเท่ากับ 0.007 ค่า SRMR มีค่าเท่ากับ 0.050 ค่า GFI มีค่าเท่ากับ 0.952 ค่า AGFI มีค่าเท่ากับ 0.902 และค่า CN มีค่าเท่ากับ 271.904 ซึ่งค่าดัชนีส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และโมเดลท้ายสุดที่ทำการปรับแล้วแสดงได้ ดังภาพประกอบ 10

ภาพประกอบ 10 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ (หลังปรับโมเดล)

2.1.3 ผลการประเมินความสอดคล้องของโมเดลการวัดในสมการโครงสร้าง

เมื่อโมเดลสมการโครงสร้างมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์แล้ว เพื่อให้ได้สารสนเทศในการอธิบายผลการวิจัยเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยจึงได้พิจารณาความมีนัยสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบ ค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ และความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง เพื่อประเมินความสามารถของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปร ซึ่งผลการประเมินโมเดลการวัด แสดงได้ดังตาราง 10

ตาราง 10 การประเมินความสอดคล้องของโมเดลการวัดในโมเดลการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

ตัวแปรแฝง	ตัวแปรสังเกตได้	คุณภาพตัวแปรสังเกตได้			
		λ	t – value	$\epsilon, (\delta)$	SMC
S-Eff	EFF1	0.874 ^a		0.230	0.770
	EFF2	0.908**	18.925	0.171	0.829
	EFF3	0.876**	18.384	0.208	0.792
คุณภาพตัวแปรแฝง (S-Eff)		$(\rho_c) = 0.921$		$(\rho_v) = 0.795$	
Support	SUP1	0.853 ^a		0.266	0.734
	SUP2	0.803**	13.710	0.344	0.656
	SUP3	0.797**	13.340	0.379	0.621
คุณภาพตัวแปรแฝง(Support)		$(\rho_c) = 0.859$		$(\rho_v) = 0.670$	
Anxiety	ANX1	0.825 ^a		0.293	0.707
	ANX2	0.848**	15.009	0.258	0.742
	ANX3	0.878**	15.354	0.210	0.790
คุณภาพตัวแปรแฝง(Anxiety)		$(\rho_c) = 0.895$		$(\rho_v) = 0.740$	
nAch	nAch1	0.764 ^a	11.689	0.416	0.584
	nAch 2	0.282**	3.827	0.921	0.079
	nAch 3	0.489**	6.948	0.764	0.236
คุณภาพตัวแปรแฝง(nAch)		$(\rho_c) = 0.529$		$(\rho_v) = 0.300$	
Basic R	BAS1	0.851 ^a	15.149	0.251	0.749
	BAS2	0.790**	14.177	0.334	0.666
	BAS3	0.713**	11.959	0.481	0.519
คุณภาพตัวแปรแฝง(Basic R)		$(\rho_c) = 0.839$		$(\rho_v) = 0.635$	

ตาราง 10 (ต่อ)

ตัวแปรแฝง	ตัวแปร สังเกตได้	คุณภาพตัวแปรสังเกตได้			
		λ	t - value	$\epsilon, (\delta)$	SMC
FO	FO1	0.936 ^a	16.658	0.123	0.877
	FO2	0.850**	14.653	0.283	0.717
	FO3	0.494**	7.258	0.750	0.250
คุณภาพตัวแปรแฝง (FO)		$(\rho_c) = 0.818$		$(\rho_v) = 0.614$	
Advisor	ADV1	0.802 ^a	13.524	0.341	0.659
	ADV2	0.808**	13.521	0.325	0.675
คุณภาพตัวแปรแฝง (Advisor)		$(\rho_c) = 0.796$		$(\rho_v) = 0.661$	

หมายเหตุ: a คือค่าอ้างอิง, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 ตัวแปรแฝงภายในสมการโครงสร้าง ประกอบด้วยตัวแปรผล 1 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff) ตัวแปรแทรกกลาง 2 ตัวแปร คือ การสนับสนุนทางสังคม (Support) และความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) และตัวแปรสาเหตุภายนอก 4 ตัวแปร คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย(Basic R) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO) และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ (Advisor) ซึ่งผลการประเมินโมเดลการวัดของตัวแปรแฝงต่างๆ มีดังนี้

ตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff) ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.921 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.795 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.874 - 0.908 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีค่าความคลาดเคลื่อนจากการวัดอยู่ระหว่าง 0.171 - 0.230 แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้สูง

ตัวแปรแฝงการสนับสนุนทางสังคม (Support) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.859 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.670 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.797 - 0.853 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีค่าความคลาดเคลื่อนจากการวัดอยู่ระหว่าง 0.266 - 0.379 แสดงว่าตัวแปร

สังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้สูง

ตัวแปรแฝงความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.895 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.740 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.825 - 0.878 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีค่าความคลาดเคลื่อนจากการวัดอยู่ระหว่าง 0.210 - 0.293 แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้สูง

ตัวแปรแฝงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.529 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.300 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ความพยายามพึ่งตนเอง (nAch2) มีค่า 0.282 ซึ่งเป็นค่าต่ำที่สุดและความกระตือรือร้น (nAch1) มีค่าเท่ากับ 0.764 ซึ่งมีค่าสูงสุด มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งสองค่า แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นปานกลางและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้ปานกลาง

ตัวแปรแฝงปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย(Basic R) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.839 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.635 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.713 - 0.851 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีค่าความคลาดเคลื่อนจากการวัดอยู่ระหว่าง 0.251 - 0.481 แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้สูง

ตัวแปรแฝงลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.818 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.614 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีค่าตั้งแต่ 0.494 - 0.936 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีค่าความคลาดเคลื่อนจากการวัดอยู่ระหว่าง 0.123 - 0.750 แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้สูง

ตัวแปรแฝงบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวแปร มีความเชื่อมั่นของตัวแปรเท่ากับ 0.796 และมีค่าความแปรปรวนที่สกัดได้เท่ากับ 0.661 โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (ADV1) และความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต (ADV2) เท่ากับ 0.802 และ 0.808 ตามลำดับ

และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีค่าความคลาดเคลื่อนจากการวัดเท่ากับ 0.341 และ 0.325 ตามลำดับ แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 3 ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบได้สูง

โดยสรุปพบว่า โมเดลการวัดตัวแปรแฝงในสมการโครงสร้างของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ทุกตัวมีคุณภาพผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ที่กำหนดขึ้นสำหรับใช้เป็นตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัดของตัวแปรแฝงทุกตัวเป็นตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัดที่เหมาะสม

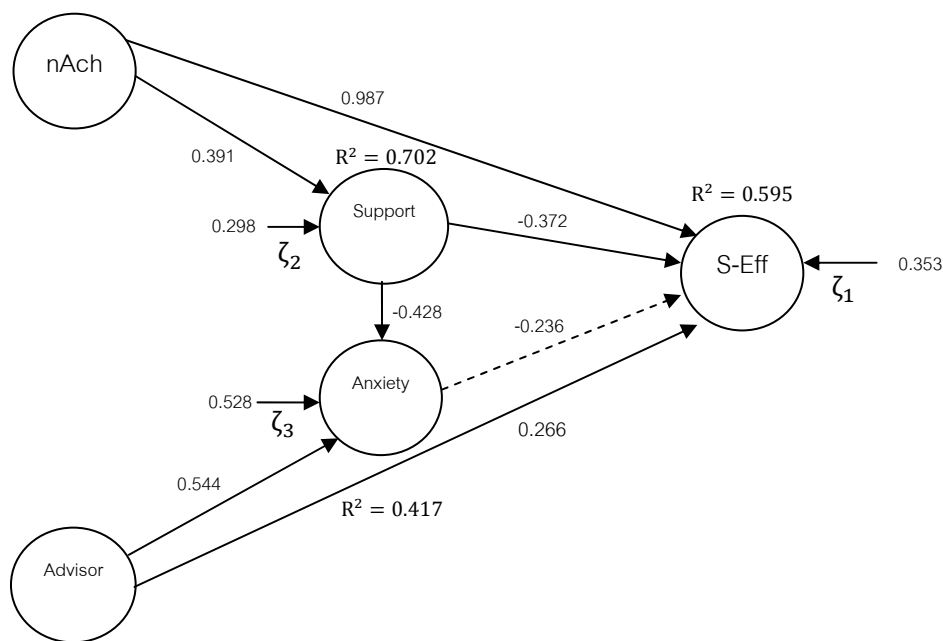
ตาราง 11 ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (Path Coefficient) ภายในสมการโครงสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

ประเภทของตัวแปร		ตัวแปรแทรกกลาง/ตัวแปรแฝงภายใน		ตัวแปรผล
		Support	Anxiety	S-Eff
ตัวแปรสาเหตุ/ตัวแปรแฝงภายนอก	nAch	0.391**	0.872**	0.987**
	Basic R	-	-0.480**	-
	FO	0.526**	-	-
	Advisor	-	0.544**	0.266**
ตัวแปรแทรกกลาง/ตัวแปรแฝงภายใน	Support	-	-0.428**	-0.372**
	Anxiety	-	-	-0.236

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 สามารถแยกอธิบายแต่ละสมการโครงสร้างได้ดังนี้

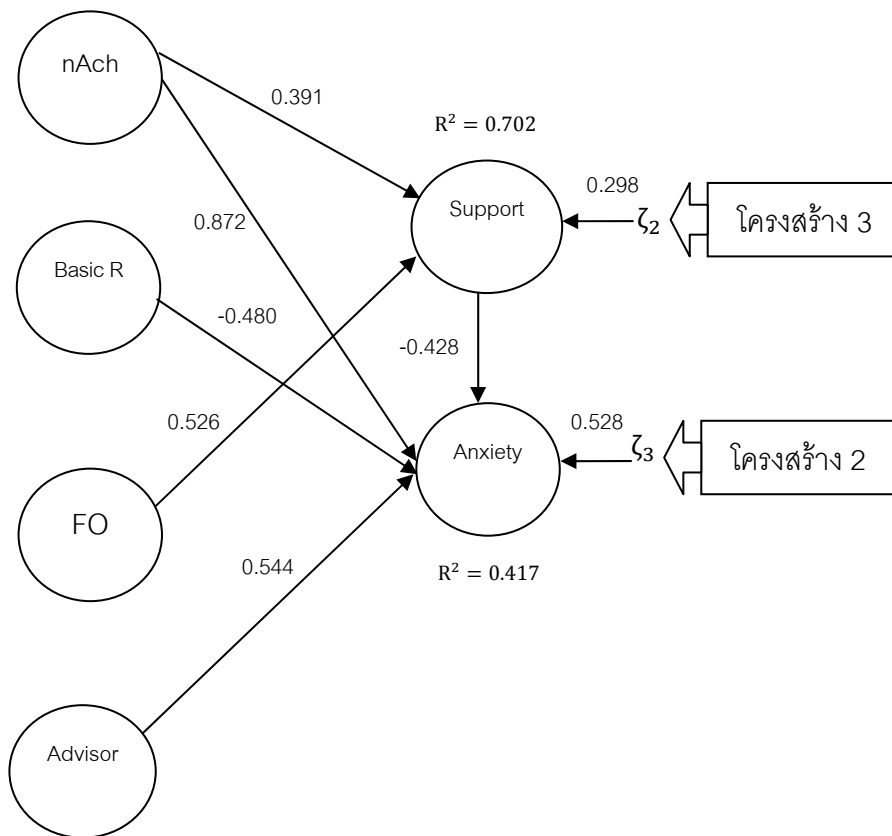
สมการโครงสร้างที่ 1 ที่มีตัวแปรแฝงด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ตัวแปรแฝงด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff) ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงภายนอกด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) มากที่สุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.987 รองลงมาได้รับอิทธิพลจากตัวแปรแฝงภายในด้านการสนับสนุนทางสังคม (Support) ตัวแปรแฝงภายนอกด้านบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ (Advisor) และตัวแปรแฝงภายในด้านความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ -0.372 0.266 และ -0.236 ตามลำดับ

ภาพประกอบ 11 โมเดลสมการโครงสร้าง 1 (หลังปรับโมเดล)

สมการโครงสร้างที่ 2 ที่มีตัวแปรแฝงด้านความวิตกกังวลในสติเพื่อการวิจัย (Anxiety) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ตัวแปรแฝงด้านความวิตกกังวลในสติเพื่อการวิจัย (Anxiety) ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงภายนอกด้วยขนาดอิทธิพลต่างๆ กัน โดยตัวแปรแฝงภายนอกที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในสติเพื่อการวิจัย (Anxiety) มากที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.872 รองลงมาคือ บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) และ ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R) และ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.544 และ -0.480 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังได้รับอิทธิพลจากตัวแปรแฝงภายในซึ่งเป็นตัวแปรแทรกกลางด้วย คือ การสนับสนุนทางสังคม (Support) มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ -0.428

สมการโครงสร้างที่ 3 ตัวแปรแฝงด้านการสนับสนุนทางสังคม (Support) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรแฝงภายนอกด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.526 และ 0.391 ตามลำดับ

ภาพประกอบ 12 โมเดลสมการโครงสร้าง 2 และ 3 (หลังปรับโมเดล)

อิทธิพลดังกล่าวข้างต้นเป็นอิทธิพลในทางตรงที่ได้มาจากค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริง ลักษณะการส่งอิทธิพลของตัวแปรต่างๆในสมการโครงสร้างนั้น ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้นเพื่อความชัดเจนในการสรุปผลอิทธิพลของตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีผลกระทบต่อตัวแปรผลในสมการโครงสร้าง ผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบขนาดของผลกระทบจากตัวแปรภายนอกที่เป็นสาเหตุไปยังตัวแปรภายในที่เป็นผล โดยแยกเปรียบเทียบขนาดของผลกระทบออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ผลกระทบรวม ผลกระทบทางตรงและผลกระทบทางอ้อม พร้อมทั้งเสนอผลค่าสัมประสิทธิ์กำหนด (Coefficient of determination: R^2) ในสมการโครงสร้าง ดังรายละเอียดในตาราง 12

ตาราง 12 ผลกระทบทางตรง (Direct effect: DE) ผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect: IE) และผลกระทบรวม (Total effect: TE) ของตัวแปรสาเหตุไปยังตัวแปรผล

ประเภท ของตัวแปร		ตัวแปรแทรกกลาง/ตัวแปรแฝงภายใน						ตัวแปรผล		
		Support			Anxiety			S-Eff		
		DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE
ตัวแปรแฝงภายนอก	nAch	0.391*	-	0.391*	0.872*	-0.167	0.705*	0.987*	-0.312	0.675*
	Basic R	-	-	-	-0.480*	-	-0.480*	-	0.113	0.113
	FO	0.526*	-	0.526*	-	-0.225*	-0.225*	-	-0.143*	-0.143*
	Advisor	-	-	-	0.544*	-	0.544*	0.266*	-0.129	0.137
ตัวแปรแทรก กลาง	Support	-	-	-	-0.428*	-	-0.428*	-0.372*	0.101	-0.271*
	Anxiety	-	-	-	-	-	-	-0.236	-	-0.236
R ²		0.702			0.417			0.595		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 สามารถอธิบายสมการโครงสร้าง ได้ดังนี้

เมื่อตัวแปรแฝงด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ตัวแปรแฝงภายในที่ส่งผลกระทบรวม (Total effect: TE) ต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ คือ การสนับสนุนทางสังคม ($\beta_{\text{Support}} = -0.271$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่งอิทธิพลในทางลบต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ สำหรับอิทธิพลโดยรวมที่ได้รับจากความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งผลกระทบรวมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์มากที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($\gamma_{\text{nAch}} = 0.675$) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ($\gamma_{\text{FO}} = -0.143$) ซึ่งส่งอิทธิพลในทางลบต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ สำหรับอิทธิพลโดยรวมที่ได้รับจากปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R) และ บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ (Advisor) ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตัวแปรแฝงภายในที่ส่งผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect: IE) ต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์มีเพียงหนึ่งตัว คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม ($\beta_{\text{FO}} = -0.143$) ซึ่งตัวแปรแฝงภายในนี้ส่งผลกระทบทางอ้อมมายังการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

โดยผ่านตัวแปรแฝงการสนับสนุนทางสังคม(Support) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับอิทธิพลทางอ้อมที่ได้รับจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์(nAch) ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย(Basic R) บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) การสนับสนุนทางสังคม (Support) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากส่งผลกระทบต่อในทางอ้อมแล้ว ยังมีตัวแปรแฝงในสมการโครงสร้างที่ส่งผลกระทบต่อทางตรง (Direct effect: DE) มาถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท (S-Eff) คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) การสนับสนุนทางสังคม (Support) และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) ซึ่งส่งผลกระทบต่อในทางตรงด้วยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.987 -0.372 และ 0.266 ตามลำดับ สำหรับอิทธิพลโดยตรงที่ได้รับจากความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีสัดส่วนของความแปรปรวนในตัวแปรแฝงด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท (S-Eff) ถูกอธิบายได้ด้วยตัวแปรอิสระในสมการโครงสร้างประมาณร้อยละ 59.50

เมื่อพิจารณาตัวแปรแฝงด้านความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) เป็นตัวแปรตามในสมการโครงสร้างที่ 2 นั้น พบว่า ตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งผลกระทบรวม (Total effect: TE) ต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) มากที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($\gamma_{nAch} = 0.705$) รองลงมาคือ บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย(Basic R) และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.544 -0.480 และ-0.225 ตามลำดับ ส่วนตัวแปรแฝงภายในการสนับสนุนทางสังคม (Support) ที่ส่งผลกระทบรวมต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.428

สำหรับกลุ่มตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect: IE) ต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO) โดยส่งผ่านการสนับสนุนทางสังคม มีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.225 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้รับอิทธิพลทางอ้อมต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ตัวแปรแฝงภายนอกยังส่งผลกระทบต่อทางตรง (Direct effect: DE) ต่อความวิตกกังวล (Anxiety) มากที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($\gamma_{nAch} = 0.872$) รองลงมาคือ บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ($\gamma_{Advisor} = 0.544$) และปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย($\gamma_{Basic R} = -0.480$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตามลำดับ สำหรับตัวแปรแฝงภายในที่ส่งผลกระทบทางตรงต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย คือ การสนับสนุนทางสังคม ($\beta_{Support} = -0.428$) โดยมีสัดส่วนของความแปรปรวนในตัวแปรแฝงด้านความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) ถูกอธิบายได้ด้วยตัวแปรอิสระในสมการโครงสร้างประมาณร้อยละ 41.70

ตัวแปรแฝงด้านการสนับสนุนทางสังคม (Support) ไม่ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรแฝงภายนอกและภายใน แต่ได้รับผลกระทบทางตรง (Direct effect: DE) จากตัวแปรแฝงภายนอก ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ($\gamma_{FO} = 0.526$) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($\gamma_{nAch} = 0.391$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีสัดส่วนของความแปรปรวนในตัวแปรแฝงด้านการสนับสนุนทางสังคม (Support) ถูกอธิบายได้ด้วยตัวแปรอิสระในสมการโครงสร้างประมาณร้อยละ 70.20

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง

ข้อตกลงของการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จะพบชื่อตัวแปร (ตัวแปรที่ขีดเส้นใต้ไว้) หมายถึงตัวแปรเชิงสาเหตุที่สอดคล้องกับตัวแปรเชิงสาเหตุของโมเดลการวิเคราะห์สมการโครงสร้างเชิงเส้นนำไปสู่การเชื่อมโยงตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม เพื่อเป็นการยืนยันความน่าเชื่อถือได้และสนับสนุนความเที่ยงตรงโมเดลการวัด

นอกเหนือจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณแล้วผู้วิจัยได้เพิ่มเติมด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะกรณีศึกษาด้วยการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างเพื่อทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมในการทำปริญญานิพนธ์ กรณีศึกษานิสิตระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 5 คน ดังนี้

กรณีที่ 1 นิสิตคนที่ 1

วันที่นัดสัมภาษณ์คือวันที่ 16 ตุลาคม 2552 เวลาประมาณ 16.00 น. โดยผู้ให้สัมภาษณ์นัดผู้สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ที่ทำงานในช่วงหลังเลิกงาน ณ โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพฯ ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 18 นาที

ลักษณะทั่วไป

คนที่ 1 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เพศหญิง อายุไม่เกิน 26 ปี มีบุคคลโดยรวมดี เป็นคนกล้าพูด กล้าตอบคำถาม น้ำเสียงหนักแน่นและมีความมั่นใจในตนเอง

ข้อมูลส่วนบุคคล

คนที่ 1 เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาวัดผลทางการศึกษา ภาคปกติ (ในเวลาราชการ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ทำปริญญานิพนธ์เสร็จสิ้นแล้ว กำลังรอรับพระราชทานปริญญาบัตร

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปริญญานิพนธ์แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. พฤติกรรมในการเขียนเค้าโครงปริญญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 1 มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยในด้านความรู้ คือ ได้รับการศึกษาในรายวิชาหลักด้านระเบียบวิธีการทางการวิจัย พื้นฐานในการทำปฏิญานิพนธ์ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ มีเวลาในการค้นคว้าหาข้อมูลในการทำปฏิญานิพนธ์อย่างเต็มที่เพราะในขณะนั้น นิสิตยังไม่ได้ทำงานประจำ ซึ่งได้รับสิ่งที่เอื้ออำนวยต่อการทำปฏิญานิพนธ์คือ แหล่งค้นหาข้อมูลภายใน สำนักหอสมุดกลางของมหาวิทยาลัย

นิสิตคนที่ 1 มีความกระตือรือร้นในการค้นคว้าหาหัวข้อปฏิญานิพนธ์ใหม่ๆ ที่มีผู้เคยศึกษาวิจัยมาเป็นจำนวนน้อย ได้รับความนิยมนในสังคมปัจจุบัน ด้วยความพยายามพึ่งตนเองอย่างไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก รวมทั้งมีความเอาใจใส่ต่อการศึกษาแม้จะพบอุปสรรคในระหว่างดำเนินการก็ตาม แสดงให้เห็นว่านิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในพฤติกรรมกรรมการทำปฏิญานิพนธ์ระดับมาก

นิสิตคนที่ 1 รู้จักวางแผนการทำปฏิญานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มหาหัวข้อ ควบคุมตนเองให้หมั่นไปศึกษาทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นว่านิสิตมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และจะเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์เพื่อรายงานความก้าวหน้า รวมทั้งขอคำปรึกษา ซึ่งนิสิตได้รับการเอื้อเฟื้อข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยเป็นอย่างดี

เมื่อถึงเวลาสอบปกป้องเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท นิสิตคนที่ 1 มีความตื่นตัว เพราะรู้สึกว่าจะตนยังมีความรู้ในด้านเนื้อหาทั้งหมดไม่ครบถ้วน แสดงให้เห็นว่า นิสิตมีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

2. พฤติกรรมในการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 1 ได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านการประเมินเป็นอย่างดีจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ได้รับแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอย่างดี เมื่อถึงช่วงเวลาเก็บข้อมูลพบกับปัญหาจากสภาวะทางการเมือง ส่งผลให้ต้องเลื่อนวันเดินทางไปกับข้อมูลแต่นิสิตยังการรู้จักควบคุมตนเองและระอคอยผลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษาโดยไม่ละทิ้งการเก็บข้อมูลซึ่งถือเป็นขั้นตอนที่ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร จึงจะได้ข้อมูลที่เข้าถึงกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริง

3. พฤติกรรมหลังเสร็จสิ้นปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 1 เกิดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยซึ่งเกรงว่าจะตอบข้อซักถามของคณะกรรมการสอบปากเปล่าไม่ได้ พบปัญหาในการแปลบทความวิจัยเป็นภาคภาษาอังกฤษ สำหรับการให้ความร่วมมือในการตีพิมพ์เผยแพร่บทความงานวิจัยของตนได้รับการสนับสนุนจากกองบรรณาธิการเป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่าตัวแปรเชิงเหตุที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ คือ วิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย และปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยในเชิงลบ และพบการสนับสนุนทางสังคมในเชิงบวก

กรณีที่ 2 นิสิตคนที่ 2

วันที่นัดสัมภาษณ์คือวันที่ 15 สิงหาคม 2552 เวลาประมาณ 13.00 น. โดยผู้ให้สัมภาษณ์นัดผู้สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ที่ห้องศึกษารายบุคคล สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 30 นาที

ลักษณะทั่วไป

คนที่ 2 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เพศหญิง อายุไม่เกิน 26 ปี มีบุคคลโดยรวมเป็นคนพูดน้อย สุภาพเรียบร้อย มีมารยาทดี

ข้อมูลส่วนบุคคล

คนที่ 2 เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา ภาคปกติ (ในเวลาราชการ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ทำปฏิญานิพนธ์เสร็จสิ้นแล้ว กำลังรอรับพระราชทานปริญญาบัตร

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปฏิญานิพนธ์แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. พฤติกรรมในการเขียนเค้าโครงปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 2 มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยในด้านความรู้ คือ ได้รับการศึกษาทั้งวิชาเอกและวิชาเลือกซึ่งวิชาเลือกเป็นวิชาด้านสังคมศาสตร์ -จิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการทำปฏิญานิพนธ์

นิสิตคนที่ 2 เริ่มค้นคว้าหาหัวข้อปฏิญานิพนธ์ที่ตนเองสนใจมาหลายประเด็น สุดท้ายแล้วจึงตัดสินใจเลือกเรื่องการเล่นพนันฟุตบอล ที่นิสิตคิดว่ากำลังได้รับความนิยมในขณะนั้น ซึ่งเป็นงานวิจัยในด้านลบและต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลนาน แสดงให้เห็นว่านิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งในด้านความกระตือรือร้น ความพยายามพึ่งตนเอง เพราะเรื่องนี้มีความยากลำบากในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งการใช้สถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์ข้อมูล

นิสิตคนที่ 2 รู้จักวางแผนการทำปฏิญานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มหาหัวข้อ ควบคุมตนเองให้หมั่นค้นคว้าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต หนังสือ รวมทั้งข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นว่านิสิตมีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน อาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์ของนิสิตเป็นผู้มีคุณลักษณะที่เหมาะสมในการให้คำปรึกษาแนะนำ มีความเป็นกันเองกับนิสิต รวมทั้งนิสิตได้รับเงินอุดหนุนในการทำวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นถึงการได้รับการสนับสนุนทางสังคมเป็นอย่างดี

เมื่อถึงเวลาสอบปกป้องเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท นิสิตคนที่ 2 เกิดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย เพราะมักคิดว่าตนเองไม่ได้เรียนในวิชาเอกสถิติหรือคณิตศาสตร์ในระดับปริญญาตรี จึงกลัวที่จะตอบคำถามกรรมการไม่ได้ แต่ยังยึดคติที่ว่า การทำปฏิญานิพนธ์ถือว่าเป็นทำแบบฝึกหัด

1 เล่ม ทุกอย่างย่อมมีจุดอ่อน หากพบก็นำมาแก้ไขปรับปรุง อีกทั้งเป็นการทำครั้งแรก ส่งผลให้นิสิตรู้สึกกลัว

2. พฤติกรรมในการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 2 เริ่มพบกับปัญหาด้านเวลาในการทำปฏิญานิพนธ์ จึงได้หยุดระยะเวลาการทำงานไประยะหนึ่งเพื่อหันมารับผิดชอบการทำงานประจำที่ได้รับมอบหมายก่อน หลังจากนั้นนิสิตก็มาดำเนินการตามแผนที่กำหนดไว้

นิสิตคนที่ 2 ได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านการให้ข้อมูลข่าวจากการศึกษาทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้แปลเป็นภาษาไทย ส่งผลให้นิสิตได้รับความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นอย่างดี แต่พบปัญหาเรื่องการรอผลประเมินเครื่องมือจากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ด้วยความจำกัดเวลาดังกล่าวทำให้นิสิตต้องปรับแผนให้สอดคล้องกับเวลาที่กระชั้นชิดและรีบเร่งเก็บข้อมูล หลังจากที่ได้ไปเก็บข้อมูลพบว่า นิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างในการตอบประเมินแบบสอบถามเป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่านิสิตได้รับการสนับสนุนในแต่ละด้านต่างกัน ประกอบด้วย การสนับสนุนทางสังคมในทิศทางบวกและทิศทางลบ

อาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์เป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของนิสิตมาก นิสิตได้รับคำแนะนำปรึกษาการทำปฏิญานิพนธ์ด้วยการแนะนำว่าชื่อหนังสือเล่มใดที่เกี่ยวข้องถ้ากรณีผลการวิเคราะห์ข้อมูลติดปัญหาอะไร อาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์จะช่วยตรวจสอบและชี้แนะวิธีการที่ถูกต้องให้แก่ นิสิต

สำหรับการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิตส่วนใหญ่ นิสิตจะต้องศึกษาเรียนรู้เทคนิควิธีการต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยอาจมีการเสริมเพิ่มเติมความรู้หรือการแนะนำจากเพื่อน รุ่นพี่ที่มีประสบการณ์ในการทำวิจัยด้วย

ก่อนระยะเวลาขึ้นสอบปากเปล่า 5 บท นิสิตประเมินตนเองแล้วพบว่า นิสิตมีปัจจัยด้าน ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในระดับมากถึงร้อยละ 70 ส่วนที่ขาดหายไปเกิดจากปัจจัยที่แทรกซ้อนคือ ความซีงเครียด ที่มักเกิดขึ้นเป็นระยะในการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์

3. พฤติกรรมหลังเสร็จสิ้นปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 2 มีความรู้รอบยอดในการในการตอบคำถามเมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า 5 บทได้ดี แต่ยังไม่รู้สึกถึงแก่นแท้ของข้อมูล ทำให้นิสิตเกิด ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย มีความเครียดไม่แตกต่างจากตอนที่สอบเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท

หลังจากสอบปากเปล่า 5 บท นิสิตรีบปรับแก้เล่มให้สอดคล้องกับคำแนะนำของกรรมการสอบ เพราะคิดว่าเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ตนจะทำได้เพื่อรอรับปฏิญานิพนธ์มหาบัณฑิต จึงรีบดำเนินการให้เสร็จโดยได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์ในการให้กำลังใจจากเพื่อนในรุ่นเดียวกัน แสดงให้

เห็นว่านิสิตมีปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในด้านการรู้จักควบคุมตนเองและรอยคอผลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษาในระดับมาก

ด้านการแปลบทความวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ นิสิตคนที่ 2 ไม่มีความถนัดทางด้านภาษาจึงประสบปัญหาในด้านความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ แต่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนที่มีความสามารถภาษา สุดท้ายจึงได้รับการตอบรับการลงตีพิมพ์ในวารสารมหาวิทยาลัยได้ด้วยความสำเร็จ แสดงให้เห็นถึงว่ามีปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคมด้านบวก

กรณีที่ 3 นิสิตคนที่ 3

วันที่นัดสัมภาษณ์คือวันที่ 16 สิงหาคม 2552 เวลาประมาณ 15.00 น. โดยผู้ให้สัมภาษณ์นัดผู้สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ที่อาคารหอพักนิสิต ในจังหวัดกรุงเทพฯ ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 23 นาที

ลักษณะทั่วไป

คนที่ 3 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เพศชาย อายุไม่เกิน 27 ปี มีบุคคลโดยรวมเป็นคนมีบุคลิกสุภาพเรียบร้อย กล้าคิด กล้าพูด มีความเป็นกันเองกับผู้ให้สัมภาษณ์

ข้อมูลส่วนบุคคล

คนที่ 3 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา ภาคพิเศษ (นอกเวลาราชการ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ดำเนินการทำปริญญาานิพนธ์ถึงขั้นตอนวิเคราะห์ผลข้อมูลและอภิปรายผล

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปริญญาานิพนธ์แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. พฤติกรรมในการเขียนเค้าโครงปริญญาานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่านิสิตคนที่ 3 เลือกหัวข้อในการทำวิจัยเชิงทดลอง พอมีความรู้พื้นฐาน ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยจากการเรียนในห้องเรียนมาพอสมควร แต่ยังขาดการฝึกปฏิบัติจริงในระหว่างเรียน จึงต้องมาเรียนรู้ขั้นตอนการปฏิบัติทุกขั้นตอนด้วยตนเอง

นิสิตเลือกหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยในการสร้างสื่อการเรียนการสอนออนไลน์ เพื่อให้เกิดประโยชน์กับนิสิต คือ ได้รับทั้งประสบการณ์สร้างบทเรียนออนไลน์ รวมทั้งผู้ที่ได้นำบทเรียนออนไลน์ไปใช้ประโยชน์กับการศึกษาได้จริง นิสิตมีความกระตือรือร้นในการหาผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคโนโลยีในการให้คำปรึกษาแนะนำ การไปเรียนเพิ่มเติมในเรื่องที่นิสิตยังไม่มีความรู้โดยเฉพาะการใช้ทักษะการสร้างบทเรียน แสดงให้เห็นถึงความมานะพยายาม พึ่งตนเอง และรับผิดชอบการทำวิจัย ดังนั้น นิสิตจึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในพฤติกรรมขั้นตอนนี้

นิสิตเคยคิดไว้ตั้งแต่ต้นของการศึกษาว่าจะพยายามเรียนให้สำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลา 2 ปีครึ่ง แต่ปัจจุบันพบปัญหาอุปสรรคเรื่องเวลาที่ติดภาระงานประจำ ทำให้ไม่สามารถทำงานวิจัยได้อย่างต่อเนื่อง จึงล้มเลิกที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน โดยทำปฏิญานิพนธ์อย่างไม่เร่งรีบ ไม่มีเป้าหมาย นิสิตจะทำเท่าที่สามารถจะทำได้

นิสิตได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์เป็นอย่างดีโดยเฉพาะการสร้างเนื้อหาที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง นอกจากนี้ยังได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทั้งภายในและนอกมหาวิทยาลัยเป็นอย่างดี โดยการติดต่อทางโทรศัพท์หรือการติดต่อผ่านระบบออนไลน์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้รับการสนับสนุนทางสังคมทุกด้านดี

เมื่อถึงเวลาสอบปกป้องเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท นิสิตไม่มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย เพียงแต่กลัวที่จะตอบคำถามกรรมการสอบไม่ได้โดยเฉพาะเนื้อหาที่นิสิตเลือกไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างยังคลุมเครือ ยังไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเป้าหมายทดลองได้จริง

2. พฤติกรรมในการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 3 รีบทำปฏิญานิพนธ์อย่างต่อเนื่องหลังสอบเสร็จเพียงระยะหนึ่ง ต่อจากนั้นก็ติดภาระงานทำให้ต้องทิ้งช่วงการทำปฏิญานิพนธ์ไป ส่งผลมาจากปัญหาด้านเวลาที่มีผลกระทบทางลบของปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

นิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านการให้ข้อมูลข่าวสารจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ ได้รับสิ่งเอื้ออำนวยในการทำปฏิญานิพนธ์จากสำนักหอสมุดกลางภายในมหาวิทยาลัย แต่พบปัญหาในการตรวจสอบเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญเป็นระยะเวลานาน

3. พฤติกรรมหลังเสร็จสิ้นปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 3 ยังไม่ได้รับการเข้าสอบปากเปล่าจริงในขณะที่ผู้สัมภาษณ์สอบถาม แต่ผู้ให้สัมภาษณ์สมมติสถานการณ์ขึ้นว่า ถ้าถึงเวลาขึ้นสอบปากเปล่า 5 บท นิสิตมีความเชื่อมั่นในการตอบคำถามกรรมการสอบอย่างเต็มความสามารถปราศจากความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย เพราะนิสิตมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้ทำด้วยตนเองมาทั้งหมดตลอดระยะเวลาของการทำปฏิญานิพนธ์ นิสิตจะได้รับการสนับสนุนหลักๆ จากอาจารย์ที่ปรึกษา ได้รับกำลังใจจากครอบครัว และเพื่อน

นิสิตพบปัญหาในการเขียนบทความวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ เพราะไม่ถนัดทางภาษามาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียน แต่นิสิตจะพยายามทำด้วยตนเองก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้รู้มาช่วยตรวจสอบภาษาอีกครั้ง ส่วนการตีพิมพ์บทความวิจัยในวารสารเพื่อเผยแพร่ นิสิตกล่าวว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะนิสิตเองก็ทำงานในสถาบันการศึกษาของรัฐที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งในประเทศไทย

นิสิตมีความเชื่อมั่นว่าจะติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เป็นที่ทำงานประจำของตนเพื่อขอเผยแพร่ผลงานวิจัยของนิสิตได้

กรณีที่ 4 นิสิตคนที่ 4

วันที่นัดสัมภาษณ์คือวันที่ 21 ตุลาคม 2552 เวลาประมาณ 18.00 น. สัมภาษณ์ผ่านระบบออนไลน์ (chat) โดยใช้โปรแกรม Windows Live Messenger ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 15 นาที

ลักษณะทั่วไป

คนที่ 4 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เพศหญิง อายุไม่เกิน 24 ปี

ข้อมูลส่วนบุคคล

คนที่ 4 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา ภาคพิเศษ (นอกเวลาราชการ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 ปัจจุบันได้กำลังเรียนรายวิชาสัมมนา และจะเรียนครบรายวิชาหลักในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปฏิญญานิพนธ์แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. พฤติกรรมในการเขียนเค้าโครงปฏิญญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 4 ได้รับการเรียนรู้รายวิชาในห้องเรียนที่เป็น ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย มีอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญญานิพนธ์คอยกระตุ้นเตือนให้ทำปฏิญญานิพนธ์ ทำให้นิสิตได้มุมมอง ความคิดใหม่ๆ และได้แนวคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่นิสิตทำวิจัยด้วย

นิสิตมีความกระตือรือร้นในการหาหัวข้อวิจัย ซึ่งได้กรอบแนวคิดในการวิจัยมาจากงานประจำที่นิสิตทำอยู่แล้วเชื่อมโยงกับเนื้อหาสาระของสาขาวิชาเอกที่นิสิตเรียนอยู่เพื่อนำมาเป็นหัวข้อปฏิญญานิพนธ์ของนิสิต แสดงให้เห็นว่านิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และมี ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย เป็นอย่างดีตั้งแต่แรกเริ่มของการทำปฏิญญานิพนธ์

นิสิตเริ่มวางแผนเขียนเค้าโครงปฏิญญานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มเรียนในรายวิชาหลักที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีการวิจัย แสดงให้เห็นถึงการมี ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ นิสิตยังได้รับการสนับสนุนทางสังคมทั้งในด้านการให้ข้อมูลข่าวสารจากที่ทำงาน การสนับสนุนทางด้านอารมณ์จากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดี ส่งผลให้นิสิตมีความเชื่อมั่นในการทำปฏิญญานิพนธ์มากยิ่งขึ้น

เมื่อถึงเวลาเข้าสอบปกป้องเค้าโครงปฏิญญานิพนธ์ 3 บท นิสิตกล่าวว่าพร้อมที่จะเข้าสอบเค้าโครงปฏิญญานิพนธ์ เพราะหากมีมั่นใจ และดำเนินการทำเองมาตั้งแต่แรกก็ไม่น่าที่จะมีความกังวลใจใดๆ แสดงให้เห็นว่า ไม่พบ ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย ในพฤติกรรมนี้

2. พฤติกรรมในการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์ และพฤติกรรมหลังเสร็จสิ้นปฏิญานิพนธ์ ผู้ให้สัมภาษณ์ยังไม่ให้ข้อมูล เพราะยังไม่ได้ดำเนินการถึงขั้นตอนนี้

กรณีที่ 5 นิสิตคนที่ 5

วันที่นัดสัมภาษณ์คือวันที่ 22 ตุลาคม 2552 เวลาประมาณ 23.00 น. โดยผู้ให้สัมภาษณ์นัดสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ทั้งหมด 20 นาที

ลักษณะทั่วไป

คนที่ 5 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เพศหญิง อายุไม่เกิน 29 ปี มีบุคคลโดยรวมเป็นคนมีลักษณะความเป็นผู้ใหญ่

ข้อมูลส่วนบุคคล

คนที่ 5 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา ภาคปกติ (ในเวลาราชการ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ทำปฏิญานิพนธ์เสร็จสิ้นแล้ว และรับพระราชทานปริญญาบัตรเรียบร้อยแล้ว

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปฏิญานิพนธ์แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. พฤติกรรมในการเขียนเค้าโครงปฏิญานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 5 ได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและวิธีการทางการวิจัยที่เป็นพื้นฐานการวิจัยและเอื้อประโยชน์ต่อการทำปฏิญานิพนธ์ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาทำวิจัยเบื้องต้นได้ แสดงให้เห็นว่านิสิตมีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

นิสิตได้หัวข้อการทำปฏิญานิพนธ์มาจากการทำแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ทราบปัญหาเบื้องต้นแล้วนำมาตั้งหัวข้อปฏิญานิพนธ์ และคิดว่าความสามารถของตนให้ทำปฏิญานิพนธ์จนสำเร็จเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์ให้สำเร็จได้ แสดงให้เห็นถึงว่านิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในพฤติกรรมนี้

การเขียนเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท นิสิตเริ่มทำทีละบทตามขั้นตอน ได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านการให้ข้อมูลข่าวสารจากรุ่นพี่ในภาค อาจารย์ที่ปรึกษาในการให้คำแนะนำ เพื่อทำเป็นขั้นตอนตามลำดับ และสามารถสอบถามอาจารย์กรณีที่นิสิตไม่เข้าใจได้ตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์มีบทบาทกับนิสิตในด้านการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับนิสิต

เมื่อถึงเวลาสอบปกป้องเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท พบความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยในกรณีที่มีการถามมาแล้วมักจะคิดว่าตนเองจะสามารถตอบได้หรือไม่

2. พฤติกรรมในการดำเนินการทำปริญญาานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 5 ดำเนินการทำปริญญาานิพนธ์อย่างต่อเนื่องหลังจากที่สอบเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ 3 บท เสร็จสิ้น แสดงให้เห็นว่านิสิตมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เมื่อถึงขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลนิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี

เมื่อถึงขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล นิสิตพบปัญหาคือใส่สูตรผิดส่งผลทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผิด อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ตรวจสอบพบจากการวิเคราะห์ข้อมูลและการเขียนรายงานก็จะชี้แนะว่าตรงไหนผิด ด้วยการอธิบายให้นิสิตเข้าใจเพื่อไปแก้ไขให้ถูกต้องทำให้นิสิตประสบความสำเร็จในการดำเนินการตามแผนอย่างต่อเนื่องและเสร็จทันตามกำหนดเวลาพร้อมที่จะเข้าสอบปากเปล่าต่อไป

3. พฤติกรรมหลังเสร็จสิ้นปริญญาานิพนธ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า นิสิตคนที่ 5 มีความเครียดต่อการสอบปากเปล่า 5 บทตั้งแต่แรก แต่เมื่อได้เข้าสอบแล้วพบว่าไม่มีอะไรที่น่ากลัว เพราะกรรมการสอบจะชี้แนะจุดอ่อนเพื่อให้ไปปรับปรุงแก้ไข ให้คำชมเชยกรณีที่นิสิตอภิปรายผลได้ดีและทำงานได้เรียบร้อย แสดงให้เห็นว่านิสิตไม่มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยในพฤติกรรมนี้

บุคคลที่คอยสนับสนุนทางสังคมในทุกด้าน คือ เพื่อนในชั้นเรียน รุ่นพี่ พ่อแม่ อาจารย์จากโรงเรียนที่เก็บกลุ่มตัวอย่าง อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ โดยสามารถดำเนินการเสร็จตามกำหนดเวลา พบปัญหาเล็กน้อยในชั้นการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ แต่สุดท้ายได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร และได้รับความร่วมมือจากกองบรรณาธิการในการตรวจสอบความถูกต้องของบทความเป็นอย่างดี

จากผลการสัมภาษณ์นิตินิตจำนวน 5 คน ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เพื่อเชื่อมโยงไปสู่ตัวแปรอิสระ ดังตาราง 13

ตาราง 13 สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เพื่อเชื่อมโยงไปสู่ตัวแปรเชิงสาเหตุ

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กัน		พบในกรณีศึกษา
ตัวแปรเชิงสาเหตุ	ตัวแปรตาม	
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์	คนที่ 1 , คนที่ 2 คนที่ 3 , คนที่ 4 คนที่ 5
บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์	การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์	คนที่ 1 , คนที่ 2 คนที่ 3 , คนที่ 4 คนที่ 5
ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย	ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการทำวิจัย	คนที่ 1 คนที่ 2
การสนับสนุนทางสังคม	การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์	คนที่ 1 , คนที่ 2 คนที่ 3 , คนที่ 4 คนที่ 5
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์	คนที่ 1 , คนที่ 2 คนที่ 4 , คนที่ 5

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่สำคัญ ดังนี้ 1) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการกำหนดโมเดลสมมติฐานจากทฤษฎีหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องหลัก 3 แนวคิด คือ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (Psychological Theory of Moral and Work Behavior) (หรือทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูราด้วยการทดสอบโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยใช้ลิสเรล 2) เพื่อศึกษาผลกระทบทางตรง (Direct effect) ผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect) และผลกระทบรวม (Total effect) ของตัวแปรสาเหตุภายใต้กรอบทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3) ศึกษาพฤติกรรมการทำงานปฏิญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในลักษณะกรณีศึกษา จำนวน 5 คน

การดำเนินการวิจัยเริ่มด้วยการกำหนดโมเดลสมมติฐานจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและดำเนินการวิเคราะห์สาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ นำผลการวิเคราะห์สาเหตุมากำหนดโมเดลสมมติฐานร่วมกับการสังเคราะห์จากเอกสารการวิเคราะห์ข้อมูลวิเคราะห์ค่าสถิติ ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ความเบ้ ความโด่ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 11.5 วิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยโปรแกรม LISREL Version 8.52 และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะกรณีศึกษาด้วยการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาแล้วสรุปผล

นิสิตที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 มีจำนวน 208 คน โดยเป็นนิสิตที่ศึกษาในเวลาเช้า 71 คน และนิสิตที่ศึกษานอกเวลาเช้า 137 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีทั้งสิ้น 7 ฉบับ สร้างขึ้นจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีรายละเอียดของเครื่องมือและคุณภาพเครื่องมือดังนี้ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง แบบวัด

ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม แบบวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นแต่ละฉบับเท่ากับ 0.984, 0.897, 0.909, 0.899, 0.919, 0.941 และ 0.949 ตามลำดับ

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้ง 7 ฉบับ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับ นักศึกษานักศึกษาระดับปริญญาโท 278 ฉบับ จากนั้นพิจารณาความสมบูรณ์และความตั้งใจในการตอบแบบสอบถาม แล้วคัดเลือกแบบสอบถามไว้จำนวน 208 ฉบับ และดำเนินการตรวจสอบรูปแบบโครงสร้างความสัมพันธ์ของ ตัวแปรต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท โดยการวิเคราะห์ อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมด้วยเทคนิคการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (Linear Structural Equation Modeling: SEM) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมในการทำ ปริญญาโทด้วยวิธีการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีตัวแปรสาเหตุ ทั้งหมด 6 ตัว ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch), ปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R), ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO) ,บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) , การสนับสนุนทางสังคม (Support) , ความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) และตัวแปรผล คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท (S-Eff) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลไกของโมเดลโครงสร้างที่ใช้อธิบายการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท พบว่า โมเดลตั้งต้นยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และภายหลังจากการดำเนินการปรับรูปแบบความสัมพันธ์แล้วพบว่า โมเดลตามทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสถิติและค่าดัชนีต่างๆ ส่วนใหญ่มีค่าที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้ $\chi^2 = 104.064$, $df = 103$, $p > 0.05$, $\chi^2/df = 1.010$, $RMSEA = 0.007$, $SRMR = 0.050$, $GFI = 0.952$, $AGFI = 0.902$, $CN = 271.904$

2. ผลการศึกษาผลกระทบทางตรง (Direct effect) ผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect) และผลกระทบรวม (Total effect)

พบว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุในสมการโครงสร้างสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 59.50 โดยปัจจัยที่มีผลกระทบรวมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทมากที่สุด

ที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) รองลงมาคือ การสนับสนุนทางสังคม (Support) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.675 -0.271 และ -0.143 ตามลำดับ สำหรับผลกระทบรวมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ได้รับจากความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety) บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor) และปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการศึกษาผลกระทบทางตรง (Direct effect) ผลกระทบทางอ้อม (Indirect effect) และผลกระทบรวม (Total effect) พบว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุในสมการโครงสร้างสามารถอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถในการทำปริญญาโทได้ร้อยละ 59.50 โดยปัจจัยที่มีผลกระทบทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทมากที่สุด คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch) รองลงมาคือ การสนับสนุนทางสังคม (Support) และบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ 0.987 -0.372 และ 0.266 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง (FO) ได้ส่งผลกระทบทางอ้อมมายังการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทผ่านการสนับสนุนทางสังคมและความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ -0.143

ผลการศึกษาดำเนินการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ โดยกลุ่มที่เลือกมาเป็นผู้ให้ข้อมูลในครั้งนี้ ขอความร่วมมือด้วยความสมัครใจ มีผู้ให้การสัมภาษณ์ทั้งหมด 5 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท

นิสิตทั้ง 5 คน คือ คนที่ 1, คนที่ 2, คนที่ 3, คนที่ 4 และคนที่ 5 มีความกระตือรือร้น มีความขยันหมั่นเพียร มีความพยายามพึ่งตนเอง รับผิดชอบในการทำปริญญาโท พบได้จากนิสิตเริ่มคิดหาหัวข้อตั้งแต่เริ่มเรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับวิธีการวิจัยโดยพยายามหาแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่นิสิตสนใจ เมื่อพบปัญหาว่าในระหว่างการหาหัวข้อรวมทั้งการเขียนเค้าโครงปริญญาโท ก็พยายามแก้ปัญหาด้วยตนเอง จึงสรุปว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทของนิสิตในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท

2. ด้านบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท

นิสิตทั้ง 5 คน คือ คนที่ 1, คนที่ 2, คนที่ 3, คนที่ 4 และคนที่ 5 พบว่านิสิตกล่าวถึงอาจารย์ที่ปรึกษาในเชิงบวกทุกคน โดยกล่าวว่าอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้มีความสามารถทางวิชาการ ให้ความรู้ และคำแนะนำ เป็นที่ปรึกษา ให้แนวทางในการทำปริญญานิพนธ์เป็นอย่างดี เป็นผู้กระตุ้นให้กำลังใจ ทูมเทเวลาและช่วยให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์ แม้ว่าจะมีปัญหาว่าอาจารย์ที่ปรึกษาบางท่านมีนิสิตในความดูแลมากเกินไป เพราะข้อจำกัดด้านอาจารย์ที่ปรึกษาในมหาวิทยาลัยมีอยู่จำนวนน้อย จึงต้องแบ่งเวลาให้กับนิสิตในความดูแลอย่างเสมอภาคกัน รวมทั้งอาจารย์ที่นิสิตรู้จักกันเป็นการส่วนตัวที่ไม่ใช่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนิสิตโดยตรงยังมีส่วนในการให้คำปรึกษาปริญญานิพนธ์ได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์จึงสอดคล้องกับการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ว่าบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์มีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

3. ด้านปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยที่มีต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

นิสิต 2 คน คือ คนที่ 1 และ คนที่ 2 มีความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยในช่วงการสอบ ทั้งในการสอบป้องกันเค้าโครงปริญญานิพนธ์ 3 บทและการสอบปากเปล่า 5 บท แต่พบว่าช่วงที่ขึ้นสอบป้องกันเค้าโครงปริญญานิพนธ์เกิดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยมากกว่าการสอบปากเปล่า 5 บท เพราะการขึ้นสอบเค้าโครงเป็นการสอบครั้งแรก จึงทำให้นิสิตเริ่มเกิดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยด้านการตอบคำถามเมื่อถูกคณะกรรมการสอบถามมา เกรงว่าจะตอบคำถามนั้นไม่ได้ สำหรับการสอบปากเปล่า 5 บทเป็นการสอบขั้นตอนสุดท้ายก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานิสิตทำปริญญานิพนธ์ด้วยตนเองมาตลอด จึงทำให้มีความรู้ในเนื้อหาปริญญานิพนธ์รวมทั้งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่านิสิตคนหนึ่งมีความคิดเห็นที่ว่าปริญญานิพนธ์เปรียบเสมือนแบบฝึกหัด 1 เล่ม ซึ่งเมื่อนิสิตส่งอาจารย์ไปตรวจแล้วผิดก็จะได้รับคำแนะนำมาให้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ต่อไป จึงทำให้เกิดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ว่าปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยในทิศทางลบแต่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ด้านการสนับสนุนทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

นิสิตทั้ง 5 คน คือ คนที่ 1, คนที่ 2, คนที่ 3, คนที่ 4 และ คนที่ 5 พบว่านิสิตได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการให้การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ พบว่า นิสิตได้รับการกระตุ้นเตือนจากอาจารย์ที่ปรึกษาให้ทำปริญญานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง ได้รับกำลังใจจากบิดามารดา รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษา ด้านการสนับสนุนโดยการประเมิน พบว่าส่วนใหญ่นิสิตจะได้รับข้อมูล

ย้อนกลับจากการที่นำความคืบหน้าของปฏิญญานิพนธ์ไปส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ หรือแม้แต่การนำส่งเครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญ การรับข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงหลังจากการสอบปากเปล่าเสร็จสิ้น นิสิตจะได้รับข้อมูลย้อนกลับมาที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำปฏิญญานิพนธ์ และด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร พบว่า นิสิตจะได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำปฏิญญานิพนธ์เป็นอย่างดีจากอาจารย์ที่ปรึกษา การให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ว่า การสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลทางตรงต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญญานิพนธ์

5. ด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญญานิพนธ์

นิสิต 4 คน คือ คนที่ 1 , คนที่ 2 , คนที่ 4 และคนที่ 5 พบว่านิสิตที่เลือกมาศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานของตนเอง มีการวางแผนการทำปฏิญญานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มดำเนินการเขียนเค้าโครงปฏิญญานิพนธ์ แต่พบว่ามีนิสิตคนเดียวที่ไม่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง ซึ่งอาจเกิดจากอุปสรรคจากการสนับสนุนทางสังคม ดังนั้นจากการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญญานิพนธ์ผ่านการสนับสนุนทางสังคมจึงสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ครั้งนี้

อภิปรายผล

การอภิปรายผล ได้แยกส่วนพิจารณาออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 มุ่งเน้นความสำคัญของการทดสอบทฤษฎี และทดสอบความสามารถในการอธิบายการรับรู้ความสามารถของการตนเองในการทำปฏิญญานิพนธ์ตามทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (Psychological Theory of Moral and Work Behavior) (หรือทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1 และ 2

ประเด็นที่ 2 มุ่งเน้นความสำคัญของการอภิปรายผลในส่วนของกรณีศึกษาโดยการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง

ประเด็นที่ 1 การทดสอบความสามารถในการอธิบายการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปฏิญานิพนธ์ตามทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (Psychological Theory of Moral and Work Behavior) (หรือทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา

การศึกษารูปแบบโมเดลความสัมพันธ์ของตัวแปรเชิงสาเหตุต่างๆที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ ตามทฤษฎีหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องหลัก 3 แนวคิด คือ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานในองค์การเฉพาะส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาได้ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานและพฤติกรรมจริยธรรม (Psychological Theory of Moral and Work Behavior) (หรือทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม) และทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูรา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เป็นกรอบแนวคิดเชิงสมมติฐานในการอธิบายการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่ารูปแบบโมเดลความสัมพันธ์ดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการปรับรูปแบบโมเดลความสัมพันธ์โดยการยอมให้ความคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กันได้ ซึ่งส่งผลให้ข้อมูลตามสภาพความเป็นจริงนั้นสอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติวิเคราะห์ และผลการวิเคราะห์มีความถูกต้องมากขึ้น (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542; อ้างอิงจาก Bollen, 1989; Jöreskog; & Sörbom, 1989) ประกอบกับการพิจารณาเกณฑ์ค่าสถิติและค่าดัชนีต่างๆ คือ ค่าสถิติไค-สแควร์ จำนวนองศาอิสระ (Degree of freedom: df) ค่า RMSEA ค่า SRMR ค่า GFI ค่า AGFI และค่า CN (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ภายหลังจากการปรับโมเดล ส่งผลให้โมเดลที่ทำการปรับแล้วที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุหลักตามกรอบทฤษฎีทั้งหมด ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในภาพรวมได้ร้อยละ 59.50 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ได้รับอิทธิพลโดยตรงมาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 รองลงมาคือ การสนับสนุนทางสังคมและบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์ ตามลำดับ นั่นคือ เมื่อนิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำปฏิญานิพนธ์มากย่อมมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงตามไปด้วย ตรงตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของแบนดูราที่มองว่ามนุษย์มีความกระตือรือร้นและมีแรงบันดาลใจที่จะปรับปรุงชีวิตของตนและสังคมที่มีผลกระทบต่อชีวิตของมนุษย์ และความเชื่อในความสามารถของตน

ก็เป็นตัวกำหนดที่สำคัญตัวหนึ่งของการกระทำของมนุษย์ที่จะนำไปสู่ผลที่พึงปรารถนา แม้ว่าความรู้และทักษะจะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการปฏิบัติงานให้บรรลุผลได้ แต่ยังไม่เพียงพอ เพราะมนุษย์เรามักไม่ปฏิบัติให้ดีที่สุด แม้ว่ามนุษย์จะรู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ถ้าเขาไม่เชื่อว่าตนมีความสามารถที่พอจะทำได้ รวมทั้งเบนดูรายังกล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจูงใจ (Motivation process) ความสามารถที่จะจูงใจตนเองและกระทำตามที่ตั้งเป้าหมายจะมีพื้นฐานมาจากกระบวนการคิด ขณะที่คิดคาดการณ์ในอนาคตจะทำให้เกิดแรงจูงใจและการควบคุมการกระทำของตนเองได้ กล่าวคือสิ่งที่คิดเอาไว้ล่วงหน้าจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสิ่งจูงใจและการกระทำซึ่งจะถูกควบคุมด้วยกระบวนการกำกับตนเอง แรงจูงใจส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการคิด และความเชื่อในความสามารถของตนก็จะมีบทบาทสำคัญในการคิดที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจ บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองและตั้งเป้าหมายไว้สูงจะมีแรงจูงใจในการกระทำและจะปฏิบัติงานได้ดีกว่าคนที่สงสัยในความสามารถของตนเอง (วิลลาสลักซ์ ฌ็ววัลลี. 2543: 29-30)

จากข้อความที่เบนดูรายกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยขออภิปรายเพิ่มเติมเฉพาะส่วนที่ศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ได้ดังนี้ “มนุษย์” ในความหมายของเบนดูรา ณ ที่นี้ คือ นิสิตที่มีความรู้ความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์ แต่ไม่เชื่อว่าตนจะมีความสามารถพอที่จะทำได้ หากนิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยหนึ่ง โดยมีความกระตือรือร้น มีความพยายามในการเอาชนะอุปสรรคหรือแก้ปัญหาในการทำปริญญานิพนธ์ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบจะส่งผลให้นิสิตเชื่อมั่นในความสามารถของตน พร้อมทั้งจะดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ให้สำเร็จได้ ดังที่ผลการศึกษาของเต็มฤทัย เมฆสุวรรณ (2547: 90) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยด้านหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการสอนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ จิตพิทักษ์ (2532: 173) ที่พบว่าตัวแปรด้านจิตวิทยาที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลผลิตภาพการวิจัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำวิจัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเสกสรรค์ ทองคำบรวง (2539) ที่พบอิทธิพลต่อการผลิตผลงานวิจัยทั้งทางตรงและทางอ้อมคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นอกจากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในบริบทที่แตกต่างกันหรือผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยที่กล่าวไปแล้วนั้นยังสอดคล้องกับผลวิจัยของสายรุ้ง แสงแจ้ง (2540) ที่พบว่าตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำวิจัยมีอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อปัญหาการทำวิทยานิพนธ์

การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ยังได้รับอิทธิพลจากการสนับสนุนทางสังคมรองลงมา จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยหลายเล่มแล้วยังไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับบริบทการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ จึงขออภิปราย

งานวิจัยที่ใกล้เคียงที่สุด พบว่าผลการวิจัยของสิทธิ รัตนราช (2547) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับวิถีชีวิตส่งเสริมสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่จากผลการวิจัยของผู้วิจัยมีผลตรงกันข้าม กล่าวคือ ผู้วิจัยพบว่าค่าอิทธิพลของการสนับสนุนทางสังคมส่งผลในทิศทางลบต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ ซึ่งอาจเกิดจากข้อจำกัดหลาย ๆ ด้าน ตามผลการอภิปราย ดังนี้

1) ด้านจิตวิทยา กล่าว คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการวิจัยครั้งนี้เป็นตัวแปรตาม หมายถึง ความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนมีความสามารถที่จะจัดระบบ และสามารถจัดทำปฏิญานิพนธ์ให้บรรลุได้ตามเป้าหมายที่กำหนดได้ โดยได้รับอิทธิพลจากตัวแปรเชิงสาเหตุตัวหนึ่ง คือ การสนับสนุนทางสังคม ซึ่งความสามารถของนิสิตไม่ได้มีติดตัวมาแต่กำเนิดแต่จะเกิดขึ้นเมื่อได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้รู้ อันเกิดจากสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป ตามที่วิทกิน และคณะ (ประสาธ อิศรปริดา. 2549: 167-172; อ้างอิงจาก Witkin et al. 1977) ได้จำแนกออกเป็น 2 แบบ คือ สไตล์การคิดประเภทหนึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งรอบข้าง (Field-Dependence) กับประเภทที่เป็นอิสระจากสิ่งรอบข้าง (Field-Independence) ผู้มีสไตล์การคิดประเภทที่ขึ้นอยู่กับสิ่งรอบข้าง และประเภทที่เป็นอิสระจากสิ่งรอบข้างจะมีการรับรู้และคุณลักษณะที่แตกต่างกันหลายประการ เช่น ผู้มีสไตล์การคิดประเภทที่ขึ้นอยู่กับสิ่งรอบข้างมักจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในรูปภาพรวม (As a Whole) จะไม่แยกแยะสิ่งที่เห็นรูปของรายละเอียดหรือ แยกองค์ประกอบ การตัดสินใจในเรื่องต่างๆ มักจะขึ้นอยู่กับคนรอบข้างหรือกลุ่มที่ตนเองมีส่วนร่วมอยู่ มีความสนใจในความรู้สึกของผู้อื่น ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับคนทั่วไป และมีมนุษยสัมพันธ์ดี ส่วนผู้มีสไตล์การคิดประเภทอิสระจากสิ่งรอบข้างจะตรงกันข้าม คือ มักจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในรูปวิเคราะห์รายละเอียดหรือส่วนย่อย ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาต่างๆ โดยไม่สนใจผู้อื่น แต่จะคำนึงถึงเหตุผลในการกำหนดเป้าหมายต่างๆ ด้วยตนเองโดยไม่สนใจกลุ่มเพื่อนหรือผู้อื่น เป็นผู้ที่ไม่ชอบการสมาคมกับผู้อื่น ฉะนั้นจึงดูเหมือนกับบุคคลประเภทนี้มีลักษณะชาเย็นและไม่มีความรู้สึก จากผลการการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องสไตล์การคิดที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และเรียนรู้ของนิสิตสามารถอภิปรายผลได้ คือ การสนับสนุนทางสังคม ตามที่ระบุไว้ในนิยาม ประกอบด้วย การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ การสนับสนุนโดยการประเมิน และการให้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งนิสิตบางคนอาจที่มีสไตล์การคิดขึ้นอยู่กับสิ่งรอบข้างมักต้องได้รับการสนับสนุนในทิศทางบวกจึงจะมีความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะทำปฏิญานิพนธ์ได้ แต่ในทางตรงกันข้ามนิสิตบางคนอาจมีสไตล์การคิดเป็นอิสระจากสิ่งรอบข้าง มักจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในรูปวิเคราะห์รายละเอียดหรือส่วนย่อย ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเองโดยไม่สนใจการได้รับการสนับสนุนจากผู้อื่นซึ่งยังทำให้นิสิตเชื่อมั่นว่าตนสามารถที่จะทำปฏิญานิพนธ์ได้

สำหรับบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เป็นตัวแปรสุดท้ายที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2533) ที่กล่าวว่า อาจารย์ที่ปรึกษาจะต้องเป็นทั้งเพื่อนและพี่เลี้ยงให้กับนิสิตนักศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นผู้ให้คำปรึกษา ควบคุม ดูแล สนับสนุนและส่งเสริม เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์นั้นสำเร็จลงได้อย่างมีคุณภาพเข้าเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาแห่งนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการสำเร็จศึกษาของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยศึกษาของพรทิพย์ ทิพย์พีช (2527) ที่พบว่าตัวแปรสำคัญที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูงในเกือบทุกสถาบันการศึกษา คือ ลักษณะการลาศึกษาต่อ ภาระรับผิดชอบงานในหน้าที่ และปัญหาความเอาใจใส่ของอาจารย์ที่ปรึกษา มีสัมพันธ์กับระยะเวลาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทของข้าราชการครูกรมสามัญ รวมทั้งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของกริสนา นกสกุล (2531) ที่พบว่าองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามากที่สุด และสอดคล้องกับผลรายงานการวิจัยของทรงธรรม ธีระกุล (2547) โดยการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง คือ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

สำหรับอิทธิพลโดยตรงที่ได้รับจากความวิตกกังวลในสติเพื่อการวิจัย (Anxiety) มีอิทธิพลในทางลบกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ตรงกับแนวคิดของแบนดูรา (Bandura. 1997) ที่กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเป็นตัวทำนายผลการปฏิบัติงานที่ต้องใช้ปัญญาได้ดีกว่าตัวแปรด้านทักษะ นอกจากนี้เด็กที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในเรื่องเกี่ยวกับทางวิชาการต่ำมีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวล แต่อิทธิพลดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นนิสิตที่ผ่านการเรียนรู้อยู่ในระดับปริญญาบัณฑิตมาแล้ว ความวิตกกังวลจึงอาจมีผลบ้างสำหรับบางคน แต่ในภาพรวมแล้วไม่มีนัยสำคัญ สอดคล้องกับผลการวิจัยของปนัดดา ดีพิจารณ์ (2551) ที่ศึกษาตัวแปรแฝงที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม บุคคลที่เป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ ความวิตกกังวลและการสนับสนุนทางสังคม วัดตัวแปรแฝงจากตัวแปรสังเกตได้ 16 ตัวแปร ผลการวิจัยสรุปผลว่า โมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา ระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา โดยภาพรวมประกอบด้วยตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ บุคคลที่เป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ และการสนับสนุนทางสังคม แต่ไม่พบอิทธิพลจากความวิตกกังวล

2. ตัวแปรแฝงภายในที่ส่งผลกระทบต่อทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์มีเพียงหนึ่งตัว คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ซึ่งตัวแปรแฝงภายในนี้ได้ส่งผลกระทบต่อทางอ้อมมายังการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์โดยผ่านตัวแปรแฝงการสนับสนุนทางสังคม (Support) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับแนวคิดของความสัมพันธ์ของ ตัวแปรในการวิจัยและพัฒนาตามรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมที่กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นปัจจัยเหตุด้านจิตลักษณะเดิมส่งผ่านลักษณะสถานการณ์ปัจจุบัน คือ การสนับสนุนทางสังคม มายังจิตลักษณะตามสถานการณ์ (ดูเจ็อน พันธุมนาวิน. 2549: 82) ผู้วิจัยขอขยายความได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเป็นจิตลักษณะเดิมของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ไปสู่การรับรู้ความสามารถในตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ เนื่องจากการที่นิสิตจะรู้ว่าตนเองมีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะจัดระบบ และสามารถจัดทำปริญญานิพนธ์ให้บรรลุได้ตามเป้าหมายที่กำหนดได้นั้นต้องได้รับการสนับสนุนทางสังคมทั้ง 3 ด้าน จึงจะเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ซึ่งเป็นจิตลักษณะตามสถานการณ์

ประเด็นที่ 2 มุ่งเน้นความสำคัญของการอภิปรายผลในส่วนของการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ อย่างมีโครงสร้าง

จากการศึกษาด้วยเทคนิคการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง สามารถอภิปรายผลปัจจัยด้านต่างๆ ที่สนับสนุนการการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ ได้ดังนี้

1. ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อพิจารณาจากทั้งการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ(แบบสอบถาม) และการวิเคราะห์ข้อมูลจากสัมภาษณ์ (แบบสัมภาษณ์) ได้ผลการศึกษาในลักษณะที่สอดคล้องกัน คือ นิสิตความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถที่จะจัดระบบ และสามารถจัดทำปริญญานิพนธ์ให้บรรลุได้ตามเป้าหมายนั้นเริ่มต้นด้วยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้น การมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงซึ่งหมายถึงการยอมรับที่จะแก้ปัญหา มุมานะบากบั่น ฝ่าฟันอุปสรรค ทำงานหรือแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนจึงเป็นสิ่งสำคัญ (เสกสรรค์ ทองคำบรจ. 2539; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2528: 27) สอดคล้องกับแนวคิดของแบนดูรา (วิลาสลักษณ์ ชิววลลี. 2538: 97-98; อ้างอิงจาก Bandura. 1986) กล่าวว่า ความรู้และทักษะเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จ แต่ยังไม่เพียงพอ เพราะจริงๆ แล้วคนมักจะไม่ปฏิบัติให้ดีที่สุด ถึงแม้ว่าคนจะรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ทั้งนี้เนื่องจากว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเข้ามาแทรกกลางระหว่างความรู้กับการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นตัดสินใจความสามารถของตนอย่างไร และการรับรู้ความสามารถของตนมีผลต่อแรงจูงใจและ

การกระทำของบุคคลอย่างไร การรับรู้ความสามารถของตนนี้จะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลนั้นจะมีพฤติกรรมอย่างไร มีแบบแผนการคิดอย่างไร และมีการตอบสนองทางอารมณ์อย่างไร เมื่อบุคคลอยู่ในสภาพการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามสูง นอกเหนือจากนี้แบนดูรา (Bandura.1997) ยังมีความเชื่ออีกว่ามนุษย์มีความกระตือรือร้นที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อชีวิตของเขา แต่แบนดูราไม่เห็นด้วยกับนักทฤษฎีที่กล่าวว่า ความต้องการที่จะควบคุมเป็นแรงขับที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ แบนดูราเห็นว่ามนุษย์ทุกคนอย่างน้อยก็พยายามที่จะมีอิทธิพลต่อสิ่งที่มีผลกระทบต่อชีวิต ซึ่งไม่ได้แสดงว่าเป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ และก็ไม่ได้หมายความว่าความควบคุมจะเป็นเป้าหมายสุดท้าย แบนดูราเชื่อว่าการที่มนุษย์ใช้วิธีการควบคุมสิ่งแวดล้อมที่ได้มาซึ่งผลลัพธ์ที่พึงปรารถนา และป้องกันผลลัพธ์ที่ไม่พึงปรารถนาจะมีคุณค่ามหาศาล และจะเป็นแหล่งจูงใจที่สำคัญของมนุษย์ต่อไป สอดคล้องกับการทดลองของ ล็อกและคณะ (Locke, Frederick, Lee, & Bobko, 1984) ที่พบว่าความมั่นใจในความสามารถของตนเองส่งผลต่อระดับเป้าหมายที่เลือกความเฉพาะเจาะจงของเป้าหมาย ความผูกพันต่อเป้าหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของวิลสันและคณะ (Wilson, 2002) พบว่าเด็กนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเล่นเกมส์ มีแรงจูงใจภายในในการเล่นเกมส์มากกว่าเด็กที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

2. ด้านการสนับสนุนทางสังคม

ปัจจัยด้านการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาจากทั้งการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ(แบบสอบถาม) และการวิเคราะห์ข้อมูลจากสัมภาษณ์ (แบบสัมภาษณ์) ได้ผลการศึกษาในลักษณะที่สอดคล้องกัน (โดยไม่คิดทิศทางของอิทธิพล) คือ นิสิตความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนมีความสามารถที่จะจัดระบบ และสามารถจัดทำปฏิญญานิพนธ์ให้บรรลุได้ตามเป้าหมายนั้นมาจากการสนับสนุนทางสังคม ตามที่โคเฮนและวิลส์ (Cohen; & Wills. 1985: 310) ได้เสนอบทบาทของการสนับสนุนทางสังคมว่า การสนับสนุนทางสังคมจะทำให้ได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับตนเอง สถานการณ์ และวิธีเผชิญหน้า ซึ่งการได้ข้อมูลเหล่านี้จะทำให้บุคคลเข้าใจตนเองมากขึ้น มีแรงจูงใจในตนเอง ความรู้ความสามารถของตนเองและรู้วิธีการแก้ปัญหาจะทำให้บุคคลมีศักยภาพในการเผชิญปัญหา และสามารถแก้ปัญหาได้

3. ด้านบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญญานิพนธ์

ปัจจัยด้านบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญญานิพนธ์ เมื่อพิจารณาจากทั้งการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ(แบบสอบถาม) และการวิเคราะห์ข้อมูลจากสัมภาษณ์ (แบบสัมภาษณ์) ได้ผลการศึกษาในลักษณะที่สอดคล้องกัน คือ นิสิตความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนมีความสามารถที่จะจัดระบบ และสามารถจัดทำปฏิญญานิพนธ์ให้บรรลุได้ตามเป้าหมายนั้นมาจากการบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญญานิพนธ์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของชเน กองไตรย์ (2536) ที่ศึกษากระบวนการพัฒนา

โครงการเสวนาวิทยานิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่าปัจจัยที่ส่งเสริมต่อนิสิต ได้แก่ นโยบายของภาควิชา ทางภาควิชาหรืออาจารย์ที่ปรึกษามีเรื่องเตรียมไว้ให้นิสิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีอำนาจการต่อรอง เอาใจใส่ต่อนิสิตเป็นพิเศษ นิสิตได้ทำเรื่องที่ตนเองสนใจ มีความตั้งใจจริง มีความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัยในเรื่องเป็นอย่างดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของเวรกา กลิ่นวิจิต (2542) ที่ศึกษาสภาพการเรียนการสอนและการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต พบว่า การให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เช่น ความยินดี ความสนใจเอาใจใส่ การให้เวลา การให้ความรู้และข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ สภาพบรรยากาศที่เอื้อต่อการทำวิทยานิพนธ์ เช่น การพิมพ์วิทยานิพนธ์ด้วยตนเอง และความพร้อมของผู้ทำวิทยานิพนธ์ เช่น ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย การค้นคว้า เอกสารตำรา อยู่ในระดับมาก

4. ด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเมื่อพิจารณาจากทั้งการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (แบบสอบถาม) และการวิเคราะห์ข้อมูลจากสัมภาษณ์ (แบบสัมภาษณ์) ได้ผลการศึกษาในลักษณะที่สอดคล้องกัน คือ นิสิตความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนมีความสามารถที่จะจัดระบบ และสามารถจัดทำปริญญาโทให้บรรลุได้ตามเป้าหมายนั้นมาจากลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน สอดคล้องกับผลการวิจัยของดุจเดือน อิมโพธิ์ (2538) ที่ศึกษากลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิตระดับดีมากของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า การวางแผนการทำวิทยานิพนธ์มีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ มีการวางแผนที่รัดกุมแล้วปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ มีการวางแผนโดยเตรียมข้อมูลที่ตั้งใจจะศึกษาตั้งแต่เรียนรายวิชาปี 1 โดยเตรียมงานในแต่ละชั้นตอนอย่างละเอียดและสิ่งที่สำคัญคือจะต้องปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างสม่ำเสมอการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์มีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ ขั้นตอนการเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์ (ข 18) ศึกษานหาหัวข้อวิทยานิพนธ์เรื่องที่ที่น่าสนใจ มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ ในการหาอาจารย์ที่ปรึกษาควรพิจารณาอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความเข้าใจและสนใจหัวข้อที่ผู้วิจัยสนใจ และมีเวลาให้กับผู้วิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นิสิตที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำปริญญาโทสูงจะมีการรับรู้ความสามารถในตนเองในการทำปริญญาโทสูงตามด้วย ดังนั้นอาจารย์แต่ละภาควิชาควรจัดสนทนากลุ่มโดยจัดรุ่นที่มีประสบการณ์ในการทำวิจัยและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ภายหลังจากที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วมาเล่าถึง ปัจจัยที่ทำให้นิสิตประสบความสำเร็จในการศึกษา เพื่อกระตุ้นให้นิสิตที่กำลังศึกษาในปัจจุบันมีแนวคิดในการศึกษา มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้จักคิดหัวข้อการทำปริญญาโทด้วยตนเอง

2. ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางสังคมและบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเป็น ตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท ดังนั้นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรง เช่น ผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษาควรให้การสนับสนุนทางสังคมในการทำปริญญาโทอย่างพอเพียงควบคู่ไปกับการให้สิ่งที่เอื้ออำนวยในการทำปริญญาโท เช่น แหล่งข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญาโท การให้นิสิตได้ทำงานวิจัยชิ้นเล็กๆ ด้วยการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลทางสถิติที่นิสิตสนใจด้วยตนเองโดยมีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษา และที่สำคัญเกี่ยวข้องต่อเนื่องกับการสนับสนุนทางสังคม คือ บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ผู้บริหารสถาบันการศึกษาควรสรรหาอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท แก่นิสิตอย่างเพียงพอ ไม่ให้อาจารย์ที่ปรึกษา 1 คนมีนิสิตในความควบคุมดูแลมากเกินไป เพราะอาจจะทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาไม่มีเวลาให้คำปรึกษาหรือตรวจงานให้นิสิตอย่างทั่วถึง

3. เนื่องจากตัวแปรด้านลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองผ่านการสนับสนุนทางสังคม ดังนั้น อาจารย์ในแต่ละภาควิชาควรปลูกฝังให้นิสิตเห็นความสำคัญของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อที่จะทำให้นิสิตมีความเชื่อมั่นและมีการวางแผนการควบคุมตนเองให้ทำปริญญาโทได้สำเร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งทำได้โดยผ่านการสนับสนุนทางสังคม เช่น การเพิ่มศักยภาพแหล่งค้นคว้าข้อมูลภายในมหาวิทยาลัย ให้มีปริมาณคุณภาพ มีความทันสมัย เพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกต่อนิสิตในการใช้ค้นคว้าข้อมูลได้ รวมทั้งสามารถให้คำแนะนำแหล่งค้นคว้าข้อมูลจากภายนอกมหาวิทยาลัยโดยขอเช่าข้อมูลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพด้านการวิจัย เพื่อให้นิสิตสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลอย่างสะดวก รวดเร็ว โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปยังแหล่งต้นกำเนิดของข้อมูลดังกล่าว

4. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นิสิตในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนมากมักประสบปัญหาในการเขียนบทความวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น คณะบดี ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร และคณาจารย์ ควรจัดประชุมเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้กับนิสิตรุ่นต่อไป เช่น อาจให้มีการเพิ่มรายวิชาหลักแบบนับหน่วยกิตการเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษในงานวิจัย เป็นต้น เพื่อให้นิสิตทุกคนผ่านการเรียนรู้วิธีการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ส่งผลให้นิสิตที่ผ่านการเรียนมาแล้วนั้น นำเทคนิควิธีการเขียนมาใช้ในการเขียนบทความวิจัยเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโทครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แต่ในคณะศึกษาศาสตร์นี้ประกอบด้วยหลายสาขาวิชาเอก โดยจัดการทำปริญญาโทในแต่ละบริบทแตกต่างกัน เช่น หลักสูตรการศึกษา

สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียน ด้านลักษณะบุคคลทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิต ที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละภาควิชา ดังนั้นควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้โดยการศึกษากรณีเฉพาะภาควิชา โดยอาจเลือกศึกษาเชิงลึก (เชิงคุณภาพ) เชิงปริมาณ หรือ แบบผสมผสาน เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างของความสัมพันธ์แต่ละตัวแปรต่าง ๆ และเมื่อมีการเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจะเป็นการทดสอบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์มีลักษณะที่เป็นสากล (Universal) หรือเป็นลักษณะเป็นการเฉพาะ (Unique) ที่ขึ้นอยู่กับเวลา และสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ เช่น ควรมีการตรวจสอบความคงเส้นคงวาของตัวแปรการสนับสนุนทางสังคมซึ่งมีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์อีกครั้งว่า ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยได้สรุปมานี้ยังคงมีความคงเส้นคงวาต่อทุกกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ หรือเป็นลักษณะเป็นการเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในครั้งนี้

2. ควรศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการทำปริญญานิพนธ์ รูปแบบการให้คำปรึกษา ปริญญานิพนธ์ การกำหนดมาตรฐานในการควบคุมปริญญานิพนธ์ที่เหมาะสม มีประสิทธิภาพ ตามกรอบจริยธรรมและจรรยาบรรณในการทำปริญญานิพนธ์ โดยจำแนกตามคณะ แต่ละสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้งในระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต

3. ปริญญานิพนธ์ไม่ได้เป็นชิ้นงานสำคัญกับนิสิตในระดับมหาบัณฑิตเท่านั้น แต่ยังเป็นชิ้นงานที่สำคัญกับนิสิตในระดับดุษฎีบัณฑิต ดังนั้น ควรศึกษาเพิ่มในกรณีนิสิตระดับดุษฎีบัณฑิตด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2527). *การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548*. สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2553, จาก <http://www.grad.chula.ac.th/cirriculum/>
- กริสนา นกสกุล. (2531). *องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำปริญญาโทของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขนิษฐา ทองสถิต. (2538). *ปัญหาและแนวคิดในการแก้ปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและสถิติการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). *ประมวลบทความวิชาการระหว่างปีพุทธศักราช 2526-2531 ฉบับอุทิศนันทนาการครบรอบ 33 ปี สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์: เยาวชนไทยกับการมุ่งอนาคต*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรินทร์ วินทะไชย์. (2541). *ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์สลวย ปริษามาตร. (2549). *บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าแบบอิสระตามความเป็นจริงและความคาดหวังของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. (การบริหารการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา มาพวง. (2520). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษาสาขาสังคมศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จิรพันธ์ อรรถจินดา. (2544). *“คำนำ,” ในรายงานการสัมมนาทางวิชาการเรื่องการวิจัยบัณฑิตศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. (2541). การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์. ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2543). *โมเดล LISREL* เพื่อการวิจัย. (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนะ กองไตรย์. (2536). *กระบวนการพัฒนาโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ของนิสิตหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชนิตา รัชชพลเมือง; และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2549). *อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: หน้าที่และบทบาท*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- ชินวุธ สุนทรสีมะ. (2529). *หลักการและวิธีทำวิทยานิพนธ์ รายงานประจำภาคและเอกสารวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตน. (2546). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2538). *ทฤษฎีต้นไม้วิจัยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดุจเดือน อิมโพธิ์. (2538). *การศึกษากลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิตระดับดีเยี่ยมของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ดุจเดือน พันธุมนาวิน. (2549). *หลักและวิธีการประมวลเอกสารเพื่อความเป็นเลิศในการวิจัยทางจิตพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารทางวิชาการ คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เต็มฤทัย เมฆสุวรรณ. (2547). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต ชั้นปีที่ 4 สถาบันราชภัฏเขตภาคเหนือตอนล่าง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทรงธรรม ธีระกุล. (2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยทักษิณ*. รายงานการวิจัยสำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ. สงขลา: สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ.

- ทรงศรี ชำนาญกิจ. (2548). *การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนด้านวิชาการที่มีรูปแบบการตอบต่างกัน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นางลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *โมเดลลิสเรลลิตีวิเคราะห์สำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพร ปรีชามารถ. (2545). *จิตวิทยาการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2547). *การวิจัยเชิงบรรยาย*. สืบค้นเมื่อ 4 ตุลาคม 2550, จาก <http://www.watpon.com/elearning/res15.htm>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาการทำวิทยานิพนธ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- . (2533). *รูปแบบการควบคุมวิทยานิพนธ์*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2547). *การวัดประเมินการเรียนรู้ (การวัดประเมินแนวใหม่)*. เอกสารประกอบคำสอน. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ปนัดดา ดีพิจารณ์. (2551). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษามหาบัณฑิตศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประชุม สุวัฒน์. (2552). *การสำรวจตัวอย่าง: การชักตัวอย่างและการวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมและพัฒนาเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ประทีป จินนี่. (2540). *การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเทือง ภูมิภักทราคม. (2540). *การปรับพฤติกรรม :ทฤษฎีและการประยุกต์*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประสาธ อิศรบริดา. (2549). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา*. มหาสารคาม: โครงการตำราคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยวรรณ บุญเพ็ญ. (2550). *ค่านิยมสร้างสรรค์และสถานการณ์การทำงานที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ*. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผกา สัตยธรรม. (2543). *สุขภาพจิตเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พงษ์พันธ์ พงษ์ไสภา. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

- พจน์ สะเพียรชัย. (2544). "คำกล่าวเปิด," ในรายงานการสัมมนาทางวิชาการเรื่องการวิจัยบัณฑิตศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- พนม ลีอารีย์. (2538). การเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พนิดา สิ้นสุวรรณ. (2527). การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในวิชาสังคมศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการสอนโดยใช้เทคนิค การพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์ – การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ ทิพย์พีช. (2527). การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับระยะเวลาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทของข้าราชการครูกรมสามัญศึกษาซึ่งได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อเต็มเวลาปีการศึกษา 2521 – 2523. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พล กุลสุขรังสรรค์. (2546). การวิเคราะห์องค์ประกอบความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยของนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ. (2547). การสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่าง : ทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เสมาธรรม.
- เพ็ญแข ประจวบปัจฉิม. (2526). "ลักษณะมุ่งอนาคต," เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม หน่วยที่ 9-15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เพ็ญจันทร์ สว่างวงศ์ตระกูล. (2539). ปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทรพงศ์ ประกอบผล. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดของผู้ป่วยเรื้อรัง. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2547). คู่มือการจัดทำวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2548). ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒว่าด้วยการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2548. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2551, จาก http://grad.swu.ac.th/law_grad.asp
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2549). ประมวลสารชุดวิชาวิทยานิพนธ์ 1 สาขาวิชานิติศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ร่มไทร กล้าสุนทร. (2533). *เทคนิคการทำวิทยานิพนธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. (2544). *การวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: มิตรภาพการพิมพ์.
- ระพีพันธ์ ฉายวิมล. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รุ่งโรจน์ สิทธิเวช. (2534). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติตนอย่างมีพรหมวิหาร 4 ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). *วิธีวิทยาการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิชัย เขียดบัว. (2534). *ลักษณะจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วินัย ปานไท้. (2542). *การพัฒนาโมเดลบูรณาการเชิงสาเหตุของความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาศลักษณ์ ชวัลลี. (2538). *การรับรู้ความสามารถของตนในเรื่องอาชีพ: ตัวแปรที่น่าสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับ อาชีพและการทำงาน*. *วารสารจิตวิทยา*. 2(1): 97- 109.
- วิลาศลักษณ์ ชวัลลี. (2542). *ผลการให้รางวัลภายนอกและข้อมูลป้อนกลับทางบวกที่มีต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนแตกต่างกัน*. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2543). *สารานุกรมศึกษาศาสตร์ (ฉบับที่ 19 เมษายน 2543)*. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิลาศลักษณ์ ชวัลลี ; งามตา วินันทานนท์; และวิริณห์ ธรรมนารถสกุล. (2547). *กรณีศึกษาบุคคลตัวอย่างและเครื่องชี้วัดเพื่อนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมข้าราชการยุคใหม่*. รายงานวิจัยสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เวธกา กลิ่นวิจิต. (2542). *สภาพการเรียนรู้การสอนและการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตสาขาเอกเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

- ศกถาวรณ กาญจนภักดี. (2549). *การศึกษาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2*. ปริญญาโท กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมใจจิตพิทักษ์. (2532). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปริญญาโท กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับปรุงพฤติกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์; และศิริชัย กาญจนวาสี. (2523). *การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตสภาพปัจจุบันในการเสริมสมรรถภาพบัณฑิตศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายรุ้ง แสงแจ้ง. (2540). *การพัฒนาโมเดลปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตโดยการวิเคราะห์แบบฟอลท์ทรีและลิสเรล*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สิทธิ รัตนราช. (2547). *ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง การสนับสนุนทางสังคม กับวิถีชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่*. การค้นคว้าแบบอิสระ. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. (จิตวิทยาคำปรึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สิริรัตน์ คุณจักร, เรือเอกหญิง. (2539). *การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; และคนอื่นๆ. (2549). *แบบจำลองสมการโครงสร้าง: การใช้โปรแกรม LISREL, PRELIS และ SIMPLIS (เทคนิคการวิเคราะห์เชิงปริมาณที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน)*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดดา.
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2547). *หลักการทำให้และการเขียนผลงานวิจัย*. ปทุมธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย.
- สุภาวค์ จันทวานิช. (2528). *บรรยากาศที่เกื้อกูลต่อการวิจัยทางการศึกษา. รวมบทความที่เกี่ยวกับ การวิจัยทางการศึกษา เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล. 47 : 50.

- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2552). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช; และนางลักษณ์ วิรัชชัย. (2546). *แนวทางให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสกสรรค์ ทองคำบรรจง. (2539). *การวิเคราะห์เส้นทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์กับผลิตรายงานวิจัยของบุคลากรทางการศึกษาที่จบการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและสถิติการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- เสรี ชัดรัมย์. (2548). *โมเดลสมการโครงสร้าง*. (เอกสารคำสอน). ภาควิชาการวิจัยและวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2546). *เอกสารประกอบคำสอน การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวิจัยและการวัดผลทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนงค์ ปิยะกมลานนท์. (2530). *การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดของหลักสูตรในการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อนันต์ชนก วิจิตรนิเทศ. (2546). *การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการสอบวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุทุมพร จามรมาน. (2537). *การสุ่มตัวอย่างทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ฟันนี่พับลิชชิง.
- Baloglu, M. (1999). *A comparison of mathematics anxiety and statistics anxiety in relation to general anxiety*. (ERIC Document Reproduction Service No.ED436703).
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of Control*. New York: W. H. Freeman and Company.
- .(1977a). Self-efficacy:Toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review*. 84: 191-215.
- .(1977b). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall. *Education Quarterly*. 22(2): 190-200.

- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A social cognitive theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Bandura, A., Taylor, C. B., Williams, S. L., Mefford, I.N., & Barchas, J.D. (1985). Catecholamine secretion as a function as a function of perceived coping self-efficacy. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*. 53, 406-414.
- Bollen, K.A. (1989). *Structural Equations with Latent Variables*. New York: Wiley & Sons.
- Cohen; & Wills. (1985,September). *Stress, Social Support and the Suffering Hypothesis*. *Psychological Bulletin*. 98: 310 – 357.
- Cole, A.H.;& Bigelow, K.W. (1964). *A Manual of Thesis - Writing: For Graduates and Undergraduates*. New York: Wiley.
- Cruise, R.J. , Cash, R. W.,& Bolton, D.L. (1985, August). *Development and validation of an instrument to measure statistical anxiety*. Paper presented at the annual meeting of the Statistical Education Section. Proceedings of the American Statistical Association, Las Vegas, Nevada.
- Cruise, R.J. & Wilkins, E.M. (1980). *STARS: Statistical Anxiety Rating Scale*. Unpublished manuscript. Andrew University, Berrien Springs, MI.
- Farber, B. A. (1983). *Stress and Burnout in the Human Services Professionals*. New York: Pergamon.
- Hair, Joseph F.; & Others. (1995). *Multivariate Data Analysis with Reading*. 4th ed. New Jersey: Prentice-Hall International, Inc.
- House, Ernest R. (1981). *Evaluating with validity*. Beverly Hills, Calif.: Sage Publications.
- Jöreskog, K.G.; & Sörbom, D. (1993). *LISREL 8: Structural Equation Modeling with the SIMPLIS Command Language*. Chicago: Scientific Software International, Inc.
- Kazdin, A. E. (2000). *Behavior Modification in Applied Setting*. 6th ed. Belmont,CA: Wadsworth/Thomson Learning.
- Kerchner, C.T. (1994). *Dissertation craftsmanship*. School of Education Studies, Claremont Graduate University. Available online: <http://www.cgu.edu/ces/ed454.disscraft.htm>.
- Lee, C.; & Bobko. P. (1994). Self-Efficacy Beliefs Comparison of Five Measures. *Journal of Applied Psychology*. 79: 364-369.
- Locke, E.A.; & others. (1984). Effect of Self-efficacy, Goals, and Task Strategies on Task performance. *Journal of Applied Psychology*. 69: 241 – 251.

- Lust, John A.; Celuch, Kevin G.; & Showers, Linda S. (1993). A Note on Issues Concerning the Measurement of Self-Efficacy. *Journal of Applied Social Psychology*. 23(17): 1426-1434.
- Macquire, L. (1983). *Understanding Social Network*. Beverly Hills: Sage.
- McClelland, David C., et al (1953). *The Achievement Motive*. New York : Appleton-Century Crofts, Inc.
- Meyers, Lawrence. et al. (2006). *Applied multivariate research : design and interpretation*. United States: Sage Publications.
- Mischel, W (1974). *Process in Delay of Gratification in Advances in Experimental Social Psychology*. Berkowitz L. V.7. pp. 249-293. New York: Academic Press.
- Mone, Mark A. (1994). *Comparative Validity of Two Measures of Self-Efficacy in Predicting Academic Goals and Performance*. Educational and Psychological Measurement. 54(2): 516-529.
- Onwuegbuzie, A.J. (1997). Writing a research proposal: The role of library anxiety, statistics anxiety, and composition anxiety, *Library & Information Science Research*. 9:5-33.
- (2000, May/June). Statistics anxiety and the role of self-perceptions, *Journal of Educational Research*. 93 (5): 323 - 330.
- Onwuegbuzie, A.J., DaRos, D., & Ryan, J.M. (1997). The components of statistics anxiety : A phenomenological study, *Focus on Learning Problems in Mathematics*. 19(4): 11-35.
- Pilisuk. (1982). Delivery of Social Support: The Social Inoculation, *American Journal Orthopsychiatry*. 52(1): 21-29.
- Winston. Wood Robert E.; & Locke Edwin A. (1987). The Relation of Self-Efficacy and Grade Goals to Academic Performance. *Educational and Psychological Measurement*. 47: 1013- 1024.
- Witkin, H., Moore, C., Goodenough, D., and Cox P. (1977) Field – Dependence and Field – Independence Cognitive Styles and Their Educational Implications, *Review of Educational Research*. 47: 1-64.
- Zeidner, M. (1991). Statistics and Mathematics anxiety in Social Science students: Some interesting parallels, *The British Journal of Educational Psychology*. 61(3): 319-328.
- Zimmerman. (1995). Self-Efficacy and Educational Development. *In Self-Efficacy in Changing Societies*. Albert Bandura. United States of America: Palatino. 202-231.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ	อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ ดร.สุวิมล กฤษคฤหาสน์	อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ	อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล	อาจารย์ประจำภาควิชาพื้นฐานของการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ พนา จินดาศรี	อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ภาคผนวก ข

คุณภาพเครื่องมือ

- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
- ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (α)
- การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน
- การตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรสังเกตได้

ตาราง 14 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อคำถามของแบบสอบถาม
ที่ใช้ในการวิจัย

ฉบับที่ 1 : แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	e1	1.00	คัดเลือก	ข้อ21	e21	1.00	คัดเลือก
ข้อ2	e2	1.00	คัดเลือก	ข้อ22	e22	1.00	คัดเลือก
ข้อ3	e3	1.00	คัดเลือก	ข้อ23	e23	1.00	คัดเลือก
ข้อ4	e4	0.80	คัดเลือก	ข้อ24	e24	1.00	คัดเลือก
ข้อ5	e5	1.00	คัดเลือก	ข้อ25	e25	1.00	คัดเลือก
ข้อ6	e6	0.40	ตัดทิ้ง	ข้อ26	e26	1.00	คัดเลือก
ข้อ7	e7	1.00	คัดเลือก	ข้อ27	e27	1.00	คัดเลือก
ข้อ8	e8	1.00	คัดเลือก	ข้อ28	e28	1.00	คัดเลือก
ข้อ9	e9	0.80	คัดเลือก	ข้อ29	e29	1.00	คัดเลือก
ข้อ10	e10	1.00	คัดเลือก	ข้อ30	e30	1.00	คัดเลือก
ข้อ11	e11	0.80	คัดเลือก	ข้อ31	e31	1.00	คัดเลือก
ข้อ12	e12	1.00	คัดเลือก	ข้อ32	e32	1.00	คัดเลือก
ข้อ13	e13	1.00	คัดเลือก	ข้อ33	e33	1.00	คัดเลือก
ข้อ14	e14	1.00	คัดเลือก	ข้อ34	e34	0.60	คัดเลือก
ข้อ15	e15	1.00	คัดเลือก	ข้อ35	e35	1.00	คัดเลือก
ข้อ16	e16	0.80	คัดเลือก	ข้อ36	e36	1.00	คัดเลือก
ข้อ17	e17	0.80	คัดเลือก	ข้อ37	e37	1.00	คัดเลือก
ข้อ18	e18	1.00	คัดเลือก	ข้อ38	e38	1.00	คัดเลือก
ข้อ19	e19	1.00	คัดเลือก	ข้อ39	e39	1.00	คัดเลือก
ข้อ20	e20	0.80	คัดเลือก	ข้อ40	e40	1.00	คัดเลือก

ฉบับที่ 2 : แบบวัดปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย (Basic R)

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	b1	0.60	คัดเลือก	ข้อ14	b14	0.80	คัดเลือก
ข้อ2	b2	1.00	คัดเลือก	ข้อ15	b15	1.00	คัดเลือก
ข้อ3	b3	1.00	คัดเลือก	ข้อ16	b16	0.80	คัดเลือก
ข้อ4	b4	1.00	คัดเลือก	ข้อ17	b17	0.80	คัดเลือก
ข้อ5	b5	0.80	คัดเลือก	ข้อ18	b18	0.80	คัดเลือก
ข้อ6	b6	0.80	คัดเลือก	ข้อ19	b19	0.80	คัดเลือก
ข้อ7	b7	0.80	คัดเลือก	ข้อ20	b20	1.00	คัดเลือก
ข้อ8	b8	0.80	คัดเลือก	ข้อ21	b21	1.00	คัดเลือก
ข้อ9	b9	0.60	คัดเลือก	ข้อ22	b22	1.00	คัดเลือก
ข้อ10	b10	0.60	คัดเลือก	ข้อ23	b23	1.00	คัดเลือก
ข้อ11	b11	1.00	คัดเลือก	ข้อ24	b24	1.00	คัดเลือก
ข้อ12	b12	1.00	คัดเลือก	ข้อ25	b25	1.00	คัดเลือก
ข้อ13	b13	1.00	คัดเลือก	ข้อ26	b26	0.60	คัดเลือก

ฉบับที่ 3 : แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch)

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	n1	1.00	คัดเลือก	ข้อ12	n12	0.80	คัดเลือก
ข้อ2	n2	1.00	คัดเลือก	ข้อ13	n13	1.00	คัดเลือก
ข้อ3	n3	1.00	คัดเลือก	ข้อ14	n14	1.00	คัดเลือก
ข้อ4	n4	0.60	คัดเลือก	ข้อ15	n15	0.80	คัดเลือก
ข้อ5	n5	1.00	คัดเลือก	ข้อ16	n16	1.00	คัดเลือก
ข้อ6	n6	1.00	ตัดทิ้ง	ข้อ17	n17	0.80	คัดเลือก
ข้อ7	n7	1.00	คัดเลือก	ข้อ18	n18	1.00	คัดเลือก
ข้อ8	n8	1.00	คัดเลือก	ข้อ19	n19	1.00	คัดเลือก
ข้อ9	n9	1.00	คัดเลือก	ข้อ20	n20	1.00	คัดเลือก
ข้อ10	n10	1.00	คัดเลือก	ข้อ21	n21	1.00	คัดเลือก
ข้อ11	n11	1.00	คัดเลือก	ข้อ22	n22	0.80	คัดเลือก

ฉบับที่ 4 : แบบวัดความวิตกกังวลในสติเพื่อการวิจัย (Anxiety)

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	a1	1.00	คัดเลือก	ข้อ12	a12	0.80	คัดเลือก
ข้อ2	a2	0.60	คัดเลือก	ข้อ13	a13	0.20	ตัดทิ้ง
ข้อ3	a3	0.60	คัดเลือก	ข้อ14	a14	1.00	คัดเลือก
ข้อ4	a4	1.00	คัดเลือก	ข้อ15	a15	1.00	คัดเลือก
ข้อ5	a5	1.00	คัดเลือก	ข้อ16	a16	1.00	คัดเลือก
ข้อ6	a6	1.00	คัดเลือก	ข้อ17	a17	1.00	คัดเลือก
ข้อ7	a7	1.00	คัดเลือก	ข้อ18	a18	1.00	คัดเลือก
ข้อ8	a8	1.00	คัดเลือก	ข้อ19	a19	1.00	คัดเลือก
ข้อ9	a9	1.00	คัดเลือก	ข้อ20	a20	0.80	คัดเลือก
ข้อ10	a10	1.00	คัดเลือก	ข้อ21	a21	1.00	คัดเลือก
ข้อ11	a11	1.00	คัดเลือก	ข้อ22	a22	0.80	คัดเลือก

ฉบับที่ 5 : ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO)

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	f1	1.00	คัดเลือก	ข้อ12	f12	0.40	ตัดทิ้ง
ข้อ2	f2	1.00	คัดเลือก	ข้อ13	f13	0.80	คัดเลือก
ข้อ3	f3	0.80	คัดเลือก	ข้อ14	f14	1.00	คัดเลือก
ข้อ4	f4	1.00	คัดเลือก	ข้อ15	f15	0.60	คัดเลือก
ข้อ5	f5	1.00	คัดเลือก	ข้อ16	f16	1.00	คัดเลือก
ข้อ6	f6	1.00	ตัดทิ้ง	ข้อ17	f17	0.80	คัดเลือก
ข้อ7	f7	0.80	คัดเลือก	ข้อ18	f18	0.80	คัดเลือก
ข้อ8	f8	0.80	คัดเลือก	ข้อ19	f19	1.00	คัดเลือก
ข้อ9	f9	1.00	คัดเลือก	ข้อ20	f20	1.00	คัดเลือก
ข้อ10	f10	1.00	ตัดทิ้ง	ข้อ21	f21	1.00	คัดเลือก
ข้อ11	f11	1.00	คัดเลือก	ข้อ22	f22	1.00	คัดเลือก

ฉบับที่ 6 : แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม (Support)

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	s1	1.00	คัดเลือก	ข้อ12	s12	1.00	คัดเลือก
ข้อ2	s2	1.00	คัดเลือก	ข้อ13	s13	1.00	คัดเลือก
ข้อ3	s3	1.00	คัดเลือก	ข้อ14	s14	0.80	คัดเลือก
ข้อ4	s4	0.80	คัดเลือก	ข้อ15	s15	1.00	คัดเลือก
ข้อ5	s5	1.00	คัดเลือก	ข้อ16	s16	1.00	คัดเลือก
ข้อ6	s6	0.40	ตัดทิ้ง	ข้อ17	s17	1.00	คัดเลือก
ข้อ7	s7	1.00	คัดเลือก	ข้อ18	s18	1.00	คัดเลือก
ข้อ8	s8	1.00	คัดเลือก	ข้อ19	s19	1.00	คัดเลือก
ข้อ9	s9	0.80	คัดเลือก	ข้อ20	s20	1.00	คัดเลือก
ข้อ10	s10	1.00	คัดเลือก	ข้อ21	s21	0.80	คัดเลือก
ข้อ11	s11	0.80	คัดเลือก	ข้อ22	s22	1.00	คัดเลือก

ฉบับที่ 7 : แบบวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor)

ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา	ข้อคำถาม	ตัวแปร	IOC	การพิจารณา
ข้อ1	a1	1.00	คัดเลือก	ข้อ12	a12	0.60	คัดเลือก
ข้อ2	a2	1.00	คัดเลือก	ข้อ13	a13	1.00	คัดเลือก
ข้อ3	a3	1.00	คัดเลือก	ข้อ14	a14	1.00	คัดเลือก
ข้อ4	a4	1.00	คัดเลือก	ข้อ15	a15	1.00	คัดเลือก
ข้อ5	a5	0.60	คัดเลือก	ข้อ16	a16	1.00	คัดเลือก
ข้อ6	a6	0.80	คัดเลือก	ข้อ17	a17	1.00	คัดเลือก
ข้อ7	a7	1.00	คัดเลือก	ข้อ18	a18	1.00	คัดเลือก
ข้อ8	a8	1.00	คัดเลือก	ข้อ19	a19	0.80	คัดเลือก
ข้อ9	a9	1.00	คัดเลือก	ข้อ20	a20	0.40	ตัดทิ้ง
ข้อ10	a10	1.00	คัดเลือก	ข้อ21	a21	1.00	คัดเลือก
ข้อ11	a11	0.60	คัดเลือก				

ตาราง 15 ค่าอำนาจจำแนก (r) ความเชื่อมั่น (α) ของตัวแปรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของ
ตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

ฉบับที่ 1: แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)		
	EFF1	EFF2	EFF3
1	0.649	0.835	0.888
2	0.761	0.874	0.885
3	0.646	0.888	0.925
4	0.867	0.874	0.911
5	0.800	0.909	0.874
6	0.798	0.901	0.785
7	0.746	0.821	0.766
8	0.844	0.809	
9	0.895	0.871	
10	0.686	0.875	
11	0.792	0.838	
12	0.834	0.824	
13	0.838	0.841	
14	0.795	0.821	
15	0.702	0.787	
16	0.828	0.743	
17	0.702		
ค่าความเชื่อมั่น (α)	0.965	0.977	0.960

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.984

ฉบับที่ 2 : แบบวัดการปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)		
	BAS1	BAS2	BAS3
1	0.602	0.332	0.580
2	0.677	0.514	0.601
3	0.571	0.444	0.729
4	0.680	0.469	0.646
5	0.728		0.585
6	0.700		0.585
7	0.715		
8	0.654		
9	0.697		
10	0.634		
11	0.748		
12	0.672		
13	0.714		
14	0.535		
15	0.595		
ค่าความเชื่อมั่น (α)	0.977	0.656	0.841

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.897

ฉบับที่ 3 : แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)		
	nAch1	nAch2	nAch3
1	0.647	0.406	0.494
2	0.693	0.598	0.306
3	0.574	0.685	0.516
4	0.250	0.778	0.453
5	0.571	0.695	0.558
6	0.641	0.630	0.430
7	0.600	0.681	0.466
8		0.680	
ค่าความเชื่อมั่น	0.812	0.878	0.738
(α)			

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.909

ฉบับที่ 4: แบบวัดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)		
	ANX1	ANX2	ANX3
1	0.447	0.801	0.664
2	0.590	0.749	0.741
3	0.109	0.797	0.394
4	0.702	0.371	0.473
5	0.708	0.746	0.679
6	0.755		0.740
7	0.736		0.750
8	0.211		
ค่าความเชื่อมั่น	0.706	0.863	0.864
(α)			

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.899

ฉบับที่ 5 : แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)		
	FO1	FO2	FO3
1	0.524	0.729	0.463
2	0.515	0.646	0.437
3	0.532	0.539	0.516
4	0.614	0.594	0.671
5	0.712		0.695
6	0.618		0.530
7	0.524		0.560
8	0.598		
ค่าความเชื่อมั่น	0.843	0.808	0.814
(α)			

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.919

ฉบับที่ 6 : แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)		
	SUP1	SUP2	SUP3
1	0.728	0.625	0.741
2	0.740	0.522	0.691
3	0.672	0.626	0.799
4	0.515	0.357	0.668
5	0.619	0.630	0.733
6	0.670		
7	0.707		
8	0.674		
9	0.700		
10	0.620		
11	0.441		
12	0.734		
ค่าความเชื่อมั่น (α)	0.910	0.774	0.885

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.941

ฉบับที่ 7 : แบบวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)	
	ADV1	ADV2
1	0.689	0.617
2	0.731	0.611
3	0.756	0.780
4	0.721	0.659
5	0.741	0.736
6	0.781	0.640
7	0.599	0.810
8	0.496	0.783
9	0.780	
10	0.751	
11	0.591	
12	0.701	
ค่าความเชื่อมั่น (α)	0.926	0.901

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (α) = 0.949

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการรับรู้ความสามารถของตนเองใน
การทำปริญญานิพนธ์ (S-Eff)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
E1	0.498**	7.701	0.065	0.750	0.250
E2	0.676**	11.131	0.061	0.538	0.462
E3	0.561**	8.735	0.064	0.689	0.311
E4	0.782**	13.677	0.057	0.376	0.624
E5	0.705**	11.995	0.059	0.479	0.521
E6	0.825**	14.696	0.056	0.314	0.686
E7	0.641**	10.589	0.061	0.578	0.422
E8	0.819**	14.947	0.055	0.302	0.698
E9	0.893**	16.745	0.053	0.198	0.802
E10	0.661**	10.848	0.061	0.561	0.439
E11	0.793**	14.090	0.056	0.357	0.643
E12	0.860**	15.475	0.056	0.271	0.729
E13	0.872**	16.058	0.054	0.237	0.763
E14	0.819**	14.856	0.055	0.304	0.696
E15	0.706**	12.149	0.058	0.486	0.514
E16	0.859**	15.682	0.055	0.262	0.738
E17	0.778**	13.350	0.058	0.407	0.593
E18	0.863**	16.004	0.054	0.231	0.769
E19	0.840**	15.251	0.055	0.278	0.722
E20	0.862**	15.786	0.055	0.242	0.758
E21	0.864**	15.758	0.055	0.245	0.755
E22	0.871**	16.136	0.054	0.224	0.776
E23	0.888**	16.310	0.054	0.213	0.787
E24	0.732**	12.221	0.060	0.464	0.536
E25	0.753**	12.638	0.060	0.438	0.562
E26	0.811**	14.262	0.057	0.335	0.665

ตาราง 16 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
E27	0.822**	14.487	0.057	0.323	0.677
E28	0.785**	13.518	0.058	0.385	0.615
E29	0.856**	15.478	0.055	0.265	0.735
E30	0.881**	16.475	0.053	0.207	0.793
E31	0.867**	15.745	0.055	0.250	0.750
E32	0.838**	15.587	0.054	0.264	0.736
E33	0.776**	13.027	0.060	0.427	0.573
E34	0.911**	17.462	0.052	0.158	0.842
E35	0.912**	17.828	0.051	0.147	0.853
E36	0.932**	17.965	0.052	0.127	0.873
E37	0.907**	17.255	0.053	0.165	0.835
E38	0.892**	16.981	0.053	0.178	0.822
E39	0.777**	14.270	0.054	0.355	0.645
E40	0.741**	12.527	0.059	0.448	0.552
$\chi^2 = 543.74$ $df = 502$ $p\text{-value} = 0.09620$ $GFI = 0.900$ $AGFI = 0.810$					
$RMSEA = 0.000$ $SRMR = 0.0447$					

** $p < .01$

ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง

$$\rho_c(\text{EFF1}) = 0.959$$

$$\rho_c(\text{EFF2}) = 0.974$$

$$\rho_c(\text{EFF3}) = 0.960$$

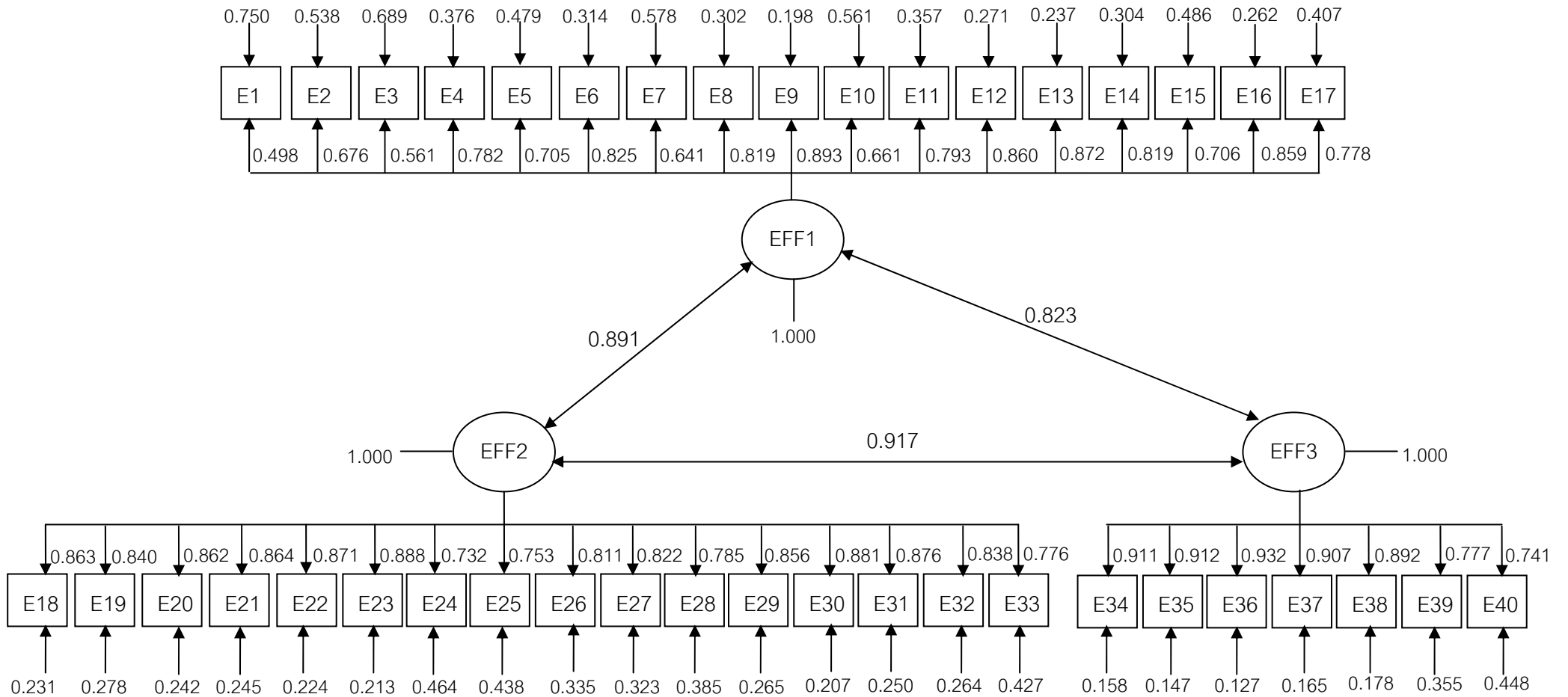
ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้

$$\rho_v(\text{EFF1}) = 0.582$$

$$\rho_v(\text{EFF2}) = 0.701$$

$$\rho_v(\text{EFF3}) = 0.775$$

ภาพประกอบ 13 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานีพนธ์

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย
(Basic R)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
B1	0.687**	10.629	0.065	0.539	0.461
B2	0.621**	9.883	0.063	0.606	0.394
B3	0.550**	8.347	0.066	0.695	0.305
B4	0.676**	10.951	0.062	0.545	0.455
B5	0.709**	11.748	0.060	0.488	0.512
B6	0.749**	12.279	0.061	0.439	0.561
B7	0.681**	11.230	0.061	0.524	0.476
B8	0.623**	9.837	0.063	0.606	0.394
B9	0.696**	11.445	0.061	0.512	0.488
B10	0.700**	11.290	0.062	0.514	0.486
B11	0.741**	12.480	0.059	0.440	0.560
B12	0.660**	10.305	0.064	0.566	0.434
B13	0.757**	12.550	0.060	0.427	0.573
B14	0.542**	8.344	0.065	0.710	0.290
B15	0.641**	10.014	0.064	0.584	0.416
B16	0.457**	3.414	0.134	0.793	0.207
B17	0.513**	3.696	0.139	0.736	0.264
B18	0.309**	3.134	0.099	0.906	0.094
B19	0.224**	2.207	0.102	0.947	0.053
B20	0.918**	16.526	0.056	0.180	0.820
B21	0.950**	17.508	0.054	0.101	0.899
B22	0.637**	10.810	0.059	0.590	0.410
B23	0.466**	7.426	0.063	0.772	0.228
B24	0.726**	10.102	0.072	0.465	0.535
B25	0.664**	9.408	0.071	0.559	0.441

$\chi^2 = 182.61$ $df = 198$ $p\text{-value} = 0.77655$ $GFI = 0.934$ $AGFI = 0.900$
 $RMSEA = 0.000$ $SRMR = 0.0476$

** $p < .01$

ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง

$$\rho_c(\text{BAS1}) = 0.919$$

$$\rho_c(\text{BAS2}) = 0.855$$

$$\rho_c(\text{BAS3}) = 0.833$$

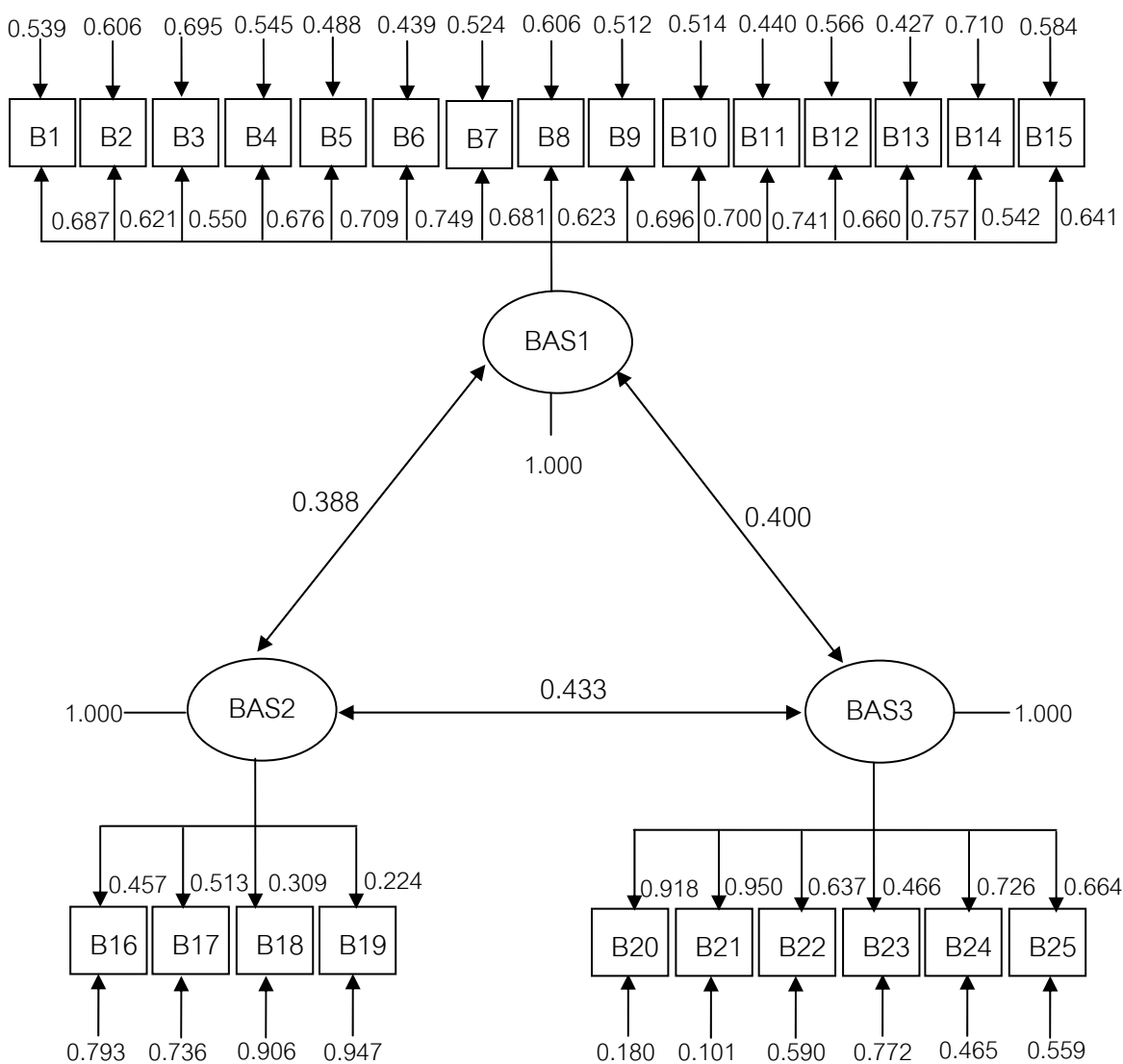
ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้

$$\rho_v(\text{BAS1}) = 0.597$$

$$\rho_v(\text{BAS2}) = 0.556$$

$$\rho_v(\text{BAS3}) = 0.426$$

ภาพประกอบ 14 ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
N1	0.794**	12.828	0.062	0.378	0.622
N2	0.702**	10.862	0.065	0.507	0.493
N3	0.830**	13.660	0.061	0.311	0.689
N4	0.194**	2.629	0.074	0.962	0.038
N5	0.518**	7.908	0.065	0.728	0.272
N6	0.622**	9.440	0.066	0.602	0.398
N7	0.487**	7.073	0.069	0.761	0.239
N8	0.459**	6.637	0.069	0.789	0.211
N9	0.590**	9.124	0.065	0.647	0.353
N10	0.832**	14.395	0.058	0.305	0.695
N11	0.797**	13.478	0.059	0.360	0.640
N12	0.708**	11.589	0.061	0.484	0.516
N13	0.654**	10.242	0.064	0.578	0.422
N14	0.657**	10.143	0.065	0.581	0.419
N15	0.659**	10.383	0.063	0.567	0.433
N16	0.553**	8.015	0.069	0.674	0.326
N17	0.250**	3.490	0.072	0.937	0.063
N18	0.715**	10.733	0.067	0.494	0.506
N19	0.474**	7.117	0.067	0.773	0.227
N20	0.654**	10.005	0.065	0.574	0.426
N21	0.649**	9.611	0.068	0.580	0.420
N22	0.556**	8.291	0.067	0.691	0.309

$\chi^2 = 171.32$ $df = 155$ $p\text{-value} = 0.17514$ $GFI = 0.930$ $AGFI = 0.900$
 $RMSEA = 0.023$ $SRMR = 0.0496$

** p < .01

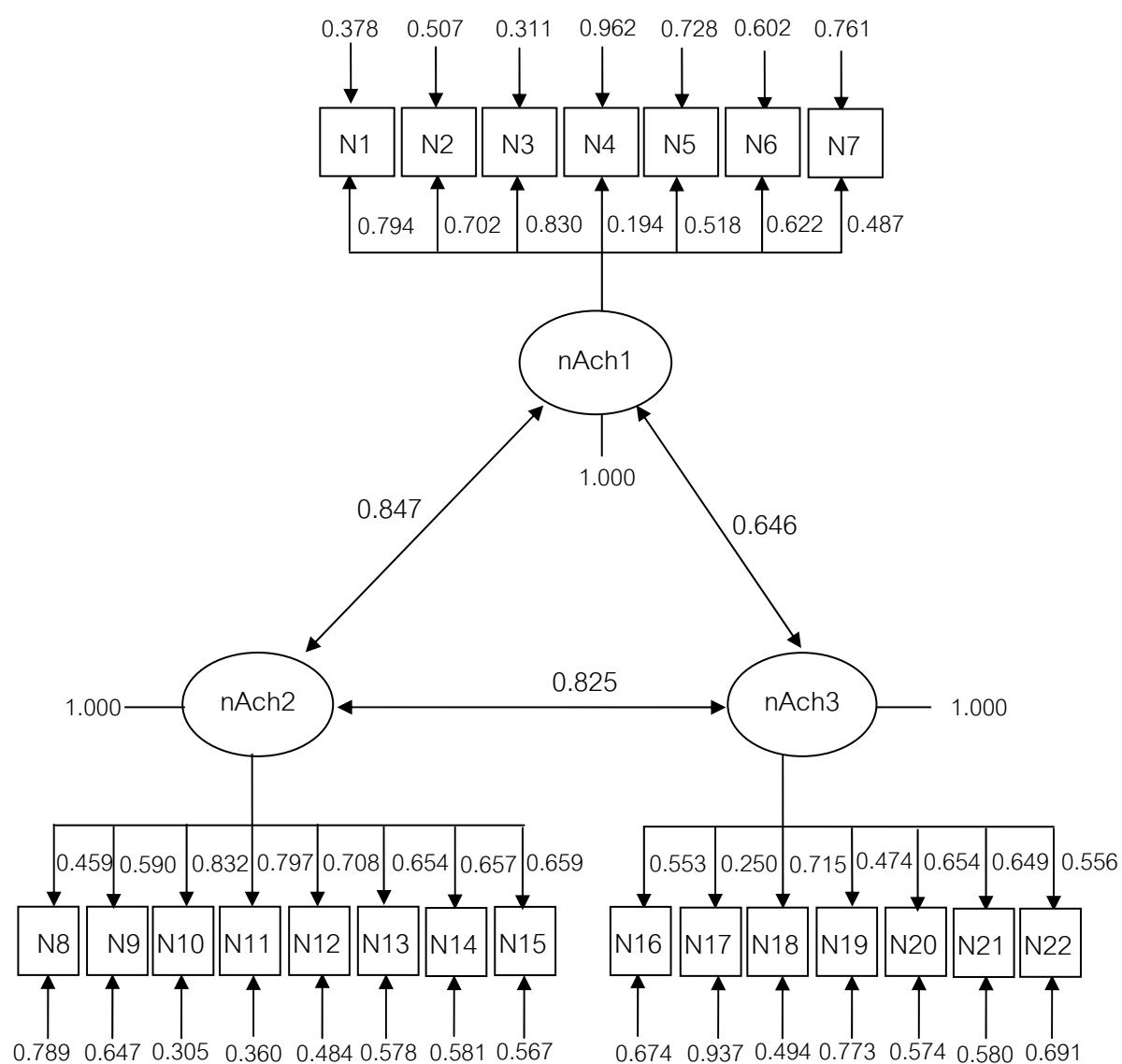
ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง

$$\begin{aligned} \rho_c(nAch1) &= 0.803 \\ \rho_c(nAch2) &= 0.870 \\ \rho_c(nAch3) &= 0.760 \end{aligned}$$

ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้

$$\begin{aligned} \rho_v(nAch1) &= 0.393 \\ \rho_v(nAch2) &= 0.461 \\ \rho_v(nAch3) &= 0.325 \end{aligned}$$

ภาพประกอบ 15 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (nAch)

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดความวิตกกังวลในสภิตีเพื่อ
การวิจัย (Anxiety)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
A1	0.435**	6.590	0.066	0.810	0.190
A2	0.645**	10.468	0.062	0.587	0.413
A3	0.699**	8.293	0.084	0.516	0.484
A4	0.715**	11.782	0.061	0.488	0.512
A5	0.879**	15.982	0.055	0.231	0.769
A6	0.938**	17.939	0.052	0.117	0.883
A7	0.914**	17.008	0.054	0.171	0.829
A8	0.831**	14.695	0.057	0.307	0.693
A9	0.858**	15.192	0.057	0.258	0.742
A10	0.787**	13.327	0.059	0.381	0.619
A11	0.806**	13.809	0.058	0.347	0.653
A12	0.353**	5.042	0.070	0.876	0.124
A13	0.804**	13.641	0.059	0.358	0.642
A14	0.584**	9.282	0.063	0.647	0.353
A15	0.722**	11.736	0.062	0.473	0.527
A16	0.406**	5.889	0.069	0.837	0.163
A17	0.505**	7.528	0.067	0.745	0.255
A18	0.700**	10.794	0.065	0.514	0.486
A19	0.748**	11.950	0.063	0.434	0.566
A20	0.795**	13.060	0.061	0.364	0.636

$\chi^2 = 127.73$ $df = 121$ $p\text{-value} = 0.32009$ $GFI = 0.942$ $AGFI = 0.900$
 $RMSEA = 0.016$ $SRMR = 0.0448$

** $p < .01$

ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง

$$\rho_c(\text{ANX}_1) = 0.919$$

$$\rho_c(\text{ANX}_2) = 0.855$$

$$\rho_c(\text{ANX}_3) = 0.833$$

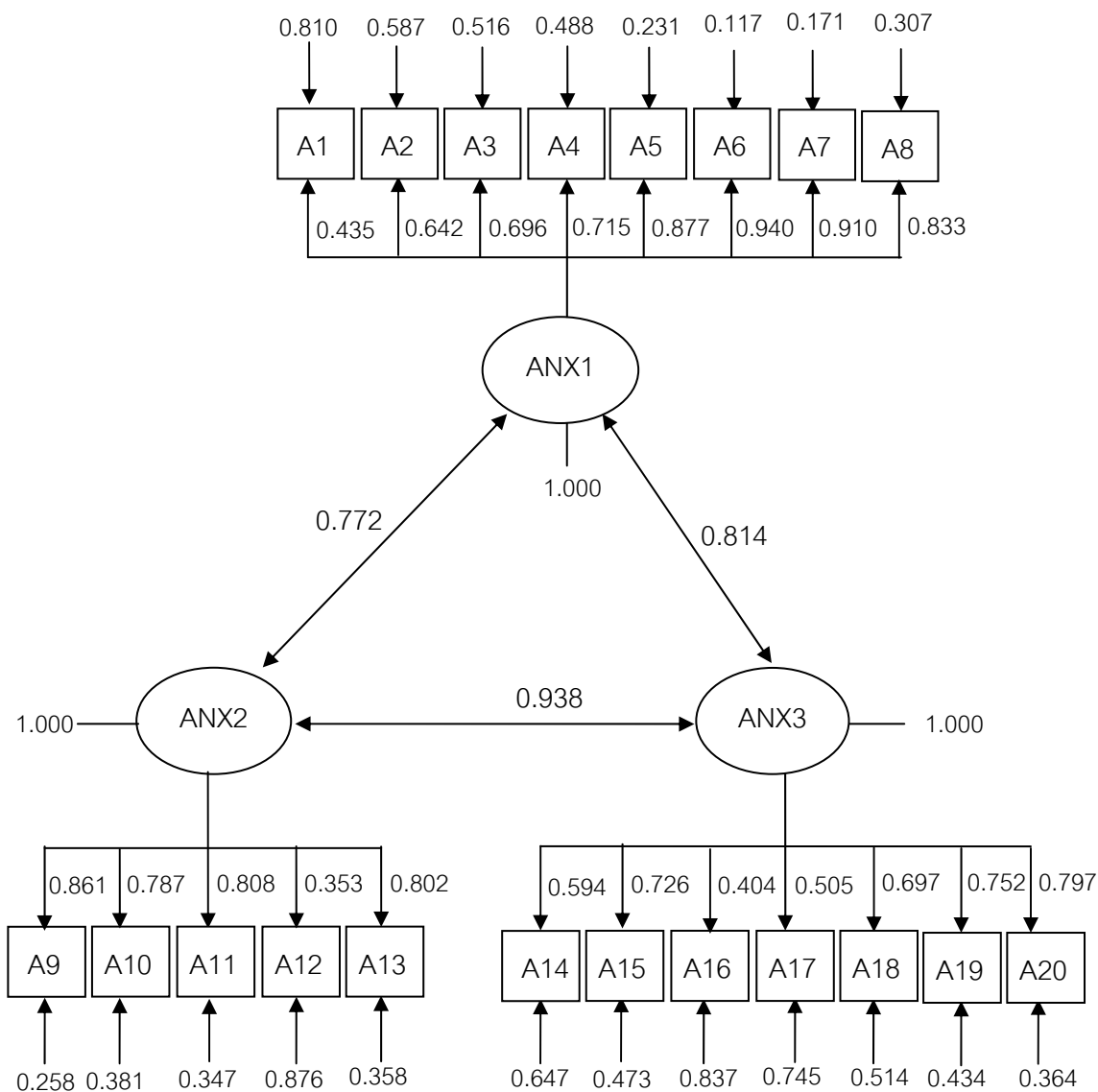
ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้

$$\rho_v(\text{ANX}_1) = 0.597$$

$$\rho_v(\text{ANX}_2) = 0.556$$

$$\rho_v(\text{ANX}_3) = 0.426$$

ภาพประกอบ 16 ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย (Anxiety)

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
F1	0.488**	7.529	0.065	0.755	0.245
F2	0.519**	7.982	0.065	0.729	0.271
F3	0.606**	9.315	0.065	0.632	0.368
F4	0.729**	11.678	0.062	0.461	0.539
F5	0.751**	12.551	0.060	0.437	0.563
F6	0.690**	11.313	0.061	0.523	0.477
F7	0.684**	10.987	0.062	0.528	0.472
F8	0.761**	12.630	0.060	0.417	0.583
F9	0.771**	12.062	0.064	0.404	0.596
F10	0.697**	10.925	0.064	0.493	0.507
F11	0.465**	6.901	0.067	0.779	0.221
F12	0.620**	9.543	0.065	0.614	0.386
F13	0.484**	6.817	0.071	0.755	0.245
F14	0.591**	8.887	0.067	0.649	0.351
F15	0.676**	10.816	0.062	0.533	0.467
F16	0.709**	11.102	0.064	0.505	0.495
F17	0.795**	12.340	0.064	0.345	0.655
F18	0.564**	8.666	0.065	0.682	0.318
F19	0.782**	12.450	0.063	0.387	0.613

$\chi^2 = 119.13$ $df = 102$ $p\text{-value} = 0.11816$ $GFI = 0.943$ $AGFI = 0.900$
 $RMSEA = 0.028$ $SRMR = 0.0478$

** $p < .01$

ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง

$$\rho_c (FO1) = 0.860$$

$$\rho_c (FO2) = 0.743$$

$$\rho_c (FO3) = 0.848$$

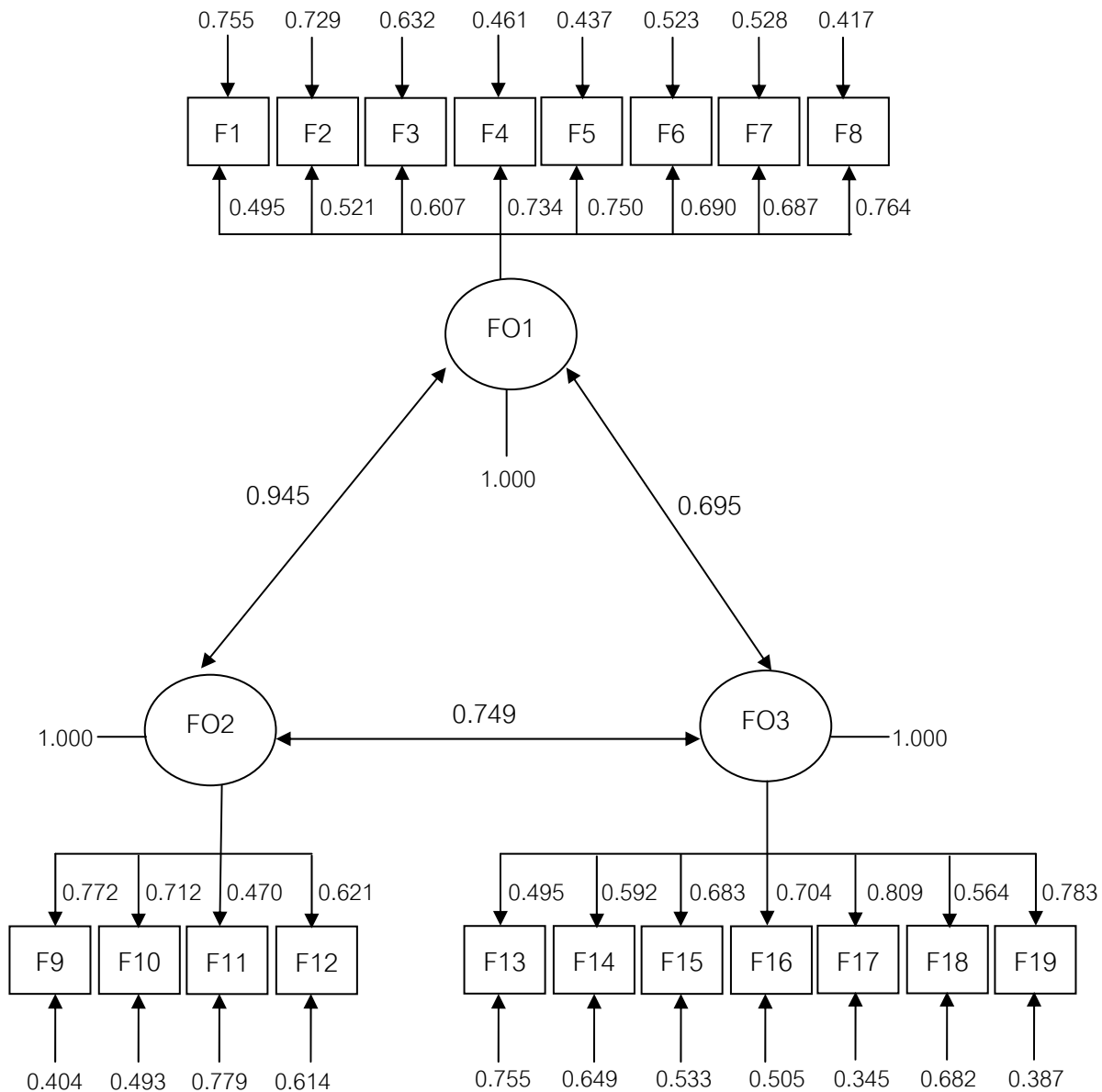
ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้

$$\rho_v (FO1) = 0.440$$

$$\rho_v (FO2) = 0.427$$

$$\rho_v (FO3) = 0.449$$

ภาพประกอบ 17 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (FO)

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดการสนับสนุนทางสังคม (Support)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
s1	0.812**	14.062	0.058	0.323	0.677
s2	0.806**	13.842	0.058	0.354	0.646
s3	0.660**	10.825	0.061	0.556	0.444
s4	0.622**	9.713	0.064	0.606	0.394
s5	0.614**	9.694	0.063	0.624	0.376
s6	0.687**	11.000	0.062	0.525	0.475
s7	0.760**	12.823	0.059	0.419	0.581
s8	0.716**	11.451	0.062	0.490	0.510
s9	0.646**	10.433	0.062	0.582	0.418
s10	0.633**	9.743	0.065	0.613	0.387
s11	0.501**	7.753	0.065	0.750	0.250
s12	0.780**	13.177	0.059	0.390	0.610
s13	0.816**	13.876	0.059	0.339	0.661
s14	0.706**	11.327	0.062	0.496	0.504
s15	0.779**	13.038	0.060	0.375	0.625
s16	0.466**	7.176	0.065	0.777	0.223
s17	0.734**	12.260	0.060	0.457	0.543
s18	0.879**	15.278	0.058	0.221	0.779
s19	0.717**	11.754	0.061	0.485	0.515
s20	0.820**	13.987	0.059	0.331	0.669
s21	0.648**	10.556	0.061	0.573	0.427
s22	0.820**	13.552	0.061	0.333	0.667

$\chi^2 = 132.65$ $df = 137$ $p\text{-value} = 0.58912$ $GFI = 0.945$ $AGFI = 0.900$
 $RMSEA = 0.000$ $SRMR = 0.0403$

** $p < .01$

ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง

$$\rho_c(\text{SUP1}) = 0.916$$

$$\rho_c(\text{SUP2}) = 0.835$$

$$\rho_c(\text{SUP3}) = 0.886$$

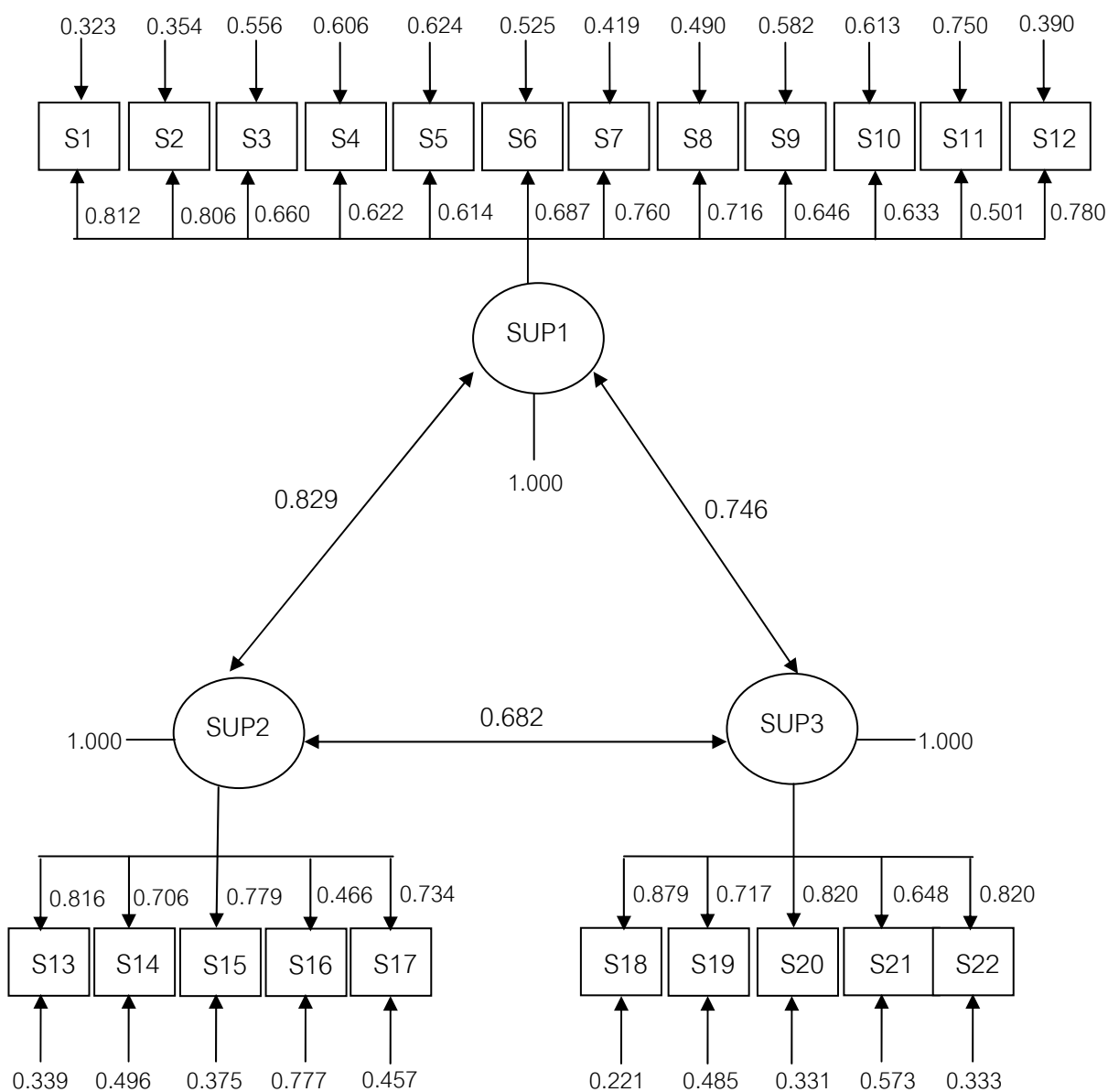
ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้

$$\rho_v(\text{SUP1}) = 0.481$$

$$\rho_v(\text{SUP2}) = 0.511$$

$$\rho_v(\text{SUP3}) = 0.611$$

ภาพประกอบ 18 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดการสนับสนุนทางสังคม (Support)

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา
 ปริญญาณินพนธ์ (Advisor)

ตัวบ่งชี้	λ	t-value	SE	δ	R ²
a1	0.750	12.598	0.060	0.438	0.562
a2	0.798	13.598	0.058	0.362	0.638
a3	0.788	13.615	0.058	0.371	0.629
a4	0.773	12.960	0.060	0.410	0.590
a5	0.835	14.699	0.057	0.292	0.708
a6	0.857	15.399	0.056	0.256	0.744
a7	0.632	10.156	0.056	0.596	0.404
a8	0.474	7.224	0.066	0.768	0.232
a9	0.792	13.503	0.059	0.373	0.627
a10	0.765	12.974	0.059	0.409	0.591
a11	0.549	8.648	0.063	0.687	0.313
a12	0.738	12.064	0.061	0.456	0.544
a13	0.828	14.398	0.058	0.312	0.688
a14	0.819	14.108	0.058	0.331	0.669
a15	0.885	15.886	0.056	0.216	0.784
a16	0.428	6.359	0.067	0.804	0.196
a17	0.573	9.103	0.063	0.649	0.351
a18	0.447	6.405	0.070	0.789	0.211
a19	0.817	13.993	0.058	0.337	0.663
a20	0.741	12.550	0.059	0.432	0.568

$\chi^2 = 105.01$ $df = 100$ $p\text{-value} = 0.346$ $GFI = 0.952$ $AGFI = 0.900$
 $RMSEA = 0.016$ $SRMR = 0.0474$

** $p < .01$

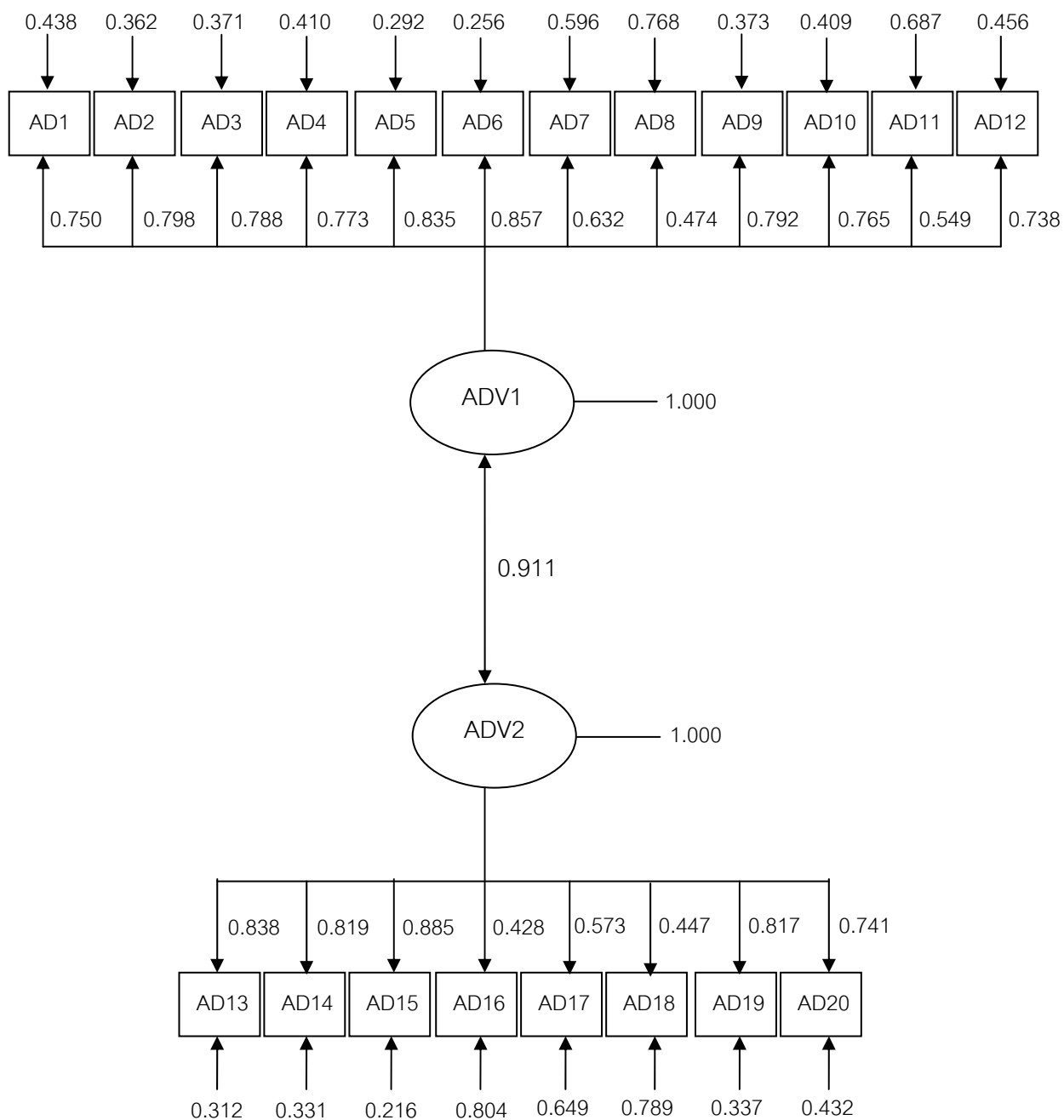
ค่าความเที่ยงตรงของตัวแปรแฝง $\rho_c(ADV1) = 0.898$

$\rho_c(ADV2) = 0.884$

ความแปรปรวนเฉลี่ยที่สกัดได้ $\rho_v(ADV1) = 0.548$

$\rho_v(ADV2) = 0.890$

ภาพประกอบ 19 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) โมเดลการวัดบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท (Advisor)

ภาคผนวก ค
ข้อมูลการสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง

ตาราง 23 ผลการสัมภาษณ์นิสิตกรณีที่ 1 (คนที่ 1)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 1	การวิเคราะห์ ข้อมูลเบื้องต้น
1. ข้อมูลส่วน บุคคล	คนที่ 1 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ ภาคปกติ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ทำปริญญาโทเสร็จสิ้น กำลังรอรับพระราชทานปริญญาบัตร	กลุ่มกรณีศึกษานิสิตที่ทำปริญญาโทเสร็จสิ้นแล้ว
2. พฤติกรรมใน การเขียนเค้าโครง ปริญญาโท <u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u>	สำหรับตอนที่เรียนรายวิชาหลัก (Course Work) ทั้งวิชาหลักและวิชาโทได้เรียนพื้นฐานการศึกษาและการวิจัย มีประโยชน์ต่อตนเองมาก เพราะโดยตนเองเรียนทางด้านวัดผลได้เรียนระเบียบวิธีการทางการวิจัย แต่ไม่ถือว่าเป็นวิชาเอกใดๆ ก็ต้องเรียนวิชานี้ได้เรียนค่อนข้างมาก และฝึกปฏิบัติมาก เพื่อเป็นการปูพื้นฐานในการทำปริญญาโท สำหรับการเรียนวิชาเอกอะไรก็ตามต้องทำปริญญาโทที่เกี่ยวข้องกับวิชาเอกที่เรียน โดยคนที่ 1 เรียนเอกวัดผล ที่เน้นการสร้างเครื่องมือ เช่น การสร้างแบบทดสอบ แบบสอบถาม ซึ่งตนเองก็ได้นำความรู้ที่เรียนมาทั้งหมดโดยตรงใช้ทำปริญญาโท	มีปัจจัยพื้นฐานในการวิจัยด้านความรู้ในระดับมาก
<u>แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์</u>	ศึกษาว่าตนเองสนใจเรื่องอะไร พบเรื่องที่สนใจแล้วจึงไปค้นหาข้อมูลในห้องสมุดว่ามีคนเคยทำไว้มากพอหรือไม่ ในช่วงแรกได้หัวข้อที่ตนเองสนใจมาเรื่องหนึ่ง แต่พอศึกษาข้อมูลมากขึ้นพบว่ามีคนทำหัวข้อนี้มากเกินไป 100 ราย ตนเองจึงคิดวิธีการที่จะทำให้ปริญญาโทของตนเองแตกต่างจากของผู้อื่น เมื่อใคร่ครวญคิดอยู่นาน จึงลองเปลี่ยนแนวคิดหาหัวข้อในเรื่องที่ผู้อื่นยังไม่เคยทำมาก่อนหรือมีคนทำน้อยและเป็นเรื่องที่ทันสมัยคิดว่า ณ ขณะนั้นเรื่องสิ่งแวดล้อมกำลังเป็นที่น่าสนใจของสังคม จึงตัดสินใจทำปริญญาโทเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แล้วพบว่าหลังจากไปหาข้อมูลเพิ่มเติม พบว่า เป็น	มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำปริญญาโทสูง

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 1 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
	เรื่องใหม่ ทำให้การค้นหาข้อมูลมีความยาก แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นข้อดีคือ หัวข้อไม่ซ้ำกับผู้อื่น มีแรงบันดาลใจในการทำ เพราะคิดว่าถ้าตนสามารถทำได้ หัวข้อของตนจะติดอันดับต้นของงานวิจัยในประเทศ เมื่อมีผู้อื่นมาสนใจงานวิจัยของตนเอง	
<u>ลักษณะมุ่ง อนาคต-ควบคุมตน</u>	มีการวางแผนโดยเริ่มที่การหาหัวข้อ หลังจากนั้นไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาว่าหัวข้อนั้นเหมาะสมหรือไม่ เมื่อได้รับคำตอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาว่า หัวข้อที่ตนเลือกผ่าน จึงไปหาข้อมูล บทความ เนื้อหา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเขียนเป็นเค้าโครงวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษาอาจารย์เป็นระยะว่าจะใช้รูปแบบในการทำแบบไหนถึงจะเหมาะสม ใช้วิธีการใดเพื่อให้ได้ข้อมูลมา	มีการวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ตั้งแต่แรกเริ่ม แสดงว่ามีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง
<u>บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา วิทยานิพนธ์</u>	อาจารย์ที่ปรึกษามีข้อมูลที่เกี่ยวข้องจะแนะนำให้ตนทราบ หรือให้ยืมข้อมูลที่อาจารย์มีอยู่ หรือแนะนำให้ไปศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญท่านอื่นที่เกี่ยวข้องเพราะอาจารย์มีความเชี่ยวชาญจึงสามารถให้คำแนะนำตนเองได้ โดยตนจะไปปรึกษาอาจารย์บ่อยครั้ง นำความคืบหน้าไปรายงาน ซึ่งท่านจะแนะนำว่าจะแก้ไขอะไรบ้าง เพื่อป้องกันไม่ให้ออกมาแก้ไขมากในตอนสอบ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีบทบาททั้งในด้าน การให้คำปรึกษาแนะนำ และมีคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่เหมาะสม
<u>ความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย</u>	เมื่อได้เข้าสอบป้องกันวิทยานิพนธ์มีความรู้สึกตื่นเต้น พร้อมทั้งจะเข้าสอบได้แต่ยังไม่เต็มร้อย เพราะยังแอบกลัวว่าจะถูกถามคำถามอะไรในตอนสอบ แล้วตนจะสามารถตอบได้หรือไม่ ดังนั้นจึงเตรียมข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสอบไปให้มากที่สุด ถึงแม้ว่าตนเองจะไม่สามารถตอบคำถามได้ยังมีตัวช่วยคือเอกสารที่เตรียมไปเพื่อที่จะค้นหาคำตอบที่ถูกต้องได้	พบความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยน้อย มีความตื่นเต้นในการสอบและกลัวที่จะตอบคำถามกรรมการสอบไม่ได้

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 1 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
3. พฤติกรรม ดำเนินการทำ ปฏิญานิพนธ์	ทำปฏิญานิพนธ์หลังจากสอบทันที โดยดำเนินการ อย่างซ้ ๆ ไม่เร่งรีบ เพราะรู้สึกว่าการทำ 3 บทแรก เสร็จแล้วนั้น มีความเหนื่อยล้า และเกิดความขี้เกียจขึ้น อย่างไรก็ตามอาจารย์ที่ปรึกษาจะคอยตักเตือนให้ทำ ปฏิญานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง ประกอบกับต้องนำความ คืบหน้างานไปส่งให้อาจารย์ตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ	มีความกระตือรือร้นใน การทำงานอย่าง ต่อเนื่องและสม่ำเสมอ
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	เรื่องที่ทำเองทำเป็นเรื่องที่ค่อนข้างใหม่ ทันสมัยอยู่ใน ความสนใจของบุคคลทั่วไปรวมทั้งโรงเรียน ซึ่งได้รับการ สนับสนุนจากกลุ่มตัวอย่างที่ไปเก็บข้อมูลแบบสอบถาม ของตนเป็นอย่างดี ทุกโรงเรียนที่ได้ทำเรื่องขอเก็บ ข้อมูลตามระเบียบขั้นตอน จะได้รับการตอบรับให้ สามารถเก็บข้อมูลได้อย่างราบรื่น	ได้รับการสนับสนุนทาง สังคมโดยการประเมิน และการให้ข้อมูลข่าวสาร เป็นอย่างดี
<u>ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</u>	มีการวางแผนล่วงหน้า แต่พอถึงเวลาจริงต้องปรับแผน (ยืดหยุ่น) ให้ตรงกับสถานการณ์ความเป็นจริงใน ขณะนั้น เช่น ช่วงวางแผนเก็บข้อมูล พบปัญหาสภาวะ แวดล้อมไม่อำนวย กล่าวคือ การเดินทางไปสถานที่ เป็นกลุ่มตัวอย่างเกิดฝนตก รถติด เกิดเหตุการณ์ทาง การเมืองทำให้ต้องปิดโรงเรียนค่อนข้างมาก จึง เดินทางไป 2 วัน หยุด 3 วัน เป็นต้น ซึ่งเสียเวลากับการ เก็บข้อมูลค่อนข้างนาน	มีการวางแผนและ ปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม กับสถานการณ์ที่จำกัด
<u>บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา ปฏิญานิพนธ์</u>	ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล นิสิตมีความรู้ไม่มาก เท่าที่ควร เพียงทราบว่าตนเองทำอะไรแล้วจะใช้ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นได้อย่างไร มีประธานและ อาจารย์ท่านอื่นที่รู้จักเป็นการส่วนตัวช่วยชี้แนะในการ วิเคราะห์ ซึ่งมีเวลาในการทำช่วงนี้พอสมควร (ภายใน เดือนที่ตนเองกำหนดไว้) พร้อมจะขึ้นสอบต่อไป	อาจารย์ที่ปรึกษา ปฏิญานิพนธ์ คงมี บทบาทกับนิสิตในขั้นการ ดำเนินการทำปฏิญานิ พนธ์

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 1 (ต่อ)	การวิเคราะห์ ข้อมูลเบื้องต้น
4. พฤติกรรมการ รับรู้ความสามารถ ของตนเองหลัง เสร็จสิ้นการทำ ปฏิญญาพันธ ์	เมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า ตนมีความเครียดต่อการสอบ แต่มั่นใจว่าตนเป็นผู้ทำเอง ฝึกปฏิบัติเองทุกขั้นตอน มี ความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียนไว้ เพราะมีความรู้ในเนื้อหา เต็มร้อย แต่มีความเกร็ง กลัวคำถามของกรรมการสอบ หลังจากสอบปากเปล่าเสร็จ พักเหนื่อยประมาณ 1 ถึง 2 วันก่อน แล้วจึงลงมือปรับแก้เล่มให้ถูกต้องตาม ข้อเสนอแนะของกรรมการ ได้รับกำลังใจจากที่บ้านและ อาจารย์ที่ปรึกษา รวมทั้งกำลังใจจากตนเองที่ตนสามารถ ทำได้แม้กระทั่งจุดที่คิดว่ายากที่สุด ก็สามารถก้าวผ่าน มาได้ เหลือการแก้ไขคงไม่ยากเกินไปสำหรับตนเอง สุดท้ายก็สามารถแก้ไขให้เสร็จสิ้นตามที่มหาวิทยาลัย กำหนดโดยปราศจากความเครียดใดๆ	
<u>ปัจจัยพื้นฐานในการ ทำวิจัย</u>	มีปัญหาในการเขียนบทความเป็นภาษาอังกฤษ เพราะตนเองไม่ถนัดด้านภาษาอยู่แล้ว แก้ไขปัญหาโดย หาผู้ที่ชำนาญมาช่วยทำ โดยตนเขียนเองก่อนแล้วจึงให้ผู้ ชำนาญด้านภาษามาขัดเกลาภาษาให้ดี ถูกหลักตามไวย กรณ์ ขั้นตอนแรกคือ เขียนบทความเป็นภาษาไทยก่อน แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเมื่อตรวจสอบแล้วผ่าน จึงนำบทความดังกล่าวไปแปลเป็นภาษาอังกฤษต่อไป	พบปัญหาด้านความรู้ พื้นฐานในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อเขียน บทความเป็นภาษาอังกฤษ
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	ติดต่อแหล่งของการขอตีพิมพ์บทความ ขั้นตอนแรกคือ ต้องส่ง CD ข้อมูลไปให้กองบรรณาธิการตรวจสอบโดย ปฏิบัติตามระเบียบขั้นตอนของการเขียนวารสารที่นั่น หลังจากตรวจสอบแล้วมีส่วนที่ต้องแก้ไข ก็จะส่งกลับมา เพื่อตนเองจะได้แก้ไขให้ถูกต้อง แล้วส่งกลับไปก็ได้รับ อนุมัติให้ตีพิมพ์เผยแพร่ โดยกองบรรณาธิการจะมี ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยตรวจสอบความถูกต้องของบทความ	ได้รับการสนับสนุนจาก หน่วยงานเพื่อตีพิมพ์ใน วารสารเป็นอย่างดี

ตาราง 24 ผลการสัมภาษณ์นิสิตกรณีที่ 2 (คนที่ 2)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 2	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
1. ข้อมูลส่วนบุคคล	คนที่ 2 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ ภาคปกติ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ทำปริญญาโทเสร็จสิ้น กำลังรอรับพระราชทานปริญญาบัตร	กลุ่มกรณีศึกษานิสิตที่ทำปริญญาโทเสร็จสิ้นแล้ว
2. พฤติกรรมในชั้น การเขียนเค้าโครง ปริญญาโท <u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u>	สำหรับตอนที่เรียนรายวิชาหลัก (Course Work) ทั้งวิชาหลักและวิชาโทได้เรียนจะโดยตรงเกี่ยวกับวิจัยและสถิติ การวัดผล ประเมินผล ส่วนใหญ่ขอบเขตของเนื้อหาที่ศึกษาจะเกี่ยวข้องกับการทำปริญญาโท สำหรับวิชาเลือกเป็นวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ รวมทั้งจิตวิทยา ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานทางทฤษฎีต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการทำวิจัย	มีปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัยด้านความรู้ในระดับมาก
<u>แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์</u>	การได้มาซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัยได้มาจากการศึกษา งานวิจัยต่าง ๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น ซึ่งตนเลือกหัวข้อมาหลายประเด็นเพื่อมาคัดเลือกหัวข้อที่ดีที่สุดจากปัจจัยในด้านวิธีการดำเนินการ กลุ่มตัวอย่าง เวลาที่ใช้ในการดำเนินการ สุดท้ายแล้วจึงเลือกการเล่นพนันฟุตบอล (เป็นเรื่องที่ได้รับความนิยมในขณะนั้น)	พบความพยายามพึ่งตนเองเพื่อค้นหาหัวข้อที่ดีที่สุดมาทำวิจัย
<u>ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</u>	มีการวางแผนการเขียนเค้าโครง 3 บท ตั้งแต่ได้หัวข้อ โดยศึกษาวิธีการดำเนินการ การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพราะศึกษาอยู่ในเอกวิทย์ จะต้องศึกษาจากแนวคิดรวบยอดของข้อมูลทั้งหมด แหล่งที่มาของข้อมูลได้มาจากอินเทอร์เน็ต หนังสือ รวมทั้งข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	มีการวางแผนเกี่ยวกับการศึกษาอย่างเป็นระบบเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายการทำปริญญาโท 5 บท

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 2 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<u>การสนับสนุนทาง สังคม และ บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา ปริญญาโท</u>	ได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อดำเนินการหัวข้อที่ตนเลือก รวมถึงอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมกันวางแผนการ เช่น การวางแผนการเก็บข้อมูลทุกขั้นตอน รวมทั้งได้รับทุนอุดหนุนในการทำปริญญาโทของมหาวิทยาลัย และห้องสมุดภายในมหาวิทยาลัยมีส่วนสำคัญมากในการให้ข้อมูล อีกทั้งยังได้รับการใช้บริการอินเทอร์เน็ตไร้สาย (Wise) จากทางมหาวิทยาลัยด้วย ซึ่งคนที่ 2 กล่าวว่าห้องสมุดเป็นสถานที่ศึกษาหลักของนิสิต	ได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทในการให้คำปรึกษา และได้รับสิ่งที่เอื้ออำนวยต่อการทำปริญญาโท
<u>ความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย</u>	ภาควิชาได้กำหนดการสอบป้องกันปริญญาโทอยู่ในรายวิชาสัมมนา เวลาจำกัด จึงทำให้ต้องเร่งรีบในการดำเนินการทันกำหนดสอบ ความพร้อมสอบอาจไม่เต็มร้อยเท่าที่ควร ส่งผลให้มีความวิตกกังวลในด้านเนื้อหา ความแม่นยำในสถิติวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากตนไม่ได้จบในระดับปริญญาตรีทางด้านสถิติหรือคณิตศาสตร์มา ส่งผลให้วิตกกังวลทางด้านสถิติ สำหรับอาจารย์ที่เป็นกรรมการสอบต่างคนกันทั้งที่มีบุคลิกใจดี หรือเคร่งครัด นิสิตกล่าวว่ารู้สึกเกรงกลัวทุกคน เพราะอาจารย์เก่งทุกคน แต่ตนยึดหลักว่าเสมอว่า การทำปริญญาโท 1 เล่ม ถือว่าเป็นทำแบบฝึกหัด 1 เล่ม ทุกอย่างย่อมมีจุดอ่อน ซึ่งการทำปริญญาโทครั้งนี้เป็นครั้งแรก อีกทั้งยังเป็นช่วงเริ่มทำ จึงค่อนข้างกลัว	พบความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยด้านการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 2 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
3. พฤติกรรมในชั้น ดำเนินการทำ ปฏิญานิพนธ์	หลังจากสอบเค้าโครงเสร็จแล้วก็ไม่ได้ดำเนินการ ทำปฏิญานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง เพราะครั้งที่สอบ ผ่านไป ตนเองรู้สึกค่อนข้างมีความเครียด ประกอบกับเวลาอันเร่งรัด และเนื้อหาที่ค่อนข้าง ยาก จึงขอหยุดพักยาวการทำปฏิญานิพนธ์ไป หันมาภาระงานส่วนตัวก่อน เมื่อรู้สึกว่าย เหนื่อยแล้วจึงมาวางแผนในการช่วงต่อไปก่อน	พบการทิ้งช่วงในการทำ ปฏิญานิพนธ์ เนื่องจากขาด ปัจจัยด้านเวลาซึ่งเป็นพื้นฐาน ในการทำปฏิญานิพนธ์
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากทฤษฎีพิชเบน ไอเซ็น (ทฤษฎีทางด้านพฤติกรรมศาสตร์) มาจาก ทฤษฎีของต่างประเทศ จึงต้องนำมาปรับให้ สอดคล้องสภาวะในประเทศไทยและการวัด โดย มีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญแปลไว้เป็นภาษาไทยและมี นิสิตส่วนใหญ่นำมาปรับใช้ในการวิจัยหลายเรื่อง แล้ว รวมทั้งปรับภาษาให้กลุ่มตัวอย่างสามารถ อ่านข้อความได้อย่างเข้าใจง่าย ตีความหมายได้ ก็ประเด็น เป็นต้น ตนเองใช้เวลาในการพัฒนา เครื่องมือค่อนข้างนาน ใช้เวลามากในส่วนของ การส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ เพราะ ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่จะติดภาระงานมาก ทำให้ ต้องไปเบียดเวลาในการวิเคราะห์ข้อมูลมาด้วย (ไม่ตรงตามแผนที่กำหนดไว้) สำหรับการเก็บ ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างก็ได้รับความร่วมมือจาก อาจารย์ที่ปรึกษาในการติดต่อหน่วยงานต้นสังกัด นิสิตไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ผลที่ออกมาคือ ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี ไม่มี ปัญหาอะไร	ได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยการประเมินน้อย เนื่องจากได้รับการตรวจ เครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ ค่อนข้างนาน แต่ได้รับการให้ ข้อมูลข่าวสารจากกลุ่ม ตัวอย่างที่ไปเก็บข้อมูลมาก

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 2 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<p><u>บทบาทอาจารย์ที่</u> <u>ปรึกษา</u> <u>ปริญญาโท</u></p>	<p>ในการเขียนรายงานในการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลนั้น ยากมาก เพราะตอนเรียนในห้องเรียนส่วนมากจะเรียนทฤษฎีเป็นส่วนใหญ่ ไม่เคยฝึกปฏิบัติการใช้โปรแกรมสถิติที่ใช้ในปริญญาโทของตน ดังนั้นจึงต้องศึกษาการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยตนเอง อ่านหนังสือมาก แต่มีรุ่นพี่คอยให้คำแนะนำ การใช้เวลาในการดำเนินการครั้งนี้ค่อนข้างจำกัด เพราะอยู่ในปีภาคการศึกษาที่ 3 แล้ว ถ้าจะรีบจบให้ทันรับปริญญาโทนั้น จะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้น ประกอบกับช่วงระยะเวลาในการพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยเบียดเวลาไปมาก สรุปคือ ทุกขั้นตอนใช้เวลามาก สุดท้ายจึงทำให้เหลือเวลาในการทบทวนน้อยมาก ส่งผลให้มีอุปสรรคในด้านเวลามาก สำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาจะคอยให้คำแนะนำด้านแหล่งที่มาของข้อมูลว่าควรไปหาหนังสือเล่มไหนอ่านจึงเหมาะสม ถ้ามีปัญหาในการวิเคราะห์ข้อมูล อาจารย์ที่ปรึกษาจะช่วยตรวจสอบและแนะนำในส่วนนี้ อาจารย์ที่ปรึกษาเก่งมากและช่วยแก้ปัญหาได้ดี นิสิตกล่าวว่า สถิติมีการพัฒนาโปรแกรมมากขึ้น รุ่นน้องที่เริ่มเข้าศึกษาจึงต้องมีการวางแผนการศึกษาสถิติที่ตนเองสนใจตั้งแต่แรกเริ่ม</p>	<p>พบความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตในการติดต่อประสานงานและการให้คำปรึกษาในการทำปริญญาโท</p>
<p><u>ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน</u></p>	<p>การควบคุมตนเองในการทำปริญญาโทได้ประมาณ 70 % เพราะเกิดความขี้เกียจเข้ามาด้วย แต่ที่สำคัญเวลาตามแผนจะเป็นตัวเร่งรัดให้ดำเนินการให้ทันที่กำหนด</p>	<p>พบตัวแปรแทรกซ้อน คือ ความเกียจคร้าน ทำให้มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองต่ำ</p>

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 2 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
4. พฤติกรรม ภายหลังเสร็จสิ้น การทำ ปฏิญาณพันธ <u>ความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย</u>	มีความเข้าใจในปฏิญาณพันธทั้งหมด เพราะ เป็นผู้ทำด้วยตนเอง จะสามารถตอบหลักการ ความคิดรวบยอดได้ (Concept) แต่ถ้าถามว่ารู้สึก หรือไม่ ที่มาทราบหรือไม่ ก็ยังไม่เข้าใจเท่าที่ควร แต่จะเน้นการหลักการความคิดรวบยอดได้ การสอบปากเปล่าที่เกิดขึ้นค่อนข้างเครียดไม่ แตกต่างจากการสอบเค้าโครง เพราะเวลาอัน จำกัด ทำให้ไม่มีเวลาทบทวนก่อนสอบ ความ มั่นใจน้อย ส่งผลต่อความเครียดมาก	พบความวิตกกังวลในสถิติ เพื่อการวิจัยในขั้นตอนของ การสอบปากเปล่า 5 บท
<u>ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</u>	หลังจากสอบปากเปล่าเสร็จ ตนรีบแก้ไขเล่ม ในทันที เพราะต้องใช้เวลาในจำกัด เมื่อสอบเสร็จ เหมือนว่าทุกอย่างโล่ง จึงคิดว่ารีบแก้ไขให้เสร็จ เพราะเป็นขั้นตอนสุดท้ายในระยะเวลานั้น ๆ ก็ จะทำให้ประสบความสำเร็จทางการศึกษาแล้ว โดย มีเพื่อนรุ่นเดียวกันให้กำลังใจ ให้คำแนะนำในการ วิเคราะห์ข้อมูลทุกขั้นตอน สุดท้ายก็สามารถ ปรับแก้ทันตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด	นิสิตรู้จักควบคุมตนเองบังคับ ตนเองให้รู้จักอดได้รอดได้ เพื่อรอวันที่จะประสบ ความสำเร็จในการเป็น มหาบัณฑิต
<u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u>	มีปัญหาในการเขียนบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษ ตนจึงขอให้เพื่อนที่มีความถนัดภาษาช่วยเหลือ	พบความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่ เป็นอุปสรรคในการเขียนรายงาน การวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	การลงวารสารตีพิมพ์ ไปหาแหล่งในการตีพิมพ์ ด้วยตนเอง ได้ลงตีพิมพ์ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ทันที มีอาจารย์ที่ปรึกษาของตนเองตรวจสอบ เบื้องต้น และอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญของกอง บรรณาธิการตรวจสอบความถูกต้อง ให้คำแนะนำ เพื่อกลับมาแก้ไขให้ถูกต้อง จึงได้รับการตีพิมพ์	นิสิตได้รับการสนับสนุนทาง สังคมจากแหล่งที่ตีพิมพ์ วารสารเป็นอย่างดี

ตาราง 25 ผลการสัมภาษณ์นิสิตกรณีที่ 3 (คนที่ 3)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 3	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
1. ข้อมูลส่วน บุคคล	คนที่ 3 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษา ในคณะศึกษาศาสตร์ ภาคพิเศษ (นอกเวลา ราชการ) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันได้ ดำเนินการเขียนบทที่ 5 อยู่ เมื่อเสร็จสิ้นแล้วจึงรอ สอบปากเปล่าต่อไป	กลุ่มกรณีศึกษานิสิตที่ยังทำ ปฏิญานิพนธ์ไม่เสร็จ
2. พฤติกรรมในขั้น การเขียนเค้าโครง ปฏิญานิพนธ์ <u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u>	วิชาเอกและวิชาเลือกที่ได้เรียนมามีผลต่อบริบท (เนื้อหา) ที่เกี่ยวข้องกับการทำปฏิญานิพนธ์ของ ตน ปฏิญานิพนธ์ที่เลือกทำนั้นอยู่ในประเภท วิจัยเชิงทดลอง ซึ่งจะต้องค้นหาเนื้อหาใน บทเรียนทดลองดังกล่าว เนื้อหาสาระได้จาก ความรู้ที่เรียนในห้องเรียน บวกกับค้นหาความรู้ ด้วยตนเอง เมื่อเจาะลงไปที่วิธีการทดลอง นิสิต กล่าวว่า การวิจัยเชิงทดลองที่ได้เรียนในห้องเรียน ได้เรียนรู้ว่ารูปแบบการทดลองเป็นอย่างไร เรื่อง ใดเหมาะที่จะใช้กับสถิติชนิดไหน แต่ไม่ได้เจาะลึก ถึงกระบวนการดำเนินการของการทดลองทุก รูปแบบ เนื่องด้วยเวลาเรียนของภาคพิเศษ (นอก เวลาราชการ) ค่อนข้างจะจำกัดเวลา	มีความรู้ในเนื้อหาการทำ ปฏิญานิพนธ์ของตนเองใน ระดับปานกลางเพราะขาด ทักษะการฝึกปฏิบัติจริง ในขณะที่เรียน
<u>แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์</u>	แรงจูงใจที่เลือกหัวข้อนี้ เพราะหัวข้อที่เลือกมา นั้นเมื่อทำเสร็จสิ้นแล้วจะต้องเกิดประโยชน์ด้านทั้ง ผู้อื่นและตนเอง อีกทั้งทำให้ตนเองได้ประสบการณ์ เพิ่ม จึงเลือกหัวข้อที่เกี่ยวกับการทดลอง ซึ่ง ในขณะที่เรียน ภาควิชาได้จัดสำหรับชุดงานวิจัย ต่าง ๆ ที่ตนเองสนใจ จึงเลือกในด้านเทคโนโลยี เข้ามาเกี่ยวข้องมาสร้างเป็นบทเรียนออนไลน์มา ชุดหนึ่งเพื่อมาแบ่งปันความรู้ให้แก่ผู้อื่น	นิสิตมีความกระตือรือร้นใน การหาหัวข้อที่ตนสนใจและ ท้าทายความสามารถ เขา ใจใฝ่มานะพากเพียรในการ ทำสิ่งที่ท้าทาย คือ การสร้าง บทเรียนออนไลน์ทั้งที่ตนเอง ไม่ได้เรียนมาโดยตรงด้าน เทคโนโลยีทางการศึกษา

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 3 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<p><u>ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</u></p> <p><u>บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา</u></p> <p><u>ปริญญาโท</u></p> <p><u>การสนับสนุนทาง สังคม</u></p>	<p>ไม่ค่อยได้มีการวางแผนในการทำปริญญาโท เพราะงานหลักค่อนข้างมาก การสนับสนุนทางสังคมที่ได้รับจากทางครอบครัว อาจารย์ที่ปรึกษาคอยแนะนำว่าจะสร้างเนื้อหาลักษณะใดถึงจะเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลอง ทั้งนี้ อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นทั้งอาจารย์ในภาควิชาและนอกภาควิชา รวมทั้งอาจารย์ภายนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เคยเกิดปัญหาในการติดต่ออาจารย์ที่ โดยติดต่อทางโทรศัพท์ หรืออินเทอร์เน็ต</p>	<p>ไม่พบลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</p> <p>แต่พบความสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต โดยเฉพาะการให้คำปรึกษา แนะนำ</p> <p>นิสิตได้รับการสนับสนุน ทางด้านอารมณ์จากคนใน ครอบครัว</p>
<p><u>ความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย</u></p>	<p>วิตกกังวลว่า กลัวที่จะตอบคำถามกรรมการสอบ ไม่ได้ เพราะบางคำถามเราเข้าไม่ถึงเนื้อหาของ คำถามที่แท้จริง รู้สึกว่าการสอบครั้งนี้ยากที่เราจะ คิดเรื่องอะไรไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง เนื้อหาที่ เลือกไปให้กลุ่มทดลองไม่เหมาะสมกัน เพราะยัง ไม่มีประสบการณ์ จึงได้รับการตอบปฏิเสธมาขณะ สอบ ให้มาปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาให้เหมาะสม</p>	<p>ไม่พบความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย แต่พบ ความวิตกกังวลในด้านการ สร้างเครื่องมือให้เหมาะสม กับกลุ่มตัวอย่างได้อย่างไร</p>
<p>3. พฤติกรรมในชั้น ดำเนินการทำ ปริญญาโท</p>	<p>ช่วงแรกรีบดำเนินการอย่างเร่งด่วน แต่พอ ดำเนินการได้สักพัก ภาระงานหลักของตนเข้ามา เร่งจนไม่มีเวลาไปทำปริญญาโทของตนเอง เพราะไม่สามารถปฏิเสธหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย จากผู้บังคับบัญชาได้ เกิดความวุ่นวายในช่วงนั้น จึงทำให้การดำเนินการช้าลง</p>	<p>พบอุปสรรคด้านเวลาที่ส่งผล ให้การทำปริญญาโท ล่าช้า</p>
<p><u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u></p>	<p>เครื่องมือที่สร้างขึ้นประกอบด้วย คือ เนื้อหา สื่อ และเครื่องมือประเมินสื่อ มีความยาก ต้องอาศัย การเรียนรู้ การขอคำปรึกษาจากผู้รู้ แหล่งข้อมูลที่ ได้รับ คือ มาจากห้องสมุด</p>	<p>ได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก ในการทำปริญญาโท คือ ห้องสมุด</p>

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 3 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<p><u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u></p> <p><u>บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา</u></p> <p><u>ปริญญาโท</u></p> <p><u>ปริญญาโท</u></p>	<p>ความรู้ในการทำปริญญานิพนธ์ในระดับปานกลาง มีเวลาในการดำเนินการช่วงแรกค่อนข้างมาก แต่ พอมาช่วงกลางเริ่ม (ประมาณ 1 ปีหลังจากสอบ) งานเยอะ อีกทั้งยังเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของ หน้าที่การงาน จึงพยายามทำปริญญานิพนธ์ให้ มากที่สุด รออาจารย์ตรวจสอบเครื่องมือค่อนข้าง นาน อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำผู้เชี่ยวชาญให้โดย ติดต่อให้ เพื่อให้ดำเนินการประสานงานได้อย่าง สะดวก</p>	<p>พบความสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต แต่พบข้อบกพร่องตรงที่ อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจงาน ให้นิสิตล่าช้า</p>
<p><u>ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</u></p>	<p>วางแผนไว้ว่าจะสำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลา 2 ปีครึ่ง แต่เวลาล่วงเลยมาจนทำไม่ได้ตาม เป้าหมายที่วางไว้ก่อนหน้านี้ ซึ่งขณะนี้ครบ 3 ปี ครึ่งแล้ว ช่วงที่ผ่านมายังไม่พึงพอใจกับการ ควบคุมตนเอง เพราะพบปัญหาอุปสรรค ต้องรีบ แก้ไขให้ผ่านพ้นไปให้ได้ ถ้าหากเร่งรีบดำเนินการ มากเกินไปผลงานอาจไม่ดีเป็นที่น่าพอใจ</p>	<p>ไม่มีการวางแผนการทำ ปริญญานิพนธ์ตั้งแต่แรกเริ่ม ประกอบกับติดภาระงาน หลัก จึงทำให้เกิดอุปสรรค ด้านเวลา</p>
<p>4. พฤติกรรมภาย หลังเสร็จสิ้นการทำ ปริญญานิพนธ์</p> <p><u>ความวิตกกังวลใน สติเพื่อการวิจัย</u></p>	<p>สมมติสถานการณ์ว่า ถ้าตอนนี้กำลังจะสอบปาก เปล่า จะรู้สึกตื่นเต้นมากกว่าการเครียดเพราะ มั่นใจว่า ปริญญานิพนธ์ที่เสร็จสิ้นโดยการทำของ ตนเองทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นเนื้อหา บทเรียน ออนไลน์ การติดต่อกับนิสิต ปัญหาที่เกิดขึ้น ในขณะดำเนินการ นิสิตเข้าใจทั้งหมด จึงน่าจะ ตอบปัญหาของคณะกรรมการได้ทั้งหมด</p>	<p>ไม่พบความวิตกกังวลในสติ เพื่อการวิจัย</p>
<p><u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u></p>	<p>หลังจากเสร็จแล้วเชื่อว่า ตอนแรกเราไม่มีความรู้ อะไรแต่ตอนนี้เราสามารถสร้างผลงานวิจัยออกมา ได้ เพียงแก้ไขให้สมบูรณ์สามารถทำได้แน่นอน</p>	<p>มีปัจจัยด้านความรู้ในงาน ตนเองเต็มร้อย</p>

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 3 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	บุคคลที่คอยช่วยเหลือมาตลอดหลัก ๆ คือ อาจารย์ที่ปรึกษา รองลงมาคือ ครอบครัว เพื่อน ถ้าบัณฑิตกำหนดให้ส่ง นิสิตจะทำให้เสร็จก่อนล่วงหน้าประมาณ 3-4 วัน	ได้รับการสนับสนุนทางด้าน อารมณ์จากครอบครัวเสมอ
<u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u>	สำหรับการเขียนงานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษตนเอง ไม่ถนัด เพราะโดยส่วนตัวไม่ถนัดในการเรียน ภาษาอังกฤษ ที่เคยสอบมาภาษาอังกฤษเป็นวิชา เดียวที่ได้เพียงครั้งเดียวมาตลอด แต่ยืนยันว่าจะ เขียนบทความเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แล้ว จึงขอคำแนะนำจากผู้ใกล้ชิดที่มีความรู้ด้านภาษา	พบปัญหาในความรู้ด้าน ภาษาอังกฤษในการเขียน บทความ
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	ไม่มีปัญหาเรื่องการหาแหล่งที่ตีพิมพ์บทความ เพราะในที่ทำงานตอนนี้ ตนได้มีแหล่งที่ขอตีพิมพ์ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ตรวจทานความถูกต้องของ วารสารอันดับแรกก่อน คือ อาจารย์ที่ปรึกษา	ได้รับการสนับสนุนทาง สังคมโดยการประเมินเป็น อย่างดี

ตาราง 26 ผลการสัมภาษณ์นิสิตกรณีที่ 4 (คนที่ 4)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 4	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
1. ข้อมูลส่วน บุคคล	คนที่ 4 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้าศึกษา ในคณะศึกษาศาสตร์ ภาคพิเศษ ตั้งแต่ปี การศึกษา 2551 ปัจจุบันกำลังเรียนวิชาสัมมนาอยู่ พร้อมกับกำลังเริ่มต้นทำปฏิญานิพนธ์ที่จะ ศึกษาในงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งจะเรียนเนื้อหา รายวิชาหลักเสร็จสิ้นในปีการศึกษา 2552 ภาค เรียนที่ 2	กลุ่มกรณีศึกษานิสิตที่ยังทำ ปฏิญานิพนธ์ไม่เสร็จสิ้น
2. พฤติกรรมการ รับรู้ความสามารถ ของตนเองในขั้น การเขียนเค้าโครง ปฏิญานิพนธ์ <u>ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย</u> <u>บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา ปฏิญานิพนธ์</u>	ในช่วงเรียนวิชาต่าง ๆ (Course work) ทั้งวิชาเอก และวิชาเลือก คนที่ 4 ได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและ วิธีการทางการวิจัยที่เป็นพื้นฐานการวิจัยและเลือก ประโยชน์ต่อการทำปฏิญานิพนธ์เพราะทุกวิชาที่ เรียนอาจารย์ผู้สอนก็คอยกระตุ้นเรื่องการทำ ปฏิญานิพนธ์ทำให้เราได้มุมมองและความคิด ใหม่ๆ และได้แนวคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่เราทำวิจัย ด้วย	นิสิตได้รับความรู้พื้นฐานใน การวิจัยจากการเรียน รายวิชา และอาจารย์ที่ ปรึกษาเป็นผู้สนับสนุนด้าน อารมณ์โดยการกระตุ้นเตือน ในการทำปฏิญานิพนธ์
<u>แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์</u>	สิ่งแรกที่ได้มาซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัยคือ การ ทำงานในช่วงวันหยุดของเราและเชื่อมโยง มาถึงสาขาที่เราเรียนว่าเราจะทำวิจัยเรื่องอะไร เพื่อแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงานที่เราทำ โดยใช้ ความรู้จากสิ่งที่เราได้เรียนรู้อะไร	พบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้าน ความกระตือรือร้นในการหา หัวข้อวิจัยจากที่ทำงานและ ความรู้พื้นฐานที่ได้ศึกษามา

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 4 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<u>ลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน</u>	การเขียนเค้าโครง 3 บท ของข้าพเจ้าได้มีการวางแผนเมื่อเริ่มเรียนวิชาวิจัยเกี่ยวกับสาขาวิชาเอกที่เรียน แหล่งข้อมูลที่ได้มาก็ได้มาจากการทำงานในสถานที่ทำงานของนิสิตและได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษามีส่วนสำคัญมากที่คอยช่วยให้คำปรึกษาคอยแนะแนวทางที่ควรจะเป็นและความเป็นไปได้เกี่ยวกับงานวิจัยของเรา คอยให้ความกระจ่างในความสงสัยที่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการทำวิจัย	มีลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตน ตั้งแต่เริ่มแรก ของการทำปริญญาโท
<u>ความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย</u>	เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าคิดว่าพร้อมที่จะเข้าสอบปริญญาโท หากเรามั่นใจและดำเนินการทำเองมาตั้งแต่แรกก็ไม่น่าจะมีความกังวลใจใดๆ	ไม่พบความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย
3. พฤติกรรมในชั้น ดำเนินการทำ ปริญญาโท	ผู้ให้สัมภาษณ์ยังไม่ให้ข้อมูล เพราะยังไม่ได้ ดำเนินการถึงขั้นตอนนี้	ไม่มีข้อมูล
4. พฤติกรรม ภายหลังเสร็จสิ้น การทำ ปริญญาโท		

ตาราง 27 ผลการสัมภาษณ์นิสิตกรณีที่ 5 (คนที่ 5)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 5	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
1. ข้อมูลส่วน บุคคล	คนที่ 5 เป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เริ่มเข้า ศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์ ภาคปกติ ตั้งแต่ปี การศึกษา 2549 ปัจจุบันสำเร็จการศึกษาเป็นที่ เรียบร้อยแล้ว ซึ่งคนที่ 5 ทำวิจัยในเชิงปริมาณ	กลุ่มกรณีศึกษานิสิตที่ทำ ปริญญาโทเสร็จสิ้นแล้ว
2. พฤติกรรมการ รับรู้ความสามารถ ของตนเองในชั้น การเขียนเค้าโครง ปฏิญานิพนธ์ ปัจจัยพื้นฐานใน การทำวิจัย	ในช่วงเรียน Course work ได้เรียนรู้เนื้อหาสาระ และวิธีการทางการวิจัยที่เป็นพื้นฐานการวิจัยและ เอื้อประโยชน์ต่อการทำปฏิญานิพนธ์ เพราะ สามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาทำวิจัยเบื้องต้นได้	นิสิตได้รับความรู้พื้นฐานใน การวิจัยจากการเรียน รายวิชาในห้องเรียน
<u>แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์</u>	การได้มาซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้มาจาก การทำแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ทราบ ปัญหาเบื้องต้นแล้วนำมาตั้งหัวข้อปฏิญานิพนธ์ มี ความท้าทายในการทำวิจัยได้สำเร็จ เป็น แรงจูงใจในการทำปฏิญานิพนธ์	พบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้าน ความกระตือรือร้นในการหา หัวข้อวิจัยจากที่ทำงานและ ความรู้พื้นฐานที่ได้ศึกษามา
<u>บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา ปฏิญานิพนธ์ การสนับสนุนทาง สังคม</u>	การเขียนเค้าโครงปฏิญานิพนธ์ 3 บท เริ่มทำที่ ละบทตามขั้นตอน มีแหล่งที่มาจากปฏิญานิพนธ์ ของรุ่นพี่ในภาค ได้รับการสนับสนุนอาจารย์ที่ ปรึกษาให้คำแนะนำให้ทำเป็นขั้นตอนตามลำดับ และสามารถสอบถามอาจารย์ได้ตลอดเวลา	อาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาท ในการให้คำปรึกษาได้ ตลอดเวลา และได้รับการ สนับสนุนด้านการให้ข้อมูล ข่าวสารจากรุ่นพี่ในภาควิชา
<u>ความวิตกกังวลใน สถิติเพื่อการวิจัย</u>	เมื่อถึงเวลาสอบป้องกันปฏิญานิพนธ์ มีความ พร้อมสอบ แต่มีความวิตกกังวลในการตอบ คำถาม	พบความวิตกกังวลในการ ตอบคำถามกรรมการสอบ ทุกด้าน

ตาราง 27 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 5 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
3. พฤติกรรมในชั้น ดำเนินการทำ ปฏิญานิพนธ์ ลักษณะมุ่ง อนาคต-ควบคุมตน	หลังจากที่สอบเค้าโครงผ่านแล้วและปรับแก้เค้า โครงปฏิญานิพนธ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทำ ปฏิญานิพนธ์ทันทีอย่างต่อเนื่อง	มีการควบคุมตนให้ทำ ปฏิญานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง จนเสร็จสิ้นตามขั้นตอน
การสนับสนุนทาง สังคม	การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยวางแผนศึกษา ขั้นตอนและข้อมูลต่างๆ เป็นอย่างดี และการเก็บ รวบรวมข้อมูล ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่ม ตัวอย่างเป็นอย่างดี	ได้รับการสนับสนุนทาง สังคมในการเก็บรวบรวม ข้อมูลเป็นอย่างดี
บทบาทอาจารย์ที่ ปรึกษา ปฏิญานิพนธ์	การวิเคราะห์ข้อมูลและการเขียนรายงานในการ วิจัย นิสิตมีความรู้มากน้อยปานกลาง พบปัญหา คือใส่สูตรผิดทำให้วิเคราะห์ข้อมูลผิด อาจารย์ที่ ปรึกษาตรวจการวิเคราะห์ข้อมูลและการเขียน รายงาน เมื่อมีผิดก็อธิบายให้เข้าใจ	อาจารย์ที่ปรึกษาคอยตรวจ งานให้ นิสิต หากพบ ข้อผิดพลาดในการวิเคราะห์ ข้อมูล อาจารย์ที่ปรึกษาจะ เป็นผู้อธิบายเพื่อให้ นิสิต แก้ไขได้ถูกต้อง
ลักษณะมุ่ง อนาคต-ควบคุม ตน	มีการวางแผนอนาคตควบคุมตนเองให้การ ดำเนินการปฏิญานิพนธ์เสร็จสิ้นตามแผนการที่ กำหนดไว้	มีการวางแผนให้ดำเนินการ ทำปฏิญานิพนธ์จนเสร็จ สมบูรณ์ตามแผนที่วางไว้
4. พฤติกรรม ภายหลังเสร็จสิ้น การทำ ปฏิญานิพนธ์ ปัจจัยพื้นฐานใน การทำงานวิจัย	เมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า มีความรู้ ความเข้าใจ ในของวิจัยของตนมาก มีความเครียดต่อการสอบ ปากเปล่าเล็กน้อย หลังจากที่ได้รับข้อเสนอแนะให้ ปรับแก้ไขจุดบกพร่องปฏิญานิพนธ์ ยอมรับใน การเสนอแนะ และนำไปแก้ไข โดยศึกษาจาก ปฏิญานิพนธ์ของรุ่นพี่เพิ่มเติม ไม่เหนื่อยล้าต่อ การสอบ เพราะได้รับคำชมจากคณะกรรมการว่า เขียนอภิปรายได้ดี ทำงานเรียบร้อย	มีความรู้พื้นฐานในเนื้อหา ของตน ไม่พบความวิตก กังวลทางสถิติในช่วงนี้

ตาราง 27 (ต่อ)

ข้อมูล/ประเด็น คำถาม	ผลการสัมภาษณ์คนที่ 5 (ต่อ)	การวิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น
<u>การสนับสนุนทาง สังคม</u>	บุคคลที่ให้การสนับสนุนเพื่อนในชั้นเรียน รุ่นพี่ พ่อแม่ อาจารย์จากโรงเรียนที่เก็บกลุ่มตัวอย่าง อาจารย์ที่ปรึกษา และดำเนินการเสร็จตามกำหนดเวลา มีปัญหาเล็กน้อยในชั้นการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ แต่สุดท้ายได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร และได้รับความร่วมมือจากกองบรรณาธิการในการตรวจสอบความถูกต้องของบทความเป็นอย่างดี	ได้รับการสนับสนุนทางสังคมทางด้านอารมณ์ทั้งจากอาจารย์ที่ปรึกษา บุคคลที่เกี่ยวข้อง ในการทำปริญญา นิตยสาร และครอบครัว

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามย่อยจำนวน 7 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญานิพนธ์

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

ฉบับที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ฉบับที่ 4 แบบสอบถามความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ฉบับที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ฉบับที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม

ฉบับที่ 7 แบบสอบถามบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานิพนธ์

2. ในการตอบแบบสอบถามจะไม่ส่งผลใด ๆ ต่อการเรียนของนิสิต ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด และข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ

3. ขอให้นิสิตอ่านคำชี้แจงของแบบสอบถามให้เข้าใจ แล้วตอบแบบสอบถามให้ครบถ้วน และตรงกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติจริง เพื่อข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาแนวทางในการจัดทำปฏิญานิพนธ์ต่อไป

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

นางสาวสมใจ ธนเกียรติมงคล

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง ให้นักลิตทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่อง หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงเกี่ยวกับนิสิต

- เพศ ชาย หญิง
- รหัสนิสิต 2 หลักแรก
 48 49 50
 51 อื่น ๆ โปรดระบุ.....
- สถานภาพการเรียน
 เวลาราชการ (ภาคปกติ) นอกเวลาราชการ (ภาคพิเศษ)
- สาขาวิชาที่ศึกษา

☐	จิตวิทยาการแนะแนว	☐	จิตวิทยาการศึกษา
☐	การบริหารการศึกษา	☐	การศึกษาปฐมวัย
☐	การประถมศึกษา	☐	การศึกษาพิเศษ
☐	การวัดผลการศึกษา	☐	การมัธยมศึกษา
☐	การศึกษาผู้ใหญ่	☐	อุตสาหกรรมศึกษา
☐	การอุดมศึกษา	☐	การวิจัยและสถิติทางการศึกษา
☐	เทคโนโลยีการศึกษา	☐	อื่น ๆ โปรดระบุ.....

- ท่านเรียนกระบวนวิชา (Course Work) ครบตามหลักสูตร เมื่อใด

☐	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549	☐	ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2550
☐	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549	☐	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551
☐	ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2549	☐	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551
☐	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550	☐	ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2551
☐	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550	☐	อื่น ๆ โปรดระบุ.....

- ท่านเลือกทำวิจัยแบบใด

สารนิพนธ์ (แผน ข 6 หน่วยกิต) ปริญญานิพนธ์ (แผน ก 12 หน่วยกิต)

- ท่านดำเนินการทำปริญญานิพนธ์/สารนิพนธ์โดยใช้วิธีวิทยาการวิจัยประเภทใด

วิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Methodology) วิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Methodology)
 วิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methods) ยังไม่ได้ทำปริญญานิพนธ์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญาโท คำชี้แจง

1. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการทำปริญญาโทฉบับนี้มีจำนวน 40 ข้อ
2. ให้นิสิตอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อความแต่ละข้อว่า **นิสิตสามารถที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้หรือไม่**

2.1 ถ้านิสิตคิดว่าไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้ ให้นิสิตทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทำไม่ได้ โดยไม่ต้องบอกระดับความเชื่อมั่น

2.2 ถ้านิสิตคิดว่าสามารถปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้ ให้นิสิตทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องสามารถทำได้ แล้วให้นิสิตพิจารณาระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับระดับความเชื่อมั่นของนิสิตซึ่งมีระดับความเชื่อมั่นตั้งแต่ “1” ซึ่งหมายความว่านิสิตเชื่อมั่นน้อยที่สุดถึง 10 ซึ่งหมายความว่านิสิตมีความเชื่อมั่นมากที่สุด”

2.3 ตัวอย่างการกรอกแบบสอบถามและการแปลความหมายคะแนน

ข้อความ	ทำ ไม่ได้	ทำได้/มีระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตน										
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
การรับรู้ความสามารถของตนเองในขั้นตอนการทำปริญญาโท												
0. ข้าพเจ้าสามารถใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (SPSS) เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลได้											✓	
00. ข้าพเจ้าเข้าใจสูตรสถิติเพื่อวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ	✓											
000. ข้าพเจ้าสามารถใช้สูตรการสุ่มตัวอย่างได้						✓						

การแปลความหมายคะแนน

- ข้อ 0. หมายความว่า นิสิตรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (SPSS) เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลได้ด้วยระดับความเชื่อมั่นมาก
- ข้อ 00. หมายความว่า นิสิตรับรู้ว่าคุณเองไม่มีความสามารถเข้าใจสูตรสถิติเพื่อวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ
- ข้อ 000. หมายความว่า นิสิตรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถในการใช้สูตรการสุ่มตัวอย่างได้ด้วยระดับความเชื่อมั่นปานกลาง

แบบสอบถามปัจจัยพื้นฐานในการทำวิจัย

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อนั้นว่านิสิตเห็นด้วยหรือตรงกับการปฏิบัติในระดับใด เมื่อพิจารณาแล้วให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติ ดังนี้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านความรู้ นิสิตมีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด						
1	ระเบียบวิธีวิจัยที่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่ท่านต้องการทำปริญญาโท/ปริญญาตรี เช่น การวิจัยเชิงปริมาณ การวิจัยเชิงคุณภาพ					
2	ความรู้ในเนื้อหาของศาสตร์ที่ท่านจะทำปริญญาโท/ปริญญาตรี					
3	การเลือกหัวข้อและประเด็นปัญหาในการทำปริญญาโท/ปริญญาตรี					
4	ความสามารถในการสรุปและวิเคราะห์เอกสารทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ					
5	การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล					
6	การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ					
7	การออกแบบการวิจัยหรือการวางแผนการวิจัยเพื่อควบคุมความคลาดเคลื่อนในการวิจัย					
8	การกำหนดประชากร					
9	การสุ่ม/เลือกกลุ่มตัวอย่าง					
10	ความรู้เกี่ยวกับสถิติเพื่อการวิเคราะห์					
11	การแปลผลและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล					
12	การเขียนอภิปรายผลการวิจัย					
13	การเขียนรายงานการวิจัย					
14	การเขียนบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษ					
15	การเขียนบทความเพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัย					
ด้านเวลา ในการทำปริญญาโท/ปริญญาตรี จำเป็นต้องอาศัยเวลาเป็นปัจจัยสำคัญ นิสิตคิดเวลาที่ใช้ทำภารกิจต่าง ๆ ต่อไปนี้เป็นอุปสรรคต่อการทำปริญญาโท/ปริญญาตรีในระดับใด						
16	เวลาที่ใช้ในงานหลักหรืองานประจำตามหน้าที่					
17	เวลาที่ใช้ในงานอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากงานประจำในหน้าที่					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
18	เวลาที่ท่านให้แก่ครอบครัว					
19	เวลาที่ท่านใช้ทำกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากงานหลัก งานอื่น ๆ และเวลาที่ให้แก่ครอบครัว					
ด้านสิ่งทีเื้ออำนวยความสะดวกการทำปริญญาโท นิสิตได้รับความสะดวกในการใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ในระดับใด						
20	ตำราทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในหอสมุด					
21	วารสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในหอสมุด					
22	การบริการเปิด-ปิดของหอสมุด					
23	ระยะเวลาในการยืม-คืนตำราของหอสมุด					
24	การบริการสืบค้นปริญญาโทออนไลน์ (E-Thesis) ของหอสมุด					
25	การบริการถ่ายเอกสารของมหาวิทยาลัย					

แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความกระตือรือร้น						
1	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นจะทำปริญญาพนธ์ให้สำเร็จไม่ว่าจะยากเพียงใดก็ตาม					
2	เมื่อพบกับงานยาก ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญาพนธ์ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะใช้เวลาในการทำงานไม่ว่านานเพียงใดเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ					
3	ถึงแม้ว่าปริญญาพนธ์จะเป็นสิ่งยากที่สุด และเป็นงานที่เสี่ยงต่อความล้มเหลว ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าจะทำได้สำเร็จ					
4	ในการทำปริญญาพนธ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิได้มุ่งหวังไว้ว่าจะสำเร็จตามกำหนดเวลาของมหาวิทยาลัย					
5	ข้าพเจ้าขยันในการทำปริญญาพนธ์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้งานสำเร็จ					
6	ข้าพเจ้าวางแผนการทำปริญญาพนธ์ให้คุ้มค่างับเวลามากที่สุด เพื่อให้งานออกมาดี					
7	แม้ว่าภาระงานหลักจะแทรกเข้ามามากในระหว่างการทำปริญญาพนธ์ก็มิเป็นอุปสรรคกับการต่อการทำปริญญา - พนธ์ของข้าพเจ้า					
ความพยายามพึ่งตนเอง						
8	ข้าพเจ้าคิดหัวเรื่องปริญญาพนธ์ด้วยความคิดของตนเอง					
9	เมื่อมีปัญหาในการทำปริญญาพนธ์ ข้าพเจ้าจะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองก่อนขอให้ผู้อื่นช่วยเหลือ					
10	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าจะสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ในการทำปริญญาพนธ์ได้					
11	ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จจากฝีมือตนเองมากกว่าพึ่งคนอื่น					
12	ข้าพเจ้าตั้งใจทำปริญญาพนธ์ด้วยตนเองแม้ว่าจะต้องใช้ความพยายามในการศึกษามาก					
13	ข้าพเจ้ามีสมาธิ อยู่กับการทำปริญญาพนธ์ให้แล้วเสร็จตามที่อาจารย์มอบหมายไม่ว่างานนั้นจะน่าเบื่อหน่ายเพียงใด					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
14	เมื่อทำงานได้ไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีใหม่ๆ ที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จให้จงได้					
15	ข้าพเจ้าชอบทำงานด้วยความคิดของตนเอง ไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น					
ความรับผิดชอบ						
16	ข้าพเจ้านำความก้าวหน้าในการทำปริญญาโทไปรายงานกับอาจารย์ที่ปรึกษาตามนัดเสมอ					
17	ข้าพเจ้าเคยทิ้งช่วงการทำปริญญาโท					
18	ข้าพเจ้าเคารพและยึดปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณของนักวิจัย					
19	ข้าพเจ้าไม่เคยเลื่อนนัดอาจารย์ที่ปรึกษาในการขอเวลาให้คำปรึกษา					
20	เมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยว แต่ข้าพเจ้าติดภาระกิจในการไปเก็บข้อมูล ข้าพเจ้าจะปฏิเสธการไปเที่ยวโดยเลือกที่จะทำภาระกิจสำคัญนี้ก่อน					
21	ข้าพเจ้าไม่กล้ารับผิดชอบเมื่อข้าพเจ้าทำงานผิดพลาด					
22	แม้ว่าจะดีก็มากแล้วแต่ถ้าข้าพเจ้ายังทำงานไม่เสร็จเพื่อส่งอาจารย์ที่ปรึกษาในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าจะอดนอนเพื่อให้งานนั้นเสร็จให้ได้					

แบบสอบถามความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความวิตกกังวลการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ						
1	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อไม่สามารถตอบได้ว่าข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตามเป็นข้อมูลระดับใด					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจ เมื่อต้องทำความเข้าใจกับสถิติภายในบทความ/งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปริญญาานิพนธ์ของตนเอง					
3	ข้าพเจ้ามั่นใจในการใช้สถิติเพื่อการวิจัยในปริญญาานิพนธ์					
4	ข้าพเจ้ากังวลใจว่าจะนำเทคนิค/วิธีการ ทางสถิติไปใช้ได้ไม่ถูกต้อง					
5	ข้าพเจ้ากังวลใจว่าตนไม่สามารถเลือกสูตรในการหาค่าความเชื่อมั่นเองได้					
6	ข้าพเจ้ากังวลใจในการใช้เทคนิค/วิธีการ การหาค่าอำนาจจำแนก					
7	ข้าพเจ้ากังวลใจว่าจะเลือกใช้สถิติไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง					
8	ข้าพเจ้าไม่กล้าตัดสินใจเองว่าจะเลือกใช้การทดสอบสมมติฐานว่าเป็นแบบมีทิศทางหรือแบบไม่มีทิศทาง					
ความวิตกกังวลทางเครื่องมือ						
9	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจ หากต้องทำการคำนวณค่าทางสถิติด้วยตนเอง					
10	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจ เมื่อต้องใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติพื้นฐาน (SPSS) ในการประมวลผลข้อมูล					
11	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจ เมื่อต้องใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติขั้นสูง ในการประมวลผลข้อมูล					
12	ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในการใช้เครื่องคิดเลข Multifunction ในการคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน					
13	ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจเมื่อต้องประมวลผลข้อมูลทางสถิติด้วยตนเอง					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความวิตกกังวลในการแปลความ						
14	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดตั้งแต่เริ่มต้นแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล					
15	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจที่จะแปลความผลลัพธ์ที่ได้จากการประมวลผลทางสถิติ					
16	ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจ เมื่อต้องศึกษาผลการวิเคราะห์เป็นข้อมูลทางสถิติในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง					
17	ข้าพเจ้ามั่นใจในการอธิบายผลจาก Print Out ของตนเอง					
18	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวว่าจะทำการแปลความผลลัพธ์ที่ได้จากการประมวลผลไม่ถูกต้องว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติ					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียด เมื่อต้องทำความเข้าใจผลการวิเคราะห์ทางสถิติในบทความวารสารที่เกี่ยวข้องกับปริญญาานิพนธ์ของตนเอง					
20	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจ เมื่อต้องแปลความหมายของระดับนัยสำคัญ					

แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การมองการณ์ไกลเกี่ยวกับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา						
1	ข้าพเจ้าคิดว่า การเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษามีส่วนช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิต					
2	ข้าพเจ้าเลือกเรียนต่อในระดับปริญญาโทในสาขาที่ตัวเองถนัดเพื่ออนาคตที่ดี					
3	ข้าพเจ้าค้นหาข้อบกพร่องในการทำงานเพื่อไม่ให้เกิดขึ้นในอนาคตอีก					
4	ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรข้าพเจ้าจะคำนึงถึงผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต					
5	ข้าพเจ้ารู้จักใช้การบริหารจัดการเวลาเพื่อจะได้มีเวลาทำงานได้มากขึ้น					
6	ถ้าจะมีการสอบปากเปล่า ข้าพเจ้าจะทบทวนเนื้อหาเพื่อเตรียมตัวสอบ					
7	ถ้าฟຽນี้จะมีการอบรมการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมทางสถิติ ข้าพเจ้าจะเตรียมอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็น และศึกษาวิธีการใช้โปรแกรมเบื้องต้นจากคู่มือ					
8	ข้าพเจ้าถือคติในการดำเนินชีวิตที่ว่าทำวันนี้ให้ดีที่สุดเพื่ออนาคตที่ดี					
การวางแผนเกี่ยวกับในการดำเนินการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา						
9	ข้าพเจ้าวางแผนในการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนด					
10	ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องวางแผนการเรียนเพื่อความก้าวหน้าและความสำเร็จในอนาคต					
11	ข้าพเจ้าเลือกหัวข้อปริญญาโทที่ชอบ ถนัด และที่สอดคล้องกับอาชีพปัจจุบันของตนเอง เพื่อประโยชน์ในอนาคต					
12	ข้าพเจ้าวางแผนล่วงหน้าว่าจะต้องทำงานอะไรในแต่ละวัน เพื่อให้ทำงานสำเร็จตามแผน					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การรู้จักควบคุมตนเองและรอคอยผลที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษา						
13	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมตนเองให้อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ					
14	ข้าพเจ้ากล้าปฏิเสธเพื่อนเมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยวในขณะที่ข้าพเจ้ายังทำงานไม่เสร็จ					
15	ข้าพเจ้าเห็นความสำคัญของการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา					
16	ข้าพเจ้าเสียสละเวลาในการทำกิจกรรมอื่น ๆ มาหอบสมุดเพื่อหาข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำปริญญาโทให้สำเร็จตามแผนที่วางไว้					
17	ข้าพเจ้าใช้เวลาในวันหยุดอย่างคุ้มค่าเพื่อทำปริญญาโท					
18	ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะศึกษาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญาโท แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ชอบวิชานี้ก็ตาม					
19	ข้าพเจ้าอดทนที่จะรอพบผู้เชี่ยวชาญแม้ว่าจะต้องเลื่อนนัดเพื่อนเพื่อให้งานสามารถดำเนินไปได้					

แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การสนับสนุนทางด้านอารมณ์						
1	อาจารย์ที่ปรึกษากระตุ้นและสนับสนุนให้ข้าพเจ้าทำปฏิญานิพนธ์อย่างจริงจังและต่อเนื่อง					
2	หากการดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์ของข้าพเจ้าประสบปัญหาหรืออุปสรรค อาจารย์ที่ปรึกษาจะให้กำลังใจด้วยดี					
3	เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีส่วนช่วยสนับสนุนการทำปฏิญานิพนธ์ของข้าพเจ้า					
4	ผู้บริหารสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างยินดีให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี					
5	ข้าพเจ้าได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยเป็นอย่างดี					
6	ข้าพเจ้าได้รับกำลังใจในการทำปฏิญานิพนธ์จากเพื่อนร่วมชั้นเรียน					
7	อาจารย์ควบคุมปฏิญานิพนธ์จะให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าประสบปัญหาในการทำปฏิญานิพนธ์					
8	บิดามารดา ให้กำลังใจในการทำปฏิญานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ข้าพเจ้าทำปฏิญานิพนธ์โดยมีผู้คอยช่วยเหลือและสนับสนุน					
10	ข้าพเจ้าคิดว่า การที่ข้าพเจ้าทำปฏิญานิพนธ์สำเร็จลงได้นั้น เนื่องจากได้รับความร่วมมือและให้การสนับสนุนจากผู้เกี่ยวข้อง					
11	เมื่อข้าพเจ้าถึงช่วงการทำปฏิญานิพนธ์เป็นเวลานาน ข้าพเจ้าจะได้รับการตักเตือนจากอาจารย์ที่ปรึกษาเสมอ					
12	ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำปฏิญานิพนธ์อย่างเพียงพอ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกรหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การสนับสนุนโดยการประเมิน						
13	เมื่อข้าพเจ้าเสนอเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ที่ทำเสร็จแล้วต่อคณะกรรมการสอบป้องกันปริญญาานิพนธ์ ข้าพเจ้าจะได้รับข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขเค้าโครงปริญญาานิพนธ์					
14	เพื่อร่วมชั้นเรียนของข้าพเจ้าได้ศึกษาเค้าโครงปริญญา -นิพนธ์ของข้าพเจ้า แล้วจะให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์					
15	เมื่อข้าพเจ้าสร้างเครื่องมือในการวิจัยเสร็จแล้ว จะได้รับข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์จากผู้เชี่ยวชาญหรือที่ปรึกษาในการทำปริญญาานิพนธ์					
16	ข้าพเจ้าได้รับการยอมรับจากสถาบันหรือองค์กรที่สนใจ ในการนำผลงานวิจัยที่เป็นปริญญาานิพนธ์ไปเผยแพร่หรือใช้อ้างอิงในตำรา					
17	กรณีข้าพเจ้าแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลผิด ข้าพเจ้าจะได้รับการชี้แนะแนวทางการแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญอย่างชัดเจน					
การให้ข้อมูลข่าวสาร						
18	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญาานิพนธ์จากอาจารย์ที่ปรึกษา					
19	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญาานิพนธ์จากเพื่อนร่วมชั้นเรียน					
20	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญาานิพนธ์จากผู้เชี่ยวชาญหรือที่ปรึกษาในการทำปริญญาานิพนธ์					
21	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการทำปริญญาานิพนธ์จากสถาบันหรือองค์กรต่าง ๆ เกี่ยวกับการสนับสนุนให้ทำวิจัย					
22	ข้าพเจ้าได้รับความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญเป็นอย่างดีในการให้เวลาข้าพเจ้าอย่างเพียงพอในการให้คำปรึกษา					

แบบสอบถามบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท						
1	อาจารย์มีความรู้ลึกในศาสตร์และระเบียบวิธีการวิจัยในสาขาที่ข้าพเจ้าทำปริญญาโท					
2	อาจารย์มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าทำปริญญาโท					
3	อาจารย์มีโลกทัศน์กว้าง มีความรอบรู้ ทันเหตุการณ์ในสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง					
4	อาจารย์มีประสบการณ์ในการเป็นที่ปรึกษาปริญญาโท					
5	อาจารย์ได้รับการยอมรับทางวิชาการจากบุคคลทั่วไป					
6	อาจารย์ให้คำแนะนำที่ดีเกี่ยวกับการทำปริญญาโท					
7	อาจารย์มีความตรงต่อเวลาในการนัดหมายกับข้าพเจ้า					
8	อาจารย์ตรวจงานข้าพเจ้าได้อย่างรวดเร็ว					
9	อาจารย์ประพฤติตนเป็นแบบอย่างของนักวิจัย					
10	อาจารย์เป็นผู้มีความรู้ด้านจิตวิทยาในการให้การแนะแนวและคำปรึกษา					
11	อาจารย์ให้ความถี่ในการให้คำปรึกษาแก่ข้าพเจ้าบ่อยครั้ง					
12	อาจารย์รู้จักยืดหยุ่น แต่ยึดความถูกต้องเมื่อเกิดปัญหา					
ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต						
13	อาจารย์มีความเสมอภาคต่อข้าพเจ้า					
14	อาจารย์ยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
15	ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจเมื่ออาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำการทำปริญญาโท					
16	อาจารย์ที่ปรึกษามักแนะนำหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญาโทแก่ข้าพเจ้า					
17	อาจารย์ที่ปรึกษากำหนดตาราง Office hour โดยอยู่ตามกำหนดเวลาเพื่อให้คำปรึกษาทางวิชาการแก่ข้าพเจ้า					
18	อาจารย์เสนอแนะให้ข้าพเจ้าได้รับการอบรมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการทำปริญญาโท					
19	แม้ว่าข้าพเจ้าจะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายผิดพลาด อาจารย์ก็ไม่ใช้อารมณ์ ทั้งยังชี้แนะวิธีการที่ถูกต้อง					
20	อาจารย์ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือแก่ข้าพเจ้า					

แบบสัมภาษณ์พฤติกรรมในการทำปริญญาานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1. พฤติกรรมในขั้นการเขียนเค้าโครงปริญญาานิพนธ์

1.1 ในช่วงเรียนวิชาต่าง ๆ (Course work) ทั้งวิชาเอกและวิชาเลือก ท่านคิดว่า ท่านได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและวิธีการทางการวิจัยที่เป็นพื้นฐานการวิจัยและเอื้อประโยชน์ต่อการทำปริญญาานิพนธ์หรือไม่ เพราะเหตุใด

1.2 การได้มาซึ่งกรอบแนวคิดในการวิจัย ปัญหาในการวิจัย และหัวข้อปริญญาานิพนธ์ ท่านได้มาด้วยวิธีการใด มีอะไรเป็นแรงจูงใจในการทำปริญญาานิพนธ์

1.3 การเขียนเค้าโครงปริญญาานิพนธ์ 3 บท ท่านมีการวางแผนอย่างไร แหล่งข้อมูลที่ได้มามากมาจากที่ใด ได้รับการสนับสนุนหรือไม่ อาจารย์ที่ปรึกษามีส่วนในการให้คำแนะนำอย่างไรบ้าง

1.4 เมื่อถึงเวลาสอบป้องกันปริญญาานิพนธ์ ท่านพร้อมที่จะสอบหรือไม่ มีความวิตกกังวลในเรื่องใดบ้าง

2. พฤติกรรมในขั้นดำเนินการทำปริญญาานิพนธ์

2.1 หลังจากที่ท่านสอบเค้าโครงผ่านแล้วและปรับแก้เค้าโครงปริญญาานิพนธ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านดำเนินการทำปริญญาานิพนธ์ทันทีอย่างต่อเนื่องหรือไม่

2.2 การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล ท่านดำเนินการด้วยวิธีใด ได้รับการสนับสนุนจากสังคมหรือไม่

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลและการเขียนรายงานในการวิจัย ท่านมีความรู้มากน้อยเพียงใด มีอะไรเป็นปัญหาหรืออุปสรรคในช่วงนี้ ท่านมีเวลาในการดำเนินการมากน้อยเพียงใด อาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาทในการให้คำแนะนำอย่างไร

2.4 ท่านมีการวางแผนอนาคต ควบคุมตนเองให้การดำเนินการปริญญาานิพนธ์เสร็จสิ้นตามแผนการที่วางไว้หรือไม่

3. พฤติกรรมภายหลังจากเสร็จสิ้นการทำปริญญาานิพนธ์

3.1 เมื่อถึงเวลาสอบปากเปล่า ท่านมีความรู้ – ความเข้าใจในของวิจัยของท่านมากน้อยเพียงใด มีความเครียดต่อการสอบหรือไม่

3.2 หลังจากที่ได้รับข้อเสนอแนะให้ปรับแก้ไขจุดบกพร่องปริญญาานิพนธ์ ท่านดำเนินการอย่างไร มีความเหนื่อยล้า หมดกำลังใจหรือไม่ บุคคลที่ให้การสนับสนุนท่านมีใครบ้าง และท่านสามารถดำเนินการแก้ไขได้เสร็จตามกำหนดเวลาหรือไม่

3.3 ในขั้นการเขียนบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ ท่านคิดว่า ท่านมีปัญหาในการเขียน Research paper เป็นภาษาอังกฤษหรือไม่

3.4 การสำรวจชื่อและข้อมูลวารสารต่างๆ ที่จะตีพิมพ์บทความวิจัยท่านได้รับความร่วมมือจากกองบรรณาธิการวารสารหรือไม่ ใครเป็นผู้ตรวจทานความถูกต้องของบทความ และได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์เผยแพร่หรือไม่

ภาคผนวก จ

คำสั่งที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง

- ก่อนการปรับโมเดล
- หลังการปรับโมเดล

1. คำสั่งที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างก่อนการปรับโมเดล

TI Structural Equation Modeling Planned Theory

DA NI=20 NO=208 NG=1 MA=KM

LA

1Y 2Y 3Y 4Y 5Y 6Y 7Y 8Y 9Y 1X 2X 3X 4X 5x 6X 7X 8X 9X 10X 11X

SE

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

12 13 14 15 16 17 18 19 20/

MO NX=11 NY=9 NK=4 NE=3 LY=FU,FI LX=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=FU,FI

TE=FU,FI TD=FU,FI

LE

'Anxiety' 'Support' 'S-Eff'

LK

'nAch' 'Basic R' 'FO' 'Advisor'

FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1)

FR LY(4,2) LY(5,2) LY(6,2)

FR LY(7,3) LY(8,3) LY(9,3)

FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1)

FR LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)

FR LX(7,3) LX(8,3) LX(9,3)

FR LX(10,4) LX(11,4)

FR BE(1,2) BE(3,1) BE(3,2)

FR GA(1,1) GA(1,2) GA(1,4)

FR GA(2,1) GA(2,3) GA(3,1)

FR GA(3,4)

FR PS(1,1) PS(2,2) PS(3,3)

FR PH(1,1) PH(2,1) PH(2,2) PH(3,1) PH(3,2) PH(3,3)

FR TE(1,1) TE(2,2) TE(3,3) TE(4,4) TE(5,5) TE(6,6)

FR TE(7,7) TE(8,8) TE(9,9)

FR TD(1,1) TD(2,2) TD(3,3) TD(4,4) TD(5,5) TD(6,6)

FR TD(7,7) TD(8,8) TD(9,9) TD(10,10) TD(11,11)

PD

OU EF SS SC MI IT=400 ND=3 AD=OFF

2. คำสั่งที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างหลังการปรับโมเดล

TI Structural Equation Modeling Planned Theory

DA NI=20 NO=208 NG=1 MA=KM

LA

1Y 2Y 3Y 4Y 5Y 6Y 7Y 8Y 9Y 1X 2X 3X 4X 5x 6X 7X 8X 9X 10X 11X

SE

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

12 13 14 15 16 17 18 19 20/

MO NX=11 NY=9 NK=4 NE=3 LY=FU,FI LX=FU,FI BE=FU,FI GA=FU,FI PH=SY,FR PS=FU,FI

TE=FU,FI TD=FU,FI

LE

'Anxiety' 'Support' 'S-Eff'

LK

'nAch' 'Basic R' 'FO' 'Advisor'

FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1)

FR LY(4,2) LY(5,2) LY(6,2)

FR LY(7,3) LY(8,3) LY(9,3)

FR LX(1,1) LX(2,1) LX(3,1)

FR LX(4,2) LX(5,2) LX(6,2)

FR LX(7,3) LX(8,3) LX(9,3)

FR LX(10,4) LX(11,4)

FR BE(1,2) BE(3,1) BE(3,2)

FR GA(1,1) GA(1,2) GA(1,4)

FR GA(2,1) GA(2,3) GA(3,1)

FR GA(3,4)

FR PS(1,1) PS(2,2) PS(3,3)

FR PH(1,1) PH(2,1) PH(2,2) PH(3,1) PH(3,2) PH(3,3)

FR TE(1,1) TE(2,2) TE(3,3) TE(4,4) TE(5,5) TE(6,6)

FR TE(7,7) TE(8,8) TE(9,9)

FR TD(1,1) TD(2,2) TD(3,3) TD(4,4) TD(5,5) TD(6,6)

FR TD(7,7) TD(8,8) TD(9,9) TD(10,10) TD(11,11)

FR TH(1,3)

FR TH(2,2) TH(2,3) TH(2,6) TH(2,9)

FR TH(3,1) TH(2,1) TH(2,4)

FR TH(3,2) TH(3,3) TH(3,9)

FR TH(4,6) TH(4,7) TH(4,8) TH(4,9)

FR TH(5,1) TH(5,2) TH(5,7) TH(5,8) TH(5,9)

FR TH(6,4) TH(6,5)

FR TH(8,4) TH(8,6) TH(8,9)

FR TH(9,1) TH(9,2) TH(9,3) TH(9,9)

FR TH(10,1) TH(10,2) TH(10,4) TH(10,6)

FR TH(11,1) TH(11,2) TH(11,6) TH(11,7)

FR TD(3,2) TD(5,1) TD(5,2) TD(5,3) TD(8,2) TD(8,6)

FR TD(10,9) TD(11,6) TD(11,9)

FR TD(9,4) TD(9,5) TD(9,6) TD(9,7)

PD

OU EF SS SC MI IT=400 ND=3 AD=OFF

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	สมใจ ธนเกียรติมงคล
วันเดือนปีเกิด	23 สิงหาคม 2524
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	267/20 ซ.เซ็นต์หลุยส์ 3 (แยก 9) ถ.สาทรใต้ เขต สาทร จังหวัด กรุงเทพฯ 10120
E-Mail	specialh2o@gmail.com , somjait80480@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2540	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนพระแม่มาลี เขต สาทร จังหวัด กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2543	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนพระฤทัยคอนแวนต์ เขต คลองเตย จังหวัด กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2547	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) วิชาเอก คณิตศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัด กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2547	ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จังหวัด นนทบุรี
พ.ศ.2552	นิเทศศาสตรบัณฑิต (นศ.บ.) วิชาเอก ภาพยนตร์ จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จังหวัด นนทบุรี
พ.ศ.2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ